

แล้วพบกันใหม่ ที่ปลายแหลมสน

ขัตติยา ทัศนพงศ์

แล้วพบกันใหม่
ที่ปลายแหลมสน

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

เรื่องและภาพ : ขัตติยา ทัศนพงศ์

วรรณกรรมเยาวชนแนวสมจริง สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักพิมพ์ บุหลันลำนำ
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง มิถุนายน ๒๕๖๘
จำนวนหน้า ๓๐๐ หน้า

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์
ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร (ณ ถลาง) คงสมบูรณ์
อ. ดร. ธันยา พิทธยาพิทักษ์
ผศ. อนุสรา ดีไหว้
อ. ดร. พิชญา นิลรุ่งรัตนา

ติดต่อผู้เขียน ๐๘๖-๔๑๒-๗๒๗๕
Email: Kattiyalp@gmail.com

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ขัตติยา ทัศนพงศ์

บุหลันลำนำ

วรรณกรรมเพื่อการศึกษา ปีการศึกษา 2567

สารบัญ

คำนำ	
คนแปลกหน้า	๘
บ้านของฉัน	๑๖
บ้านตากับยาย	๒๖
ไปซื้อดีวีดี	๔๐
กำเนิดนักประดิษฐ์น้อย	๕๘
ฮิปโปกลายร่าง	๗๒
นิทานของตา	๘๔
น้ำตานักวาดการ์ตูน	๑๐๐
เรื่องวุ่นวายในรถ	๑๑๔
คุณตานักแบดและเด็กหญิงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป	๑๒๔
เพื่อนใหม่ 4+2 ขา	๑๔๐
ร้านเสริมหล่อ	๑๕๔
บ้าน (ตุ๊กตา) เรือนไทย	๑๖๔

เรื่องของยุง สกู๊ตเตอร์ และกระต่ายขาเดียว ๑๗๘
น้ำท่วม! ๑๙๔
พิกกี้ผู้ล่วงลับ ๒๑๐
คุณครูคุณตา ๒๒๖
สมาชิกใหม่ ๒๔๐
การผ่าตัด ๒๕๖
จากไปไม่หวนคืน ๒๖๘
แล้วเราจะพบกันอีก ๒๙๐

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

คำนำ

ทุกคนต่างก็มีช่วงเวลาหนึ่งในวัยเด็กที่อยากเก็บไว้ในใจตลอดไป สำหรับเด็กหญิงคนหนึ่งช่วงเวลานั้นเกิดขึ้นทุกปิดภาคเรียนในตอนที่เธออายุเจ็ดถึงสิบเอ็ดปี เมื่อได้ไปอยู่กับตายายที่ไม่ใช่ตายายธรรมดา ๆ แต่เป็นเหมือนพ่อแม่อีกคน เป็นเพื่อนรัก เป็นเพื่อนร้าย เป็นครู เป็นคนทำกับข้าวอร่อยที่สุด และเป็นที่พักใจในวันที่โลกทั้งใบดูวุ่นวายเกินไป

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน เล่าเรื่องราวเรียบง่ายของปรายฟ้า เด็กหญิงคนหนึ่งที่เติบโตมาพร้อมกับความรักที่แสนบริสุทธิ์ของตากับยาย ความสุขเล็ก ๆ ในวันว่าง ความตลกในมุมเล็ก ๆ ของบ้านหลังเล็ก ๆ แต่แสนอบอุ่น และความผูกพันที่แน่นแฟ้นจนไม่อาจลืม แม้กระทั่งในวันที่ต้องเผชิญกับความสูญเสียอันเจ็บปวดจากการจากไปของผู้เป็นที่รัก ความทรงจำทั้งหมดเหล่านั้นยังคงส่องสว่างอยู่ในหัวใจของเธอ

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ไม่เพียงพาผู้อ่านย้อนกลับไปสู่ช่วงเวลาแห่งความสุขในวัยเด็กของปรายฟ้า แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าของการเติบโต การเผชิญหน้าต่อความสูญเสีย และความหวังที่ยังคงอยู่ว่าบุคคลอันเป็นที่รักไม่เคยหายไปไหน และบางที...พวกเขาอาจได้พบกันอีกครั้ง ในที่ใดที่หนึ่ง

ขัตติยา ทัศนพงศ์

คนแปลกหน้า

ครั้งล่าสุดที่ฉันเห็นญาติ ๆ รวมตัวกันคือวันแต่งงานของญาติคนหนึ่งเมื่อหลายปีที่แล้ว วันนั้นบรรยากาศอบอวลไปด้วยรอยยิ้ม เสียงหัวเราะและความสุข พวกเราร่วมกันยินดีกับคู่บ่าวสาวและกล่าวถ้อยคำดี ๆ แก่กัน แม้แต่คนที่อมทุกข์มานานแสนนานก็ยังยิ้มรื่นและตัดสินใจจะมีความสุขสักหนึ่งวัน หลังงานจบทุกคนก็แยกย้ายกลับไปใช้ชีวิตของตัวเอง ใครโชคดีหน่อยก็อาจจะมีความสุขต่อไป ใครโชคร้ายก็อาจมีเรื่องทุกข์ใจน้อยใหญ่เข้ามาวนเวียนไม่สิ้นสุด ฉันเป็นคนหนึ่งที่โชคดี แม้ว่าจะเกิดเรื่องทุกข์ใจฉันก็มีทุกคนที่รักคอยอยู่เคียงข้าง

กระทั่งวันหนึ่งใน พ.ศ. ๒๕๖๕ เมื่อผ่านวันคล้ายวันเกิดอายุครบสิบเก้าปีของฉันไปเพียงแค่สี่เดือน ญาติมากหน้าหลายตาก็กลับมารวมตัวกันอีกครั้ง แต่คราวนี้บรรยากาศแตกต่างไป ฉันรู้สึกดีที่เห็นญาติทุกคนอีกครั้ง และหวังอย่างลม ๆ แล้ง ๆ ว่าวาระการรวมญาติครั้งนี้จะเป็นงานแต่งงานของใครอีกสักคน แต่ก็ไม่มีทางเป็นไปได้ ฉันมองดูรอบตัว เห็นญาติทุกคนแต่งกายด้วยชุดสีขาวสีดำ บางคนใบหน้าเรียบ นิ่งเฉย บางคนใบหน้าเศร้าสร้อย ไม่มีใบหน้าใครเลยที่ยิ้มแย้มนอกจากครอบครัวของฉัน โดยเฉพาะแม่ น้าปุ้ม กับน้าปราง ที่กำลัง

เดินแจกน้ำแจกของว่างให้บรรดาญาติเหมือนกับฉัน ปากของฉันเผยอยิ้มอย่างแกน ๆ เป็นบางช่วง โดยไม่มีความสุขแม้แต่นิด เพราะฉันรู้ว่าต้องฝืนยิ้มต้อนรับทุกคนที่เดินเข้ามางานในวันนี้ แม้ในใจอยากร้องไห้ดัง ๆ ก็ตาม ฉันอดคิดไม่ได้ว่า แม่ น้าปุ้ม กับน้าปราง ก็คงรู้สึกเหมือนกัน ทั้งสามดูเหนื่อยล้าอิดโรย เครื่องสำอางบนใบหน้าไม่อาจกลบเกลื่อนความเศร้าหมองของพวกท่านได้เลย ฉันเดินมานั่งเก้าอี้พลาสติกสีน้ำเงินของวัดหลังจากแจกน้ำและของว่างเสร็จ ฉันนั่งนิ่ง ๆ เฉย ๆ สักพักก็ตัดสินใจลุกเดินออกจากตรงนั้น

“ปรายฟ้า จะไปไหนลูก” แม่นั่งอยู่ข้างฉันรีบถามเสียงเบา

“ไปเดินเล่น เดี๋ยวมานะแม่” ฉันยิ้มอ่อน ๆ ให้แม่ แล้วเดินผ่านญาติทุกคนออกไปจากศาลาจัดงาน

“อย่าไปไกลนะลูก” ได้ยินเสียงแม่กำชับตามหลังเบา ๆ แต่ฉันไม่หันกลับไปรับปาก

ในวัดแห่งนี้เงียบสงบและร่มรื่น มองไปทางไหนก็เห็นต้นไม้ต้นใหญ่อยู่รอบทิศ ฉันแหงนหน้ามองยอดต้นไม้ใหญ่ใกล้ตัว รู้สึกว่ามีลมแรงวูบใหญ่พัดมาทำให้ใบไม้ใบโต ๆ ส่ายไหวและปลิวเรียงกันไปตามทิศทางลม ผมยาวสีน้ำตาลเข้มของฉันก็พลอยปลิวพลิ้วตามแรงลมด้วย ฉันก้าวเท้าเดินเรื่อยเปื่อย ได้ยินเสียงใบไม้แห้งบนพื้นส่งเสียงกรอบแกรบตามแรงเหยียบ เดินไปไม่กี่ก้าวฉันก็นั่งลงบนม้านั่งก่อปูนทาสีขาวตัดขอบสีทอง ซึ่งก่ออยู่รอบโคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ฉันนั่งเฉย ๆ โดยไม่รู้ตัวว่ามือกำโทรศัพท์มือถือไว้แน่นตั้งแต่ตอนไหน แล้ว

ล้วงหยิบสายหูฟังจากกระเป๋ากระโปรงมาเสียบโทรศัพท์ เปิดแอปพลิเคชันฟังเพลงเพลงหนึ่งที่ฉันคุ้นเคยดี เมื่อเพลงเริ่มบรรเลงฉันก็กดจอเข้าดูแฟ้มเก็บรูปถ่าย กดเข้าอัลบั้มโปรด และกดดูรูปแรกสุดซึ่งเป็นรูปถ่ายของคนผู้หนึ่ง

เวลาผ่านไปไม่รู้ว่ากี่นาที ฉันยังคงนั่งอยู่ที่เดิม รอบข้างไร้สรรพเสียงรบกวนและไม่มีใครอยู่ตรงนี้เลย มีเพียงเสียงเดียวเท่านั้นที่เด่นชัดคือเสียงกลั้นสะอื้นของฉัน

ทันใดนั้นก็มีลมแรงพัดมาวูบหนึ่ง พาให้ชายกระโปรงชุดนักศึกษาสีดำของฉันสะบัด และพาให้ใบไม้ร่วงโรยโปรยลงมาใส่ตัวฉัน ฉันหันหน้าไปทางต้นลม หรี่ตาลงเล็กน้อยก็เห็นร่างของผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินมาหาฉัน

“ลุงขอนั่งด้วยได้ไหมลูก”

ฉันหยิบหูฟังออกจากหู พยายามเพ่งตาสังเกตลุงแปลกหน้าคนนี้อย่างละเอียด เขาสวมเสื้อโปโลคอปกสีขาว นุ่งกางเกงผ้าขายาวสีครีมอ่อน สวมรองเท้าผ้าใบสีดำ นาฬิกาข้อมือสีเงิน ใส่แว่น รูปร่างไม่สูงไม่เตี้ย ผิวคล้ำ ผมหยักโศกสีดำสนิท ดูออกชัดเจนว่าเพิ่งย้อมมาอย่างดี หน้าตาของลุงดูใจดี เพราะปากยิ้มอยู่ตลอดเวลา สอดคล้องกับแววตาอันอ่อนโยน ฉันลองคะเนคร่าว ๆ คิดว่าอายุของลุงน่าจะอ่อนกว่าตาของฉัน ซึ่งนับว่าสูงอายุเพราะตาของฉันอายุแปดสิบเอ็ดปี ลุงคนนี้คงจะประมาณเจ็ดสิบต้น ๆ

“ได้ค่ะ เดี๋ยวหนูจะไปแล้ว” ฉันรีบเบือนหน้าหนี รีบปาดน้ำตา และเตรียมจะลุก

“ไม่ต้องรีบไปหรอก หนู นั่งเป็นเพื่อนลุงหน่อยได้ไหม”

ฉันหันไปมองอย่างสงสัย *ลุงคนนี้เป็นใคร แขกที่มางานเหรอ หรือว่าคนในวัด* แต่แล้วความสงสัยก็คลี่คลาย

“ลุงมางานศพเหมือนกัน อยู่ศาลานั้นแน่ะ” ลุงชี้ไปทางศาลาที่กำลังจัดงานของบ้านฉัน แต่น้ำตาที่ยังคลออยู่ทำให้ฉันมองเห็นไม่ชัด คิดว่าเขาคงมางานศพศาลาที่ตั้งอยู่ติดกัน

“ค่ะ” ฉันตอบแบบไม่รู้จะทำตัวอย่างไร เสก้มหน้ามองโทรศัพท์แล้วน้ำตาใส ๆ ก็ปริ่มขึ้นมาอีก

ลุงไม่พูดอะไรเลย เรานั่งเงียบกันเป็นครู่ แต่น่าแปลกที่ฉันไม่รู้สึกอึดอัด ไม่นานความเงียบก็ถูกทำลายเมื่อลุงเริ่มพูดว่า

“หนูชอบฟังเรื่องเล่าไหม”

“ชอบค่ะ”

“แล้วชอบเล่าเรื่องไหม”

“ก็ชอบนะคะ”

“ถ้างั้นลุงขอเล่าเรื่องให้ฟัง พอเล่าจบหนูก็เล่าเรื่องของหนูให้ลุงฟังบ้าง ได้ไหม”

“ตอนนี้คงไม่ได้ค่ะ หนูไม่มีอารมณ์จะเล่าอะไร”

“เพราะหนูมางานศพหรือ”

“คงงั้นมั้งคะ”

“ถ้างั้นลองฟังเรื่องของลุงดูไหม”

ฉันเหลียวไปมองเขาอย่างสงสัยหนักกว่าเดิม ลุงไม่ได้มองฉัน เขาหันหน้ามองตรงไปทางศาลา ฉันหันกลับมา คิดอยู่ครู่หนึ่ง *บางทีอาจจะดีก็ได้ บางทีความเศร้านี้อาจจะหายไป แค่แป๊บเดียวก็ยังดี* แล้วตอบว่า

“ได้ค่ะ หนูจะฟัง”

เป็นครั้งแรกที่ลุงหันมามองฉันเต็มตาแล้วยิ้มให้ ขณะสบตากันฉันรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าลุงคนนี้ช่างหน้าตาคุ้นมากเหลือเกิน แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออกว่าเคยเจอเขาที่ไหน

เขาเริ่มเล่าเรื่องของตัวเองด้วยหัวข้อ ‘ช่วงเวลาซึ่งมีความสุขที่สุด’ เขาเล่าเรื่องมากมายที่เกิดขึ้นกับเขา ตั้งแต่ตอนที่เจอกับผู้หญิงคนหนึ่งและรู้ทันทีว่าเธอเป็นรักแรกพบ เมื่อเธอเข้ามาในชีวิตก็ทำให้ชีวิตของเขามีแต่ความสุขมากนับตั้งแต่นั้น ต่อมาพวกเขาแต่งงานกัน มีลูก ๆ น่ารัก ลุงรักครอบครัวมากและไม่เคยหวังสิ่งอื่นใดในชีวิตอีก เวลาผ่านไป ลูก ๆ ของลุงเติบโตขึ้นก็พากันแยกย้ายไปใช้ชีวิต ลุงไม่เคยนึกเสียใจสักครั้งเพราะยังมีผู้หญิงที่รักอยู่เคียงข้างเสมอ ฉันฟังมาถึงตรงนี้ก็สังเกตว่าแววตาของลุงเปลี่ยนไป เขาถอนใจเฮือกใหญ่ เพ่งมองไปทางศาลาจัดงาน ยิ้มน้อย ๆ แล้วก็เริ่มเล่าต่อ

เมื่อความชราคืบคลานเข้ามาเยือน ใคร ๆ ก็ต้องพบความเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา แต่ลุงเล่าว่าเขาไม่เคยเจ็บป่วยเลย ทั้งยังไม่เคยร้องไห้ให้ใครเห็นด้วย จนกระทั่งความเจ็บป่วยจากความชราแวะมาเยือนคนที่ลุงรักมากที่สุด

นั่นเป็นครั้งแรกที่ลุงร้องไห้ต่อหน้าลูกหลาน ลุงรู้สึกอ่อนแอและหวาดกลัวเป็นครั้งแรกเมื่อเห็นหญิงผู้แสนรักต้องล้มเจ็บ ลุงพยายามทำทุกอย่างให้เหมือนเช่นเดิม ยิ้มเหมือนเดิม หัวเราะเหมือนเดิม แสดงความร่าเริงเหมือนเดิม จนอาการป่วยของผู้เป็นที่รักค่อย ๆ ดีขึ้น ช่วงเวลานั้นนั่นเองที่ลุงตระหนักชัดว่าเป็นเวลาอันเป็นสุขที่สุดในชีวิต

แต่แล้ว...ความสุขนั้นก็ช่างสั้นเหลือเกิน

“ลุง อย่าบอกนะคะว่า…”

ลุงไม่ตอบแต่พยักหน้ายิ้มบาง ๆ

บัดนี้ลุงไม่ได้อยู่กับหญิงผู้เป็นที่รักอีกแล้ว แต่ว่าลุงก็ไม่เสียใจ เพราะช่วงเวลาที่ได้ใช้ร่วมกันช่างมีค่าและมีความสุขมากเหลือเกิน เมื่อลุงนึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้นความเศร้าก็ลดทอนลงไป เหลือไว้แต่ความคิดถึงคะนึงหาที่ยังอ้อยอิ่งอยู่เรื่อยมา

“วันนี้ลุงมางานศพคุณป้าเหรอคะ” ฉันตัดสินใจถาม มองลุงนิ่ง

ลุงไม่ตอบ ยังคงเพ่งมองไปทางศาลานิ่งนาน ฉันจึงไม่ถามซ้ำ หันไปมองศาลาจัดงานบ้านฉันที่ญาติ ๆ นั่งอยู่บ้าง

“วันนี้หนูก็เสียคนที่รักมากที่สุดไปเหมือนกัน” เสียงของฉันสั่นเครือ

“หนูเสียใจไหม” เขาถามเบาหวิว

“เสียใจค่ะ มาก” น้ำใส ๆ เริ่มรื้นขอบตา ไม่นานก็ร่วงอาบแก้ม

“ถ้างั้นหนูน่าจะเล่าเรื่องของหนูให้ลุงฟังนะ”

“หนูคงเล่าไปร้องไป ฟังไม่รู้เรื่องแน่ค่ะ” ฉันฝืนหัวเราะ พลางเช็ดน้ำตา

“ลุงอยากฟังช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดของหนู ถึงจะร้องไห้ไปด้วยก็ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องความสุขนี่นา”

ฉันพยายามมองหน้าเขาให้ชัดผ่านม่านน้ำตา เห็นรอยยิ้มแสนอ่อนโยนที่ทำให้สบายใจอย่างบอกไม่ถูก พาให้ฉันนึกไปถึง ‘ช่วงเวลานั้น’ ช่วงเวลาเดียวอันโดดเด่นแจ่มชัดจนจำได้ขึ้นใจ ฉันเหลียวกลับไปมองศาลาจัดงาน นั่งนิ่ง ๆ สูดลมหายใจลึก แล้วเริ่มเล่าเรื่องราวของฉันให้ลุงแปลกหน้าคนนี้ฟัง

บ้านของฉัน

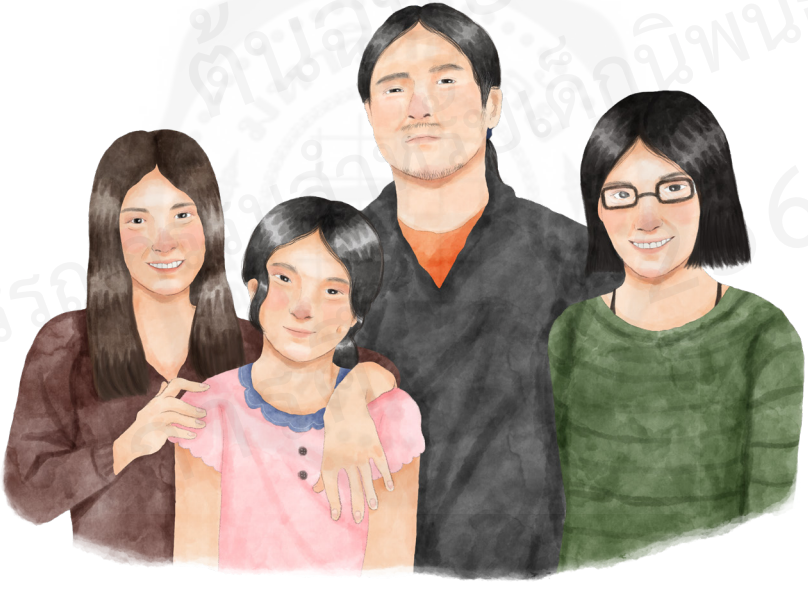

ย้อนกลับไปเมื่อสิบสองปีที่แล้ว หรือ พ.ศ. ๒๕๕๓ ตอนนั้นฉันอายุเจ็ดขวบ เรียนอยู่ชั้น ป. ๑ ที่โรงเรียนใกล้บ้าน บ้านของฉันอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ของจังหวัดปทุมธานี โรงเรียนอยู่แค่หน้าหมู่บ้านเท่านั้น ครอบครัวเรามีสี่คน คือ พ่อวี แม่ปริม พี่ปรอยฝน กับฉัน 'ปรายฟ้า' ฉันกับพี่ปรอย ที่ฉันชอบเรียกแค่ 'ปรอย' เฉย ๆ อายุห่างกันมากถึงแปดปี เราจึงไม่ค่อยสนิทกัน ฉันพยายามจะสนิทด้วยแล้วนะ แต่ดูเหมือนพี่ปรอยไม่ค่อยชอบฉันเท่าไร

แม่บอกว่าฉันเป็นเด็กผู้หญิงที่ไม่เหมือนผู้หญิงเลย ชอบเล่นซนแก่นแก้วเหมือนม้าดีดกะโหลก แล้วก็ไม่ค่อยดูแลตัวเอง แม่หมายถึงดูแลหน้าตาให้สวยงาม เวลาว่างจากการเรียนฉันจะออกไปเล่นกลางแดดทั้งวันจนผิวไหม้ ตัวคล้ำ บางครั้งก็ชอบเล่นอะไรไร้สาระแบบไม่ค่อยรู้ประสา พาให้พี่ปรอยโกรธบ่อย ๆ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้พี่ปรอยไม่ค่อยอยากยุ่งกับฉัน ฉันไม่เสียใจหรอก บางทีออกจะดีใจด้วย เพราะทุกครั้งที่พี่ปรอยดุว่าหรือตำหนิฉัน แม่จะเข้ามาโอ๋ปลอบใจฉันเสมอ ถึงแม้ฉันจะซนแก่นแค่ไหนแม่ก็ชอบบอกว่าฉันน่ารัก กล้าแสดงออกว่าง่าย ชอบช่วยเหลือคนอื่น จำได้ว่ามีครั้งหนึ่งแม่เคยกระซิบเบา ๆ บอกว่ารักฉันที่สุดเพราะฉันเป็นเด็กดี จนหัวใจของฉันพองโตไปหลายวัน

ครอบครัวของฉันไม่รวยไม่จน พ่อบอกว่าบ้านเราฐานะปานกลางพอมีพอใช้ พ่อทำงานเป็นช่างเทคนิคของหน่วยงานรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง พ่อกับแม่แต่งงานกันเร็ว พ่อจึงต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวตั้งแต่อายุยังน้อย สมัยหนุ่ม ๆ พ่อเป็นคนหน้าตาหล่อเหลา ผิวขาว ตัวสูง แถมไว้ผมยาวประบ่าอย่างเท่มากด้วย ตั้งแต่เกิดมาฉันก็เห็นภาพพ่อแบบนั้นเปี๊ยบ คือเป็นผู้ชายตัวสูงใหญ่ ผิวขาว ผมยาวประบ่า แต่ฉันว่าสิ่งที่พ่อน่าจะมีเพิ่มขึ้นคือพุงป่อง ๆ เพราะชอบดื่มเบียร์ทีละหลายขวด

พ่อเป็นคนตลก มีอารมณ์ขันทุกสถานการณ์ เก่งรอบด้าน ซ่อมแซมข้าวของเครื่องใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เก่ง มีความรู้รอบตัวเยอะ หัวศิลป์ ทำอาหารเก่งมากจึงรับหน้าที่เป็นพ่อครัวประจำบ้าน แต่บางเวลาพ่อก็อารมณ์ร้าย เพราะใจร้อนง่าย จำได้ว่าพ่อเคยดุและทำโทษฉันด้วยวิธีสารพัดเวลาฉันดื้อ มีครั้งหนึ่งฉันไม่ยอมกินข้าวมื้อเย็น เพราะตอนเป็นเด็กฉันกินข้าวยากมาก พ่อโกรธมากสั่งให้ฉันถือชามข้าวเข้าไปอยู่ในห้องน้ำ แถมไม่ยอมเปิดไฟ ให้ฉันอยู่มืด ๆ จนกว่าจะยอมกินดี ๆ สมัยพี่ปรอยยังเด็กก็คงเคยโดนแบบนี้เหมือนกัน พวกเราพี่น้องจึงเกรงกลัวพ่อมากกว่าแม่หลายเท่า

แม่ของฉันก็ทำงานตั้งแต่อายุน้อยไม่ต่างจากพ่อ ที่บริษัทประกันภัยแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้บ้านเรามาก ใช้เวลาขับรถยนต์แค่สิบห้านาทีก็ถึง แม่หน้าตาสะสวย ตัวเล็ก ๆ รูปหน้ากลม ปากนิดจมูกหน่อย สิ่งที่ฉันเห็นมาตลอดคือแม่ชอบแต่งตัวมาก เสื้อผ้าทรงผมของแม่จะ

เปลี่ยนไปเรื่อยให้ทันสมัยตามกระแสนิยม แม่เป็นคนขับรถไปส่งฉันที่โรงเรียนทุกวัน ซึ่งทุกเช้าฉันต้องนั่งรอแม่แต่งหน้าทำผมให้สวยงามที่สุดก่อนพวกเราจะแยกย้ายกันออกจากบ้าน

ความรักสวยรักงามทำให้แม่มีนิสัยใช้จ่ายเงินแบบคนมือเติบ พ่อ ตา ยาย ชอบบ่นเรื่องนี้ ฉันกับพี่ปรอยก็เห็นด้วยและพลอยช่วยกันเตือนแม่ตลอด ฉันคิดว่าฉันกับพี่ก็ติดนิสัยพิถีพิถันเรื่องความงามมาจากแม่ การมีลูกผู้หญิงสองคนทำให้แม่มีเหตุผลในการใช้เงินซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ มากมาย ซื้อเครื่องประดับไม่ซ้ำกันสักชิ้น มาทำทรงผมน่ารักหลายทรงให้ฉันกับพี่ปรอยเสมอ ฉันชอบตรงนี้ละ

อีกอย่างที่ฉันชอบแม่เพราะเวลาพี่ปรอยไม่ยอมเล่นเป็นเพื่อน แม่จะแปลงกายเป็นเพื่อนเล่นให้ฉันเอง ฉันเล่นกับแม่ได้ทุกอย่างเท่าที่จะสรรหาวิธีมาเล่นได้ พวกเราคุยกันได้ทุกเรื่องโดยไม่เคยมีความลับต่อกันด้วย ฉันจึงสนิทกับแม่มากที่สุดในบ้าน

พี่ปรอยเคยแสดงความน้อยใจอยู่บ่อย ๆ เวลาเห็นแม่ชอบโอ๋ ชอบตามใจฉัน มันอาจเป็นเหตุผลให้พี่ปรอยไม่อยากเล่นกับฉัน แม่บอกว่าพี่ปรอยคิดว่าฉันยังเด็ก บางทีก็ทำอะไรไปโดยไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว พี่ปรอยควรใจเย็นกับฉันให้มาก

ครั้งหนึ่งตอนห้าขวบ ฉันทะเลาะกับพี่ปรอยรุนแรงจนร้องไห้ดังลั่นบ้าน จากนั้นทุกอย่างก็โกลาหลไปหมด

“แม่ก็เห็นว่าน้องทำหนูก่อน!” พี่ปรอยพูดอย่างโมโห

“น้องไม่ได้ตั้งใจ ปรอยใจเย็นกับน้องหน่อยได้ไหม ไม่เห็นต้องตีน้องเลย” แม่ดุ

“แม่ก็แบบนี้ทุกที โอ๋แต่น้อง ไม่เคยเข้าข้างหนูบ้างเลย” พี่ปรอยตัดพ้อ

“แม่ถามน้องแล้ว น้องไปกวนหนูเพราะแค่อยากเล่นด้วย ก็ปรอยไม่เคยสนใจน้องเลย” แม่ว่า

“อยากเล่นอะไร น้องเอาไอ้นี่มาตีหน้าหนูนะ โดนแว่นด้วย หนูเจ็บนะ” พี่ปรอยฟ้อง

“เออน่า น้องขอโทษแล้ว ให้อภัยน้องได้ไหม” แม่ไกล่เกลี่ย

ใช่แล้ว วันนั้นฉันเอากระบองพลาสติกเป่าลมไปฟาดพี่ปรอยก่อน เพราะอยากให้

พี่สนใจเล่นกับฉันเหมือนที่แม่ว่าจริง ๆ แต่คงฟาดแรงไปหน่อย ถึงกระบองเป่าลมจะเบาแต่ถ้าฟาดโดนหน้าแรง ๆ ก็คงเจ็บไม่ใช่เล่น ยิ่งฟาดโดนแว่นตาหนาเตอะของพี่ปรอยตรงสันจมูกก็ยิ่งเจ็บเข้าไปใหญ่ นับตั้งแต่คดีวันนั้นเป็นต้นมา พี่ปรอยก็ไม่ค่อยพูดคุยกับฉัน ฉันเองก็ล้มเลิกความคิดอยากเล่นกับพี่ไปโดยปริยาย แต่ถึงจะไม่ลงรอยกันแค่ไหนก็มีสิ่งหนึ่งที่ฉันปฏิเสธไม่ได้ คือ ฉันเห็นพี่ปรอยเป็นต้นแบบมาตลอด

พี่ปรอยฉลาด เรียนเก่ง หัวไว ชอบอ่านหนังสือถึงขั้นนับเป็นหนอนหนังสือขนานแท้ หนังสือในบ้านฉันแทบทุกเล่มเป็นของพี่ปรอย ทั้งวรรณกรรมเยาวชน หนังสือการ์ตูน หนังสือภาพ พจนานุกรม หนังสือคำศัพท์พร้อมภาพประกอบและอีกมากมาย ฉันชอบเอาพวกหนังสือภาพ หนังสือการ์ตูน หรือหนังสือคำศัพท์ที่มีภาพสวยงามมาอ่านบ่อย ๆ แต่หนังสือพวกที่มีแต่ตัวอักษรเยอะแยะทุกหน้า ฉันไม่เคยคิดจะหยิบมาอ่านเลย พี่ปรอยเคยบอกให้ฉันอ่านหนังสือพวกนั้นบ้าง จะได้ฉลาด ไม่แน่อาจทำให้เป็นเด็กดีขึ้น ฉันทำหูทวนลมทุกครั้งที่ได้ยินเพราะคิดว่าหนังสือการ์ตูนดีกว่าเป็นไหน ๆ

พี่ปรอยยังชอบดูภาพยนตร์การ์ตูนและภาพยนตร์ต่างประเทศมากมาย โดยเฉพาะภาพยนตร์แอนิเมชันจากค่ายดิสนีย์และพิกซาร์ ฉันก็พลอยได้ดูตามไปด้วย แถมยังชอบมากจนติดงอมแงม บ้านเราจึงพิศวาสภาพยนตร์แอนิเมชันสองค่ายนี้มากกว่าค่ายอื่นเป็นพิเศษ

เวลาโรงเรียนเปิดภาคเรียนฉันจะอยู่บ้านกับครอบครัวและดำเนินชีวิตแบบนี้ไป

เรื่อย ๆ ไม่มีอะไรหวือหวาเลย วันธรรมดาพ่อออกจากบ้านไปทำงานตั้งแต่หกโมงเช้า เจ็ดโมงตรงพี่ปรอยขึ้นรถตู้ของโรงเรียนที่มารับถึงบ้านไปเรียน ส่วนแม่ก็ขับรถไปส่งฉันที่โรงเรียนตอนแปดโมงแล้วขับไปทำงานต่อ ตกเย็นสี่โมงครึ่งพ่อเป็นคนมารับฉันกลับบ้าน บางวันถึงบ้านแล้วฉันก็ออกไปเล่นกับเพื่อนที่สนามเด็กเล่นหลังหมู่บ้าน แล้วกลับมากินอาหารเย็นร่วมกับครอบครัว บางวันถึงบ้านแล้วฉันก็นั่งนอนดูการ์ตูนอยู่ในบ้านเงียบ ๆ เวลาก่อนนอนแม่ชอบอ่านหนังสือนิทานให้ฟัง หรือบางวันฉันก็ชวนแม่เล่นอะไรเรื่อยเปื่อยจนง่วงแล้วผล็อยหลับไปเอง วันเสาร์อาทิตย์พวกเราออกไปกินข้าวข้างนอกกันบ้าง ไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้ากันบ้าง ไปเยี่ยมปู่ย่าตายายบ้าง หรือไม่ตายายก็จะมาเยี่ยมเราที่บ้าน ท่านมากันบ่อย ๆ จนฉันสนิทกับพวกท่านมาก

ตาของฉันชื่อวัฒน์ อายุเจ็ดสิบสองปี เป็นชาวนครศรีธรรมราชโดยกำเนิด ตาอาศัยอยู่ในอำเภอแม่หลากับพ่อแม่ น้องชายกับน้องสาวสองคน ใบหน้าคม ผิวคล้ำ รูปร่างสันทัด ตัวไม่สูงเลย สมัยหนุ่ม ๆ ผมของตาสีดำเงามันหยักศกสวย แต่ตอนนี้กลายเป็นสีดำแซมน้ำตาล หรือสีอื่นที่ตาย้อมกลบเส้นผมสีขาวที่เริ่มงอกแซมผมสีดำ

ตาย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ กับยายหลังแต่งงาน เพราะมารับบรรจุเป็นครูสอนหนังสือที่กรุงเทพฯ ฉันว่าการเป็นข้าราชการครูเก่าทำให้ตามีนิสัยเจ้าระเบียบ ชอบสอนลูกหลานใจร้อน ไม่ชอบอยู่เฉย ๆ แถมยังดุมาก แต่บางมุมตาก็ตลกดี มีอารมณ์สุนทรี ชอบศิลปะและ

วรรณกรรม ตาเคยบอกฉันว่าสิ่งที่รักที่สุดคือยาย ซึ่งไม่ใช่ความลับ ทุกคนในครอบครัวรู้ดี เพราะตาชอบแสดงความรักด้วยการหอมแก้มหรือหยอกเย้ายายเล่น เป็นกิจวัตรประจำวันอย่างหนึ่งของตานอกจากการซ่อมแซมข้าวของเครื่องใช้ในบ้าน

สุดที่รักของตาคือยายของฉันชื่อปราณ อายุเจ็ดสิบปี เป็นคนจังหวัดนครศรีธรรมราชเหมือนตา แต่ยายอาศัยอยู่อำเภอร่อนพิบูล กับพ่อแม่และน้อง ๆ เจ็ดคน หน้าตาของยายแตกต่างจากตามาก เพราะพ่อของยายเป็นคนจีนแท้ ยายจึงผิวขาวราวกับหยวก หน้าตาเป็นคนจีนชัดเจน ตาเรียวเล็ก รูปร่างสันทัด สมัยสาว ๆ ยายไว้ผมสั้นประบ่าที่ดัดหยิกเป็นลอน ถึงตอนนี้ยายก็ยังดัดผมหยิกลอนเหมือนเดิมเพียงแต่ตัดสั้นลงมาก ยายของฉันประหยัดอดออมที่สุด ความจำเป็นเลิศ พูดตรงจนห้วนแบบคนปากร้ายใจดี บุคลิกกระฉับกระเฉงกระตือรือร้นเสมอ ท่านรักครอบครัวที่สุด ฉันทึ่งหน่อย ๆ ที่แม้ว่าเตี่ยของยายเป็นคนจีนแท้ แต่ยายกลับพูดภาษาจีนไม่ได้เลยสักคำ กลับพูดภาษาถิ่นใต้ ที่เราเรียกว่า ‘แหลงใต้’ คล่องปรื๋อ ส่วนใหญ่จะแหลงกับตาและญาติพี่น้องของยาย ช่วงที่แหลงคล่อง ลื่นไหลแทบไฟแลบเห็นจะเป็นตอนที่เถียงกับตานั่นละ

ตากับยายพบรักกันตั้งแต่สมัยเด็กเพราะเรียนโรงเรียนเดียวกัน ตอนโตจึงแต่งงานกัน พวกท่านมีลูกคนแรกเมื่อปี ๒๕๑๓ คือแม่ของฉันเอง ตามด้วยลูกสาวอีกสองคนคือน้าปุ้มกับน้าปราง ฉันสนิทกับน้าปุ้มน้าปรางมากเกือบเท่าที่สนิทกับตายายเลยละ

น้าปุ้ม ลูกคนกลางอายุห่างจากแม่ฉันสองปี หน้าตาจิ้มลิ้ม ผมดำหยักศกปล่อยยาว รูปร่างสันทัด ชอบแต่งหน้าแต่งตัวเหมือนแม่ น้าปุ้มทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่งใกล้บ้านตากับยาย มีแฟนหนุ่มชื่อน้าสิงห์ ที่ฉันเจอบ่อยเวลาไปเยี่ยมตากับยายที่บ้าน หรือตอนน้าปุ้มพาฉันไปเที่ยว น้าสิงห์ก็ไปด้วยเกือบทุกครั้ง ฉันจึงสนิทกับน้าสิงห์ด้วยอีกคน

น้าปุ้มอยู่บ้านกับตายาย มีงานอดิเรกคือการเย็บปักถักร้อย ทำงานประดิษฐ์ งานฝีมือต่าง ๆ ฉันเห็นพวงกุญแจตุ๊กตาโครเชต์ ตะกร้าสานจากผักตบชวา ตุ๊กตาและพวงกุญแจเรซิน ตุ๊กตาเปเปอร์มาเช่ของน้าปุ้ม กองอัดกันอยู่เต็มโต๊ะที่บ้านตากับยายซึ่งดูจะเพิ่มจำนวนขึ้นทุกครั้งเวลาฉันไปเยี่ยม

น้าปราง ลูกคนเล็ก อายุห่างจากแม่ฉันสามปี หน้าตาคมจัด ผมสีน้ำตาลเข้มซึ่งน้าชอบมัดเป็นมวย ถึงจะเป็นน้องคนเล็กแต่น้าปรางตัวสูงใหญ่ที่สุดในบ้าน น้าปรางทำงานและพักอยู่ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาจึงไม่ค่อยได้กลับบ้านบ่อยนัก แต่จะกลับมาเยี่ยมตากับยายทุกครั้งที่มีเวลา น้าปรางเป็นคนตลกสนุกสนานชอบสร้างสีสันให้ครอบครัว เธอไม่สนใจเรื่องสวย ๆ งาม ๆ หรือการแต่งตัวเหมือนแม่กับน้าปุ้ม ซึ่งอาจทำให้น้าปรางยังไม่มีแฟน แต่เธอก็ไม่อยากมีอยู่แล้ว น้าปรางเคยบอกฉันอย่างติดตลกว่าจะเกาะติดตากับยายไปตลอดชีวิต ตากับยายไม่ว่าอะไร ยายดูชอบใจมากด้วยซ้ำ

ชีวิตของฉันวนเวียนอยู่ที่บ้านของตัวเองสลับกับการไปอยู่บ้านตากับยาย เป็นเรื่อง

ปกติมากสำหรับครอบครัวเรา เพราะบ้านตากับยายอยู่ไม่ไกลจากบ้านฉันนัก ตาขับรถยนต์คล่อง จึงขับรถพายายมาบ้านฉันบ่อย ๆ บางครั้งตากับยายก็ไปกินข้าว ไปเที่ยวกับพวกเราด้วย ฉันพูดได้เต็มปากว่านอกจากแม่ก็มีตากับยายนี่ละที่รักและตามใจฉันมาก

แม่เคยบอกว่าตอนฉันเพิ่งเกิด พ่อกับแม่ต้องทำงานยุ่งกันทั้งคู่จึงไม่ค่อยมีเวลาดูแลฉัน ตากับยายจึงรับฉันไปเลี้ยงเกือบตลอดสามปีแรกของชีวิต ตอนฉันเข้าโรงเรียนเตรียมอนุบาลก็เป็นโรงเรียนแถวบ้านตากับยาย เมื่อฉันโตจนเข้าชั้นอนุบาลหนึ่งจึงกลับมาอยู่ที่บ้านพ่อกับแม่เพื่อเข้าโรงเรียนหน้าหมู่บ้าน ฉันจำช่วงที่อยู่กับตายายไม่ได้เลยเพราะยังเล็กมาก พอรู้ความฉันก็รู้แค่ว่าตากับยายชอบแวะมาหา มาอยู่กับฉันมากพอกับที่ฉันอยู่กับพ่อแม่และพี่ปรอย

ชีวิตของฉันดำเนินไปเรื่อยจนกระทั่งช่วงปิดภาคเรียนชั้นประถมหนึ่ง พ่อกับแม่ก็พบปัญหาเดิม ต้องทำงานหนักเหมือนเมื่อเจ็ดปีก่อน แต่คราวนี้เวลาโรงเรียนปิดภาคเรียนฉันจะต้องอยู่บ้านคนเดียว ซึ่งพ่อกับแม่ไม่คิดจะปล่อยให้ฉันในวัยเจ็ดขวบอยู่บ้านเองแน่ ๆ ตากับยายจึงเข้ามามีบทบาทในชีวิตของฉันอีกครั้ง

บ้าน
ตา กับยาย

พ่อแม่ตกลงกันว่าจะให้ฉันไปอยู่บ้านตากับยายช่วงปิดภาคเรียนชั้นประถมต้นทุก ๆ ปี จนกว่าฉันโตพอที่จะอยู่บ้านคนเดียวได้ พอได้ยินแบบนั้นฉันไม่ค่อยดีใจเลย

เย็นวันอาทิตย์วันหนึ่ง ฉันมองไปรอบบ้านอย่างอาลัยอาวรณ์ ไล่สายตาจนไปสะดุดอยู่ที่โทรทัศน์จอแบนเครื่องใหญ่ ฉันถอนใจเฮือกด้วยความเสียดายเมื่อนึกว่าจะไม่ได้ดูรายการเด็กและการ์ตูนเรื่องโปรดในจอใหญ่ ๆ แบบนี้อีกตั้งนาน ไม่ใช่ว่าบ้านตากับยายไม่มีโทรทัศน์นะ แต่เมื่อเทียบขนาดกับที่บ้านฉันแล้ว โทรทัศน์บ้านตากับยายดูเล็กจ้อยจิ๋วเหลือเกิน แถมเปิดดูรายการอะไรก็ไม่ค่อยได้ ฉันเคยลองเปิดหาการ์ตูนดู แต่สัญญาณโทรทัศน์ไม่ชัดเลยแถมติด ๆ ดับ ๆ ถึงอย่างนั้นฉันไม่ได้เสียดายเรื่องโทรทัศน์อย่างเดียว ฉันยังเศร้าสลดหดหู่ที่ต้องจากเพื่อนในหมู่บ้านไปอีกพักใหญ่ *ถ้าเราไม่มีเพื่อนเล่นจะทำยังไง หรือถ้ามีเพื่อนใหม่จะดีเท่าเพื่อนที่นี่ไหม* ฉันคิดหนักจนหน้าตาบูดบึ้งโดยไม่รู้ตัว

“เป็นอะไร ทำหน้าบูดเป็นตูดลิงเลย” พ่อถามขณะยกกระเป๋าเสื้อผ้าของฉันใส่ท้ายรถ

“ไม่อยากไปอยู่กับตายายเหรอลูก” แม่ก้มตัวลงถามฉัน

“หนูจะไม่มีเพื่อนเลย” ฉันโพล่งความคิดออกไป ใต้ตาเริ่มร้อนผ่าว

“หนูมีตากับยายไงลูก มีฮิปโปด้วย” แม่บอก

‘ฮิปโป’ คือตุ๊กตาเน่าที่อยู่กับฉันตั้งแต่เกิด เป็นตุ๊กตาผ้ารูปฮิปโปโปเตมัสสีเหลืองตอนเล็ก ๆ ฉันตั้งชื่อมันว่า ‘ฮิปโป’ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่างซึ่งจำไม่ได้ มันนุ่งชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อนที่ตอนนี้ซีดจางจนมองไม่เห็นสีฟ้าแล้ว ทั้งยังมีรอยขาดกับรูโบ๋ตามตัวจนเห็นนุ่นสีขาวที่ยัดอยู่ข้างใน ฉันชอบเอานิ้วแหย่ตามรูพวกนั้น

“หนูรู้ แต่มันไม่เหมือนกัน” ฉันขึ้นไปนั่งเบาะหลังฝั่งคนขับซึ่งพี่ปรอยนั่งอยู่ก่อนแล้ว แม่ตามขึ้นมานั่งข้างฉัน

“อย่าเพิ่งคิดแบบนั้นสิ อยู่กับตายายสนุกจะตาย ลองดูก่อนนะลูก” แม่พยายามเอาใจ

แม่ดันหัวฉันเบา ๆ ให้เอนพิงไหล่แม่และลูบหัวปลอบใจฉันไปตลอดทาง รู้ตัวอีกทีฉันก็ถูกจัดท่าใหม่ให้เป็นท่านอนโดยศีรษะหนุนอยู่บนตักแม่ เป็นเรื่องปกติมากเวลาเดินทางไกล ที่เมื่อขึ้นรถปุ๊บฉันเป็นต้องง่วงหลับทันทีและจะหลับยาวไปตลอดทาง

บ้านตากับยายอยู่ในจังหวัดกรุงเทพฯ เขตทุ่งครุ ห่างจากบ้านฉันสี่สิบกิโลเมตร ขับรถยนต์บนทางด่วนใช้เวลาประมาณชั่วโมงครึ่ง บางทีอาจนานกว่านั้น ฉันไม่เคยจำอะไร

ระหว่างทางได้เลยเพราะขึ้นรถทีไรหลับทุกที แม่จะปลุกฉันเมื่อถึงหน้าปากซอยบ้านตากับยาย

แถวบ้านตายายเป็นแหล่งชุมชนชาวมุสลิม ตาเคยเล่าให้ฟังว่า สมัยก่อนมีชาวมุสลิมอพยพมาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินที่เขตทุ่งครุนี้ รวมไปถึงอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการด้วย จึงไม่แปลกที่มีมัสยิด ร้านอาหารฮาลาล (อาหารสำหรับชาวมุสลิม) รถเข็นขายโรตี และร้านกล้วยแขกมากมายอยู่ในซอยบ้านตากับยาย

แม่ปลุกฉันให้ตื่นเมื่อรถเลื่อนไปหน้าบ้านตากับยาย ฉันลุกขึ้นนั่งอย่างง่วงงุนพลางทำท่าจะเอนตัวนอนต่อ แต่หัวยังไม่ทันถึงตัก แม่ก็เอามือรองหัวฉันผลักขึ้นทันที ความงัวเงียทำให้ไม่ทันตั้งตัว หัวฉันเอนตามแรงผลักไปโขกกระจกรถอย่างแรงเสียงดังตุ้บ ฉันตื่นเต็มตาทันทีนั้นเลยเพราะเจ็บมาก

ฉันลงจากรถไปยืนหน้าบ้านหลังที่คุ้นเคยดีเพราะมาบ่อย แต่วันนี้ฉันเพิ่งพินิจพิจารณาตัวบ้านที่ต้องย้ายมาอยู่นับจากวันนี้อีกนาน บ้านตากับยายค่อนข้างเก่าแต่

โครงสร้างยังดีมาก แม่บอกว่าบ้านหลังนี้ตาออกแบบเองทุกซอกทุกมุม แถมลงมือสร้างเองบางส่วนด้วย

บ้านนี้เป็นเรือนไม้ผสมปูนแบบบ้านเดี่ยวสองชั้น สีน้ำตาลเข้มสลับขาว หลังใหญ่กว่าบ้านแฝดสร้างด้วยปูนทาสีขาวทั้งหลังของบ้านฉันตั้งหลายเท่า รั้วหน้าบ้านเป็นเหล็กสีแดงเลือดหมู มีประตูเล็ก ๆ ให้คนเปิดเข้าออกสะดวก

พอเข้ารั้วบ้าน ทางซ้ายมือจะเห็นชิงช้ามีหลังคาทรงแปดเหลี่ยม ยายชอบมานั่งเล่นเป็นประจำ ทางขวามือเป็นที่จอดรถมุงหลังคาซึ่งจอดได้สองคัน มีรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้าโคโรลล่าสีดำอมเขียวของตาจอดอยู่ ข้างบ้านทั้งสองข้างรวมถึงหลังบ้านเป็นทางเดินแคบ ๆ ทรงตัวยู ตาใช้เป็นที่เก็บวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือทำงานช่างและงานอื่น ๆ ฉันไม่ชอบเข้าไปแถวนั้นเท่าไรเพราะฝุ่นเยอะ แถมบางทีมีพวกแมลงยั้วเยี้ยและหนูตัวดำ ๆ น่าเกลียดโผล่มาให้เห็นด้วย

พ่อกับพี่ปรอยกำลังช่วยกันขนสัมภาระของฉันลงจากรถ ส่วนฉันกับแม่เดินเข้าไปในบ้านสวัสดีตากับยาย ในบ้านชั้นล่างเป็นห้องโถงโล่งกว้าง ถึงแม้ข้าวของตกแต่งบ้านจะมีไม่มากแต่ก็ดูรกเพราะของใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ พวกอุปกรณ์งานช่างของตาและงานฝีมือมากมายของน้าปุ้ม

ฉันนั่งลงหน้าประตูบ้านพลางมองไปรอบห้อง ประตูส่วนใหญ่ในบ้านเป็นประตูไม้

ติดประตูมุ้งลวดกันยุง หน้าต่างบ้านทุกบานก็เป็นหน้าต่างไม้ที่เปิดออกได้ทั้งสองข้าง ติดบานเกล็ดเหล็ก

มองไปซ้ายมือมีเก้าอี้ไม้สักขัดมันตัวยาวสีน้ำตาลดำ กับเก้าอี้ตัวเล็กเข้าชุดสองตัว ถัดไปเป็นตู้กระจกเก็บของทรงเตี้ยมีโทรทัศน์สีเทาเครื่องเล็กวางอยู่ ก็เจ้าเครื่องที่ฉันบ่นนั่นละ ใกล้กันเป็นบันไดไม้รูปตัวแอลเข้ามุมซ้ายบนของห้องโถงพอดี ตาเอาแผ่นไม้มาตีบังที่ว่างใต้บันไดไว้

ขวามือถัดจากประตูหน้าบ้าน วางชั้นหนังสือกับโต๊ะทำงานเก่าของน้าปุ้ม ที่ตาเก็บงานฝีมือกระจุกกระจิกของน้าปุ้มลงลังกระดาษหลายลังวางอัดไว้ใต้โต๊ะ เพื่อให้ฉันนั่งวาดรูปอ่านหนังสือตรงนี้ได้ ถัดจากโต๊ะนั้นเป็นตู้เย็นสีขาวอมเทาหลังใหญ่ ติดกับตู้เย็นตั้งโต๊ะทำงานไม้สักไม่ขัดเงาสีน้ำตาลดำของตา ซ้ายมือถัดจากโต๊ะเป็นประตูเปิดออกไปสู่โรงจอดรถ ฝั่งตรงข้ามกับประตูหน้าบ้านเป็นพื้นที่วางตู้เก็บของและชั้นวางของสารพัดขนาด ถัดมาทางซ้ายอีกหน่อยมีประตูมุ้งลวดบานเล็กเปิดสู่พื้นที่หลังบ้าน

ท่ามกลางเครื่องเรือนตกแต่งบ้านและสิ่งของทั้งหลายที่ตาประดิษฐ์สร้างขึ้นเอง มีสิ่งหนึ่งดูน่าประหลาดที่สุดสำหรับฉัน มันคือเสาต้นใหญ่สีเขียวอ่อนตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่กลางบ้าน ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่ามีเสาต้นนี้ไว้ทำไมและไม่เคยถามใครว่าทำไมมันต้องเป็นสีเขียว

เมื่อเดินเข้าประตูมุ้งลวดบานเล็กนั้นจะเห็นห้องครัวแบบเก่าคร่ำครึ มีเตาแก๊ส

ทำอาหารสองเตา เหนือเตาติดเครื่องดูดควันตัวเล็ก ทางซ้ายประตูมุ้งลวด ตั้งตู้กับข้าวไม้สีน้ำตาลเข้ม ใกล้กันมีโต๊ะพับสีขาวจัดเป็นมุมกินข้าว อ่านหนังสือ ฟังวิทยุ และเป็นพื้นที่ทำงานอีกจุดของตา ตามีพื้นที่ของตัวเองหลายมุมมากเพราะตาเป็นเจ้าของบ้าน ทางขวาของครัวมีอ่างล้างจานกับห้องน้ำสองห้อง

ห้องน้ำที่นี่อธิบายยากหน่อย เพราะเป็นห้องน้ำแบบพิเศษที่ตาออกแบบเอง ผนังห้องน้ำก่อปูนขึ้นไปสูงแค่เกือบจรดเพดาน เว้นช่องว่างใต้หลังคาไว้กว้างทีเดียว เวลาใครเข้าห้องน้ำจึงพูดคุยสนทนากับคนที่กำลังทำอาหารหรือกำลังล้างจานได้สบาย มันตลกมาก เพราะฉันก็เคยชวนยายคุยตอนที่ยายกำลังล้างจาน จนยายรำคาญต้องบอกให้ฉันเงียบ

พ่อแม่ พี่ปรอย พูดคุยกับตายายอยู่เป็นเพื่อนฉันหลายชั่วโมงจนฟ้าเริ่มมืด ในที่สุดก็ต้องลากันเพราะพ่อบอกว่าไม่อยากกลับบ้านค่ำ แถมพรุ่งนี้เป็นวันจันทร์ พ่อกับแม่ต้องไปทำงาน พี่ปรอยก็ต้องไปเรียนพิเศษ พ่อแม่แปลกใจมากที่ฉันไม่งอแงเลยสักนิดตอนบอกลา แม่ดูเหมือนโล่งอกมาก

ฉันร่ำลาครอบครัวเป็นพิธีใหญ่ แล้วถอยไปยืนหน้าประตูรั้วกับตายาย แต่ก่อนที่รถจะเคลื่อนออกไปอยู่ ๆ แม่ก็เปิดกระจกรถเรียกยายไปหา แม่พูดอะไรกับยายสีหน้าจริงจัง ฉันเห็นยายพยักหน้าพลางสะบัดข้อมือรัว ๆ ให้แม่กลับไปได้แล้ว พ่อกับแม่ไม่ลืมโบกมือลาฉันอีกครั้งโดยไม่ลดกระจกรถ แล้วก็แล่นจากไป ฉันวิ่งออกไปถนนใหญ่พลางโบกมือลาจน

วินาทีสุดท้ายที่มองตามรถ ฉันเห็นแม่หันกลับมามองฉันผ่านกระจกหลังครู่หนึ่ง จากนั้นรถพ่อก็ลับสายตา

ฉัน ตากับยาย กลับเข้าบ้านโดยไม่มีใครพูดอะไร แต่มีรอยยิ้มแสนอ่อนโยนที่ตากับยายส่งมาให้ฉัน ยายลูบหัวฉันเบา ๆ ก้มลงหยิบ 'ฮิปโป' ที่นอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้นกลางบ้านขึ้นมาให้ แต่ก่อนจะยื่นถึงมือฉันยายก็เปลี่ยนใจ ชักมือกลับ พลางพินิจพิจารณาดูฮิปโป ฉันมองท่าทีของยายเงียบ ๆ

"เดี๋ยวพรุ่งนี้ยายจะซ่อมฮิปโปให้" พูดจบยายก็ยื่นมันมาให้ ฉันยิ้มกว้างพยักหน้ารัว

"แล้วพรุ่งนี้เราก็จะไปซื้อของกัน" ตาพูดเสียงดังฟังชัดบ้าง ฉันยิ่งยิ้มกว้างขวางกว่าเดิมกระโดดโลดเต้นไปรอบเสาสีเขียวกลางบ้าน

เวลาผ่านไปสักพัก ฉันอาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วเตรียมจะขึ้นไปห้องนอนชั้นบนพร้อมยาย ตาบอกว่าจะตามขึ้นไปทีหลังเพราะขอวิ่งออกกำลังกายรอบบ้านก่อน ซึ่งก็คือการวิ่งรอบเสาสีเขียวกลางบ้านอันเป็นกิจวัตรประจำวันก่อนอาบน้ำตอนเย็นของตา ฉันจึงเดินขึ้นบันไดไปกับยาย ขณะเดินขึ้นฉันก้มลงดูร่องบันไดมองเห็นพื้นที่ใต้บันไดอันมืดตื๊ดตื๋อก็เกิดกลัวขึ้นมา รีบวิ่งปร๋อขึ้นไปทันทีโดยไม่รอยาย นี่ถ้าตาไม่ตอกแผ่นไม้บังใต้บันไดไว้ เวลาขึ้นลงชั้นล่างตอนกลางคืน ฉันคงกลัวบันไดนี้มากกว่าเดิมร้อยเท่า

ชั้นบนมีห้องนอนสองห้อง ฝั่งซ้ายเป็นห้องนอนใหญ่ของตากับยาย ฝั่งขวาเป็นห้อง

น้าปุ้ม ยายบอกว่าตอนนี้น้าปุ้มกำลังกลับมาจากที่ทำงาน ฉันอยากเจอน้าปุ้มมาก อยากรอจนน้าปุ้มมาถึง จะได้เห็นสีหน้าประหลาดใจตอนน้าปุ้มเห็นฉันอยู่ที่นี่

“ไม่ต้องรอหรอกลูก กว่าน้าปุ้มจะมาถึงก็ดึกมาก เลยเวลานอนของลูกไปแล้ว” ยายบอก

ฟังยายพูดฉันก็ล้มเลิกความคิดทันที เพราะเริ่มง่วงนิดหน่อย

ฉันสำรวจดูห้องนอนทั้งสองห้องก็เห็นว่าไม่มีเตียง ในห้องยายปูฟูกหลังกว้างที่ใหญ่พอจะนอนได้สามคน ฉันกระโดดทุ่มตัวลงบนฟูกแรง ๆ รู้ทันทีว่านอกจากจะกว้างใหญ่แล้วยังหนานุ่มนอนสบายแน่ ฉันชอบความรู้สึกตอนกระโดดลงบนฟูกนี้ที่สุดเพราะไม่ต้องกังวลว่าขาเตียงจะหักเหมือนเวลาอยู่บ้าน คืนนั้นฉันจึงกระโดดตูม ๆ อย่างบ้าคลั่งเหมือนชีวิตนี้ไม่เคยกระโดดมาก่อน ยายนอนตะแคงมองพลางบ่นอุบ ๆ อิบ ๆ แต่ไม่ได้ห้าม ซ้ำยังยิ้มน้อย ๆ ให้ทุกครั้งที่ฉันหันไปมอง

ฉันกระโดดอยู่นานเท่าไรไม่รู้ รู้ตัวอีกทีก็นอนแผ่หลาทำท่าปลาดาวอยู่กลางฟูก ชายเสื้อนอนเลิกขึ้นเห็นพุงกระเพื่อมขึ้นลงเร็วเพราะเหนื่อยจนหายใจไม่ค่อยทัน ถึงห้องนี้จะติดเครื่องปรับอากาศ แต่ตากับยายไม่ค่อยเปิด เพราะตอนกลางคืนชั้นบนบ้านเปิดหน้าต่างให้ลมพัดโกรกเย็นสบาย เปิดพัดลมแค่ตัวเดียวก็ไม่อบอ้าว หลังจากปล่อยพลังกระโดดไปเมื่อครู่ฉันจึงไม่ค่อยมีเหงื่อ

ไม่นาน ตาก็เปิดประตูห้องมาชวนฉันออกไปสวดมนต์ก่อนนอน บนผนังหน้าห้องนอนของน้าปุ้มตั้งหิ้งพระและจัดพื้นที่ว่างสำหรับนั่งสวดมนต์ไว้ ตาบอกฉันว่าท่านสวดมนต์ก่อนนอนเป็นประจำและอยากให้ฉันทำด้วย ฉันทรุดตัวนั่งคุกเข่าท่าเทพธิดาลงข้างตา รีบทำตามอย่างว่าง่าย ตาพูดนำสวดบทนมัสการพระพุทธเจ้าและบทบูชาพระรัตนตรัยว่า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ ฯ (กราบ)
สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ ฯ (กราบ)
สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ ฯ (กราบ)

สวดมนต์เสร็จตาบอกให้ฉันขอพรก่อนเข้านอน คืนนั้นฉันขออะไรอย่างหนึ่งที่อยากให้เป็นจริงที่สุด เสร็จแล้วรีบลุกขึ้นยืนก่อนตา ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว

“ขออะไรลูก เร็วจัง” ตาถาม

“หนูขอให้ไม่โดนตากับยายดุ” ฉันตอบ

ตาหัวเราะชอบใจเสียงดังแล้วเราก็เข้าห้องนอน

ฉันทิ้งตัวลงบนฟูกอย่างแรง ตาล้มตัวลงนอนทางด้านซ้ายของฉัน ยายก็หันมากอดฉันจากด้านขวา

“ยายเกาหลังให้หนูได้ไหมคะ” ฉันขอ

“ได้สิ” ยายตอบเสียงอ่อน

“หนูชอบให้แม่เกาหลังให้ตอนนอน” ฉันรีบพลิกตัวหันหลังให้ยาย กระดุกกระดิกส่ายตัวไปมาอย่างมีความสุข

ฉันหยิบฮิปโปขึ้นมากอด นอนคุยกับตายายเรื่องที่บ้านของฉัน ฉันคงพูดเจื้อยแจ้วนานจนดวงตาของยายใกล้จะปิดเต็มที พอไม่ได้ยินเสียงยายพูดตอบเลยและไม่รู้สึกถึงแรงเกาหลัง ฉันก็หันไปเขย่าไหล่ยายเบา ๆ ให้ตื่นมาฟังเรื่องเล่าของฉันต่อ ตอนนี้ยายเหมือนหุ่นยนต์ที่แบตเตอรี่ใกล้หมดเต็มที ดวงตาเล็กหยีของยายพยายามเบิกกว้าง รีบเกาหลังให้เมื่อฉันเขย่าตัวยาย แป๊บเดียวดวงตาคู่นั้นก็หรี่ปรอยจนปิดสนิท มือของยายเกาหลังช้าลง ๆ ตอนฉันพลิกตัวหันกลับไปพูดต่อ ตาผู้นอนฟังอยู่เงียบ ๆ เห็นว่าฉันไม่มีทีท่าว่าจะหลับเลย คงสงสารยายอย่างสุดซึ้งจึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ง่วงเหรอลูก” ตาถาม

“ไม่ค่ะ หนูมีเรื่องเล่าเยอะแยะเลย ถึงไหนแล้วนะ อ๋อ เจ้าโทนี่เต่าญี่ปุ่นแก้มแดงของพี่ปรอย ตอนนี้มันตัวโตกว่ามือหนูแล้ว… ยายจ๋าตื่นสิ” ฉันปลุกยายอีก

“ปล่อยให้ยายนอนเถอะลูก เรานอนกันดีกว่า” ตาบอกเสียงอ่อน

“แต่หนูยังไม่อยากนอนนี่” ฉันว่า

“งั้นฟังตาร้องเพลงกล่อมนอนไหม เป็นเพลงที่ตาเคยร้องกล่อมลูก ๆ ตอนยังเด็ก” ตาเสนอ

“ก็ได้ค่ะ” ฉันจำไม่ได้ว่าคือเพลงอะไร แต่ก็ยอมเงียบฟัง

ตาพลิกตัวหันมาหาฉัน มือคล้ำหยาบยื่นมาสัมผัสพุงของฉันพลางตบเบา ๆ มืออีกข้างสอดไว้ใต้หมอน ตากระแอมทีหนึ่งแล้วเริ่มร้องเพลง

แหลมสนเมื่อคราจวนค่ำ
ตะวันคล้อยต่ำย่ำสนธยา
ลมทะเลพราวพลิ้วมา
ต้องกายา พาหนาวเย็นจนสั่น

แหลมสนนี้ยังตรึงใจ

ก่อนเคยรักใคร่กับน้องจำมั่น
เวลาจวนสายัณห์
ได้เจอะกัน แทบทุกวันชื่นฉ่ำ

พี่เคยหนุนตักน้องยังจำได้
เคยชี้ให้ดวงใจเจ้าดูตะวันจมน้ำ
เคยเคล้าคลอต่อกันด้วยความสุขล้ำ
ฝังใจจำมั่นไว้มิเคยลืมและเลือน

"หลับตาลูก หลับตา" ตาบอกเบา ๆ

ฉันค่อย ๆ หลับตาลงตามคำบอก มารู้ทีหลังว่าคืนนั้นตาร้องเพลงชื่อ *แหลมสน* ของชาญ เย็นแข เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ตาก็ยังคงร้องเพลงซ้ำวนไปเรื่อย ๆ พักต่อมาฉันแว่วเสียงละหมาดล่องลอยมาจากมัสยิดหน้าปากซอย ทั้งหมดทำให้ฉันรู้สึกวังเวงใจคิดถึงพ่อกับแม่ขึ้นมาทันที แป๊บเดียวก็รู้สึกร้อนตรงขอบตาล่างเหมือนจวนเจียนจะร้องไห้ ฉันรีบหันไปมองยายที่หลับตาพริ้มมือยังกอดฉันอยู่ พอหันไปดูตาก็เห็นกำลังร้องเพลงกล่อมพลางตบพุงฉันเบา ๆ จึงเกิดความรู้สึกโล่งอกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ไม่นานฉันก็คงหลับไปในอ้อมกอดอัน

อบอุ่นของตากับยายและเพลงกล่อมนอนที่ไพเราะที่สุด

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ไปซื้อ
ดีวีดี
BANMO SQUARE
บ้านหม้อสแควร์
นาฬิกา
OPEN
DVD
เฮียโก้อิเล็กทรอนิกส์
จำหน่าย สำโพง วิทยุ
ป้าย!!

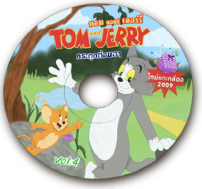

เช้านี้ฉันตื่นเต้นเป็นพิเศษเพราะจะได้ออกไปซื้อของ ตาบอกว่าครั้งนี้จะพาฉันไปอีกที่หนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ห้างสรรพสินค้าใกล้บ้านหรือตลาดที่เราเพิ่งไปมา ฉันไม่รู้ว่าตากับยายจะพาไปไหนไปซื้ออะไร รู้แต่ว่าใจเต้นตูมตามตอนฟังตาพูด นอกจากนั้นฉันยังตื่นเต้นกับอีกเรื่องหนึ่งที่ยายถามฉันก่อนนอนเมื่อคืน

“ปรายฟ้า พรุ่งนี้เช้าอยากตักบาตรกับยายไหมลูก” ยายถาม

“ตักบาตรเหรอคะ อยากค่ะ” ฉันตอบ

“ถ้างั้นคืนนี้ต้องรีบนอนนะ พรุ่งนี้ยายจะปลุกตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า”

“เจ็ดโมงเลยเหรอคะ ที่บ้านหนูตื่นตั้งเก้าโมงแน่ะ” ฉันอิดออด

“ใช่สิ พระท่านออกบิณฑบาตรแต่เช้า ลูกต้องฝึกตื่นนอนเช้า ๆ ไว้บ้าง นอนตื่นสายไม่ดีหรอก” ยายว่า

“ก็ได้ค่ะ” ฉันรับปาก

เมื่อเช้านี้ยายจึงปลุกฉันตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อไปรอตักบาตร ยายบอกว่าทุกเช้ายายจะตื่นมาเตรียมน้ำ ข้าวสาร อาหารแห้งต่าง ๆ จัดใส่ถาดออกไปนั่งหน้าบ้านรอเวลาพระมา ฉัน

ตื่นเต้นเพราะไม่เคยตักบาตรมาก่อน จึงกุลีกุจอช่วยยายเตรียมของแล้วออกไปยืนรอพระกับยาย จนกระทั่งมีพระสงฆ์วัยกลางคนรูปหนึ่งเดินมา

ท่านมองฉันอย่างประหลาดใจถามยายว่า “หลานหรือโยม”

“ใช่ค่ะ เพิ่งมาเมื่อวันจันทร์นี้เองค่ะ” ยายลุกขึ้นยืน พนมมือพูดตอบพระหน้าตายิ้มแย้ม

“อายุเท่าไหร่แล้วโยม” พระท่านหันมาถามฉัน ฉันรีบขยับตัวเข้าไปเบียดยายจนไหล่ชิดสะโพก เงยหน้ามองยาย แต่เมื่อเห็นยายไม่ยอมพูดตอบพระแทนฉัน จึงตอบเสียงแทบกระซิบว่า

“เจ็ดขวบค่ะ”

“คุยกับพระพนมมือด้วยสิลูก” ยายตำหนิ ฉันก้มหน้างุดเตรียมใจว่าคงโดนพระท่านตำหนิด้วยอีกคน แต่ท่านกลับยิ้มกว้างจนตาหยีเห็นรอยย่นที่หางตา หัวเราะเบา ๆ พูดว่า

“เอา เอา ครั้งนี้ไม่เป็นไร พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ ตอนนี้ตักบาตรรับพรก่อนนะหนู”

ว่าแล้วท่านก็เปิดฝาบาตร ยายบอกให้ฉันหยิบของในถาดที่จัดไว้ ค่อย ๆ หย่อนลงบาตรทีละอย่าง พระท่านคงเห็นฉันเก้ ๆ กัง ๆ จึงก้มตัวย่อลงมายื่นบาตรให้ใกล้ฉันอีกหน่อย ฉันนึกในใจว่าท่านช่างใจดีมีเมตตาน่านับถือนัก ฉันหยิบของใส่บาตรจนครบ ทั้งน้ำดื่ม ข้าวสวย นมกล่อง ปลากระป๋อง ขนมเค้กชิ้นเล็ก ๆ เสร็จแล้วก็ไปยืนเบียดยายอีก คราวนี้ทำตาม

ยายทุกอย่างจนเหมือนเลียนแบบ

พระท่านสวดมนต์ให้พรฉันกับยายแล้วก็เดินไปรับบาตรบ้านอื่นต่อ ฉันยืนมองตามก็เห็นชาวบ้านเกือบทุกหลังออกมาใส่บาตรกันทั้งนั้น จึงนึกสงสัยขึ้นมาว่าตอนเช้า ๆ ที่หมู่บ้านของฉันมีบรรยากาศแบบนี้บ้างไหม *เอาละ กลับบ้านเมื่อไหร่เราจะตื่นตั้งแต่เจ็ดโมงออกไปดูว่ามีพระมาบิณฑบาตรเหมือนที่บ้านตากับยายไหม* ฉันคิดในใจ ขณะยายเรียกให้ช่วยกันเก็บของเข้าบ้าน ไปกินอาหารเช้าพร้อมกัน

เวลาสิบโมงกว่าฉันอาบน้ำแต่งตัวเสร็จแบบที่คิดว่าเรียบร้อยน่ารักตามที่แม่ชอบชม ฉันเลือกใส่เสื้อยืดสีชมพู ติดกระดุมหลากที่สีเรียงกันเป็นรูปดอกไม้ สวมกางเกงผ้ายืดแบบเลกกิ้งสีเทาอ่อน สวมรองเท้าแตะรัดส้นสีชมพูเข้ากับเสื้อ ฉันตั้งใจเลือกเสื้อผ้าชุดที่ดีและสวยที่สุดเสมอเวลาออกไปสถานที่ใหม่ซึ่งยังไม่เคยไป เมื่อเห็นว่ายังไม่มีใครเตรียมตัวเสร็จฉันจึงนั่งวาดรูปรอ สักพักตาก็นุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวคลุมท่อนล่างเดินออกจากห้องน้ำมาหาฉัน กลิ่นดอกไม้หอมสดชื่นจากสบู่โชยมาเตะจมูก

“โอ้โห แต่งตัวสวยเชียว” ตาแซว

“ขอบคุณค่ะ แต่ตายังไม่บอกหนูเลยว่าจะพาไปไหน”

“อ้อ ตาจะพาไปดิ โอลด์ สยาม กับ ตลาดบ้านหม้อ ตาจะไปซื้ออุปกรณ์มาซ่อมวิทยุกับจะพาลูกไปซื้อดีวีดี” ตายิ้มให้ฉันแล้วเดินขึ้นชั้นบนไปแต่งตัว ฉันยังไม่ทันถามว่า

ดิโอลด์กับบ้านอะไรสักอย่างมันคือที่ไหน ยายก็เดินลงมาจากชั้นบน นุ่งผ้าถุงกระโจมอกในมือถือเสื้อผ้าชุดที่จะสวมวันนี้ลงมาด้วย ฉันวางมือจากรูปที่วาดเดินไปหายายเพื่อขอให้ยายถักเปียแบบที่แม่เคยถักให้ ยายยืนอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ขนาดเท่าตัวคน กำลังติดกระดุมเสื้อคอปกผ้าโทเรลวดลายสวยงาม ฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่าหน้าอกข้างซ้ายของยายแนบไปกับเสื้อ ขณะที่ข้างขวานูนออกมาเล็กน้อยตามโครงเสื้อชั้นใน ฉันเก็บความสงสัยไว้ไม่ไหวจึงตัดสินใจถามว่า

“ทำไมหน้าอกข้างซ้ายยายเป็นอย่างนั้นคะ”

“ก็ยายไปตัดหน้าอกมาน่ะสิ” ยายตอบเรียบ ๆ

“ตัดหน้าอกเหรอ ตัดทำไมคะ” ฉันตกใจ

“ก็ยายเป็นมะเร็งเต้านมน่ะสิ” ยายบอก

“มะเร็งเต้านม…” คิ้วของฉันขมวดเข้าหากันโดยอัตโนมัติ ไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่ยายพูดพลางคิดในใจว่าเป็นมะเร็งเต้านมต้องตัดหน้าอกออกด้วยหรือ

“ยายเป็นมานานแล้ว ตั้งแต่แม่ของลูกอายุยี่สิบแน่ะ” ยายบอกต่อ

“แล้วยายรู้ได้ยังไงคะว่าเป็นมะเร็งเต้านม” ฉันถาม

“มันมีก้อนขึ้นมาแล้วก็รู้สึกเจ็บ ๆ ยายเลยไปหาหมอ พอรู้ว่าเป็นมะเร็งเต้านมก็ผ่าออก แค่นั้นละ” ยายพูดแบบธรรมดามาก

ฉันนิ่งไปไม่ตอบอะไร รู้สึกตกใจที่ไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน อีกทั้งยายยังเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยราวกับมันไม่ใช่เรื่องแปลกหรือพิเศษตรงไหน แล้วความรู้สึกแปลก ๆ เหมือนอยากจะร้องไห้ก็เกิดขึ้นตามมา

“ยายยังเจ็บอยู่ไหมคะ” ฉันถามเสียงเริ่มเครือ

“ไม่เจ็บแล้วลูก” ยายหันมายิ้มกว้างให้ฉันจนตาเล็ก ๆ ยิ่งหยีเข้าไปใหญ่ ฉันรีบเข้าไปกอดยายแน่น ๆ แล้วถอยออกมายิ้มกว้างให้ยายเช่นกัน

ฉันกลับมานั่งวาดรูปต่อพลางคอยเหลือบมองดูยายเป็นระยะ ยายสวมกางเกงผ้ายืดห้าส่วนสีเขียวแก่ ผลัดผ้าถุงออก สะบัดสองสามที เดินเอาผ้าถุงไปตากหน้าห้องน้ำ ยายสวมชุดประจำตัวเวลาไปข้างนอก คือยายของฉันชอบซื้อเสื้อผ้าแบบเดิมเสมอ เปลี่ยนแค่ลวดลายเสื้อกับสีกางเกงเท่านั้น ฉันจำได้ขึ้นใจเพราะยายไม่เคยเปลี่ยนแนวการแต่งตัวเลย ฉันเคยคิดว่าหากวันหนึ่งฉันหลงทาง ฉันจะกลับมาได้เพราะมองหาหญิงสูงอายุผมดำหยิกหยอยที่สวมชุดแบบนี้ สักพักยายเดินไปหยุดตรงชั้นวางของ จัดแจงหวีผม ประแป้งเด็กบาง ๆ บนหน้าส่งกลิ่นหอมฟุ้งทั่วบ้าน ฉันนึกขึ้นได้ว่าจะขอให้ยายถักเปียให้จึงบอกออกไป ยายหยิบกระปุกใส่ยางรัดผมกับหวีเดินมาหาฉัน

“มา ยายจะมัดผมให้” ยายนั่งลงกับพื้นบ้านเอนหลังพิงเสาสีเขียว

ฉันเดินไปนั่งหน้ายายทันทีพลางถามอย่างคาดหวัง “ยายถักเปียครึ่งหัวได้ไหมคะ”

“ได้สิ” คำตอบของยายทำให้ฉันยิ้มแป้นอย่างพออกพอใจ

ยายทำผมให้ฉันคู่หนึ่งตาก็เดินลงมาจากชั้นบน มันตลกมากที่ตาทำทุกอย่างเหมือนยายเปี๊ยบ ตาสวมเสื้อยืดสีเทาพิมพ์ลายภาษาอังกฤษนุ่งกางเกงยีนส์สีอ่อน เดินไปที่กระจกตรงชั้นวางของ หวีผมเสยขึ้นแรง ๆ จนเกิดเสียงแกรก ๆ ตาหวีแรงเสียจนผมสีน้ำตาลแซมขาวตั้งชี้โด่เด่ ฉันหัวเราะคิกคักกับทรงผมนั้นของตา แล้วก็ต้องหัวเราะเสียงดังขึ้นเมื่อเห็นว่าตาโปะแป้งบนหน้ากับคอเยอะมากจนผิวสีคล้ำขาววอกไปหมด แป้งของตามีกลิ่นเย็นสดชื่นต่างกับแป้งเด็กของยายที่กลิ่นหอมอ่อน ๆ ตอนนี้ทั้งบ้านหอมฟุ้งด้วยกลิ่นแป้งที่ทั้งสดชื่นและอบอุ่นเสียจนฉันอยากลุกไปกอดตากับยาย แต่ยังไม่ทันได้ทำ ความดีใจและตื่นเต้นเมื่อยายทำผมทรงโปรดให้ฉันเสร็จแล้วก็ชิงพรั่งพรูเข้ามา

ยายถักเปียเล็ก ๆ สองข้างให้ฉันแล้วจับไปมัดรวมกับผมข้างหลังเป็นทรงหางม้า ยายทำผมได้สวยพอ ๆ กับแม่เลยละ ขณะที่ฉันมัวแต่ส่องกระจกชมเชยตัวเองในกระจกบานใหญ่อยู่นั้น ตาก็พูดว่า

“ปรายฟ้าช่วยยายปิดหน้าต่างกับปิดบานเกล็ดทุกบานนะ ตาจะไปสตาร์ทรถรอให้แอร์เย็น ๆ ”

ฉันรีบทำตามที่ตาบอกแล้ววิ่งไปขึ้นรถที่เบาะหลังอย่างรวดเร็ว ยายเดินตรวจความเรียบร้อยในบ้านอีกครั้ง แล้วลงกลอนประตูเล็กข้างบ้านกับประตูรั้ว จากนั้นก็ขึ้นมา

นั่งเบาะหน้า แล้วล้อก็หมุนไปพร้อมกับความตื่นเต้นอันเต็มเปี่ยมที่กำลังพรั่งพรูอยู่ในตัวฉัน

ฉันไม่หลับในรถเลยเพราะมัวแต่ดูบรรยากาศสองข้างทาง เวลาขับรถตาชอบเปิดเพลงฟังไปด้วย ตามีเทปเพลงสำหรับเปิดฟังในรถหลายตลับ ส่วนใหญ่เป็นเพลงของเบิร์ด ธงไชย แมคอินไตย์ ศิลปินชื่อดังขั้นอมตะคนหนึ่งที่ตาชอบ ตามีเทปเพลงของเขาทุกอัลบั้ม ฉันเองก็เคยฟังเพลงของเขาบ้าง แต่ว่าตั้งแต่มาอยู่บ้านตากับยายฉันได้ฟังเพลงของเขาทุกวันจนพลอยชอบไปด้วย วันนี้ตาเปิดอัลบั้มหนึ่งที่มีเพลงโปรดของฉันคือเพลง *คู่กัด* เนื้อเพลงและทำนองของมันสนุกมากจนฉันกับตาร้องพลางขยับตัวเต้นไปด้วยกัน เมื่อทำนองอินโทรบรรเลงจนจะเข้าเนื้อร้องฉันก็เริ่มร้องว่า

ลิ้นกับฟัน
พบกันทีไรก็เรื่องใหญ่

ตารีบร้องขึ้นมาบ้าง

น้ำกับไฟ
ถ้าไกลกันได้ก็ดี

เราสลับกันร้องคนละท่อน แล้วก็ร้องประสานกันเสียงดังในท่อนหลัก

อย่างเธอกับฉัน อันที่จริง
เราก็มีหัวใจให้กัน
แล้วทำไมเธอกับฉัน
คอยขัดกันทุกทีเรื่อยไป
เธอก็เสือ ฉันก็สิงห์
ทั้งที่จริงไม่มีอะไร
รักกันแต่ทำไมเป็นอย่างงี้

พวกเราร้องเพลงอย่างสนุกสนานไปตลอดทาง ยายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่คอยเหลียวหลังมาดูฉันเป็นช่วง ๆ

ไม่นานเราก็มาถึงห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งย่านพระนครที่มีชื่อว่า ดิ โอลด์ สยาม มันเป็นห้างสรรพสินค้าเก่าแก่หลายสิบปี ลักษณะอาคารทั้งภายนอกภายในดูเก่าโบราณแต่ก็สวย แฝงกลิ่นอายแบบย้อนยุค ฉันไม่เคยมาที่นี่ ตาบอกว่าห้างนี้อยู่ใกล้กับตลาดบ้านหม้อ

เดินถึงกันได้ ตลาดบ้านหม้อเป็นแหล่งรวมอุปกรณ์อีเล็คทรอนิคส์เกี่ยวกับวิทยุ โทรทัศน์ เครื่องเสียง เครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์ไฟฟ้าต่าง ๆ ซึ่งตาชอบมากเพราะที่นี่มีอุปกรณ์ชั้นดีทุกอย่างที่ตาตามหา

ตากับยายตกลงกันว่าจะพาฉันไปกินมื้อเที่ยงในดิ โอลด์ สยามก่อน ตาบอกว่าศูนย์อาหารที่นี่มีเพลงเก่าเพราะ ๆ ให้ฟัง

ก่อนจะขึ้นบันไดเลื่อนขึ้นไปยังศูนย์อาหารชั้นบนสุดของห้างสรรพสินค้า เราเดินผ่านร้านขนมร้านหนึ่ง เห็นในร้านมีขนมสีสันสวยงามวางเรียงรายมากมายจนสะดุดตาฉันอย่างจัง ฉันขอร้องให้ตากับยายพาไปดู ยายสัญญาว่าเมื่อกินข้าวและซื้อของเสร็จจะพาฉันมา ฉันจึงไม่เซ้าซี้ต่อ

เราไปถึงศูนย์อาหารแล้ว มันดูแปลกกว่าศูนย์อาหารในห้างสรรพสินค้าอื่น ทั้งโอ่อ่ากว้างขวางตกแต่งแบบสมัยเก่าเหมือนกับตัวอาคารภายนอก แต่บรรยากาศของมันดูมืด ๆ หม่น ๆ ไม่ค่อยสว่างไสวอย่างไรไม่รู้ ฉันคิดว่าอาจเป็นเพราะศูนย์อาหารเปิดไฟสลัวเมื่อกระทบกับผนังสีทึบจึงดูไม่ค่อยสดใส ฉันชอบอยู่เพียงอย่างเดียวคือเวทีขนาดย่อมที่ตั้งอยู่ตรงกลางศูนย์อาหาร มีนักร้องนักดนตรีอาวุโสมากหน้าหลายตาเวียนกันขึ้นไปร้องเพลงยุคเก่า ๆ ให้คนที่มากินอาหารฟัง บางเพลงก็สนุกเสียจนมีคนอายุเท่าตากับยายลุกขึ้นมาวาดลวดลายลีลาศหน้าเวที ฉันชอบความรู้สึกขณะที่กินข้าวไปพลางมองคนเหล่านั้นไปพลาง

มันเพลิดเพลินพอ ๆ กับดูการ์ตูนตอนกินข้าวที่บ้านพ่อกับแม่เลย ตากับยายก็คงชอบตรงนี้เหมือนกัน

เวลาผ่านไปไวเหมือนบินได้ เรากินมื้อเที่ยงเสร็จแล้ว ตาบอกว่าที่บ้านหม้อ มีร้านขายดีวีดีร้านหนึ่งที่ตาชอบแวะไปซื้อทุกครั้ง ตาเคยเห็นการ์ตูนมากมายหลายเรื่องในร้านจึงคิดว่าน่าจะมีสักเรื่องที่ฉันชอบ ตาจึงจะพาไปซื้อ

เราเดินออกจากห้างสรรพสินค้าไปยังถนนแล้วเดินลัดเลาะตามตรอกเล็กซอยน้อย

ไปเรื่อย ๆ จนถึงซอยหนึ่ง ฉันเห็นร้านขายอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เปิดเรียงรายตั้งแต่ต้นซอยยาวเข้าไปในซอยจนสุดลูกหูลูกตา ยายจูงมือพาฉันเดินตามตาไปยังร้านต่าง ๆ บางทียายก็แวะซื้อของบ้าง ส่วนใหญ่เป็นของกินให้ฉัน เช่น ขนมไข่เต่า ขนมเบื้อง ไอศกรีมแท่งโบราณ ซึ่งยายเรียกไอศกรีมหลอด ฉันเดินตามตากับยายอย่างตื่นตาตื่นใจพร้อมกับความอิ่มพุงมากขึ้นเรื่อย ๆ จนไปถึงร้านขายดีวีดีร้านใหญ่ ฉันเดินตามตาเข้าไปติด ๆ มองดูรอบร้านอย่างละลานตา ร้านแห่งนี้กว้างใหญ่มาก แบ่งโซนตามประเภทของดีวีดีตั้งหลายโซน ตาชี้ไปที่โซนหนึ่งบอกว่าการ์ตูนอยู่โซนนั้น พาเดินไป แล้วตาก็เดินไปเลือกดีวีดีของตัวเองที่โซนใกล้ ๆ ฉันจึงเริ่มไล่ดูดีวีดีของฉันบ้าง

“พ่อเอ้ย ปรายเอ้ย กลับกันได้แล้วเดี๋ยวจะเย็นเกินนะ” เสียงยายร้องบอกมา

ฉันโผล่หน้าออกมาจากโซนดีวีดีการ์ตูนเมื่อได้ยินเสียงยายเรียก หลังจากเงียบสนิทครู่ใหญ่ราวกับไม่เคยมีเด็กเจ็ดขวบอยู่ในร้านนี้ เมื่อไม่เห็นวี่แววว่าฉันจะเดินออกมาหา ตาจึงเรียกด้วยอีกคน ไม่นานฉันก็เดินออกมาสองมือหอบดีวีดีเป็นกะตั้กเดินไปหาตา พร้อมส่งยิ้มแบบที่พ่อชอบเรียกว่าหน้าแป๊ะยิ้มให้ (พ่อบอกว่าหน้าฉันกลมป๊อก ตา จมูก ปากเล็ก ถ้ายิ้มแบบไม่ยิงฟันอย่างกว้างที่สุด ตาจะหรี่ยิบหยีปากก็จะดันแก้มให้ดูกลมเข้าไปใหญ่ พ่อเลยบอกว่าเหมือนแป๊ะยิ้ม) ฉันเห็นตาทำตาโตทันทีที่เห็นแผ่นดีวีดีที่ฉันอุ้มออกมา

“โอ๊ยตายแล้ว เยอะไปลูก” ตาพูดดังจนลุงคนขายที่มองพวกเรามาตลอดหัวเราะ

เบา ๆ

“ก็หนูเลือกไม่ได้ง่ะ” ฉันเริ่มงอน

“แค่สองสามแผ่นก็พอแล้ว เดี๋ยววันหลังตาค่อยพามาใหม่”

ฉันเบ้ปากอย่างขัดใจ ก้มมองดีวีดีพวกนั้นอีกครั้ง ลองนับดูถึงเพิ่งรู้ว่าหยิบดีวีดีมาตั้งเจ็ดแผ่น หนึ่งในนั้นคือการ์ตูนชื่อ *ทอมกับเจอร์รี่* ฉันมองมันอย่างครุ่นคิดถึงอะไรบางอย่าง

“แผ่นนั้นคุ้มนะหนู มีหลายตอนในแผ่นเดียว” ลุงคนขายบอก

“เอานี่แหละแผ่นหนึ่ง ลูกเลือกมาอีกสองแผ่น” ตาถือโอกาสหยิบเรื่อง *ทอมกับเจอร์รี่* ไปวางรวมกับดีวีดีภาพยนตร์แนวแอ็กชันและภาพยนตร์แนวตลกสองแผ่นของตา แล้วฉันก็คิดอะไรออก

“เดี๋ยวหนูกลับมานะคะ” ฉันวิ่งกลับไปโซนการ์ตูน ได้ยินเสียงยายดังตามมาว่า

“ปรายฟ้า! ไม่ต้องกลับไปเลือกใหม่แล้ว เสียเวลา”

ครู่เดียวฉันก็วิ่งกลับมาพร้อมดีวีดีเรื่อง *ทอมกับเจอร์รี่* อีกสองแผ่น

“หนูเอาอันนี้แหละ”

ตาหัวเราะเสียงดังแล้วพึมพำว่า “ร้ายจริง ๆ หลานฉัน”

เราเดินกลับเข้าไปห้าง ดิ โอลด์ สยามอีกครั้ง เพราะยายไม่ลืมที่สัญญาว่าจะแวะร้านขนมสีสันสดใสร้านนั้นก่อนกลับบ้านให้ฉัน พอเข้าร้านฉันก็หายเข้าไปในมุมหนึ่งเหมือน

ตอนอยู่ในร้านดีวีดี ตัดสินใจหยิบขนมต่างประเทศหน้าตาน่ากินสามอย่างใส่ตะกร้ามาให้ยายดู มันคือเยลลี่เคลือบน้ำตาลรสองุ่นเปรี้ยวจี๊ด ขนมข้าวอบกรอบชิ้นจิ๋วพันสาหร่าย และช็อกโกแลตสอดไส้หลายรสห่อใหญ่ ยายหยิบขนมพิจารณาดูครู่หนึ่งก็ทำท่าจะเดินไปจ่ายเงิน แต่ก็ชะงักเมื่อมีมือปริศนายื่นกล่องขนมรูปทรงกระบอกสีน้ำเงินเขียนว่า Cheese Ring Cracker มาใส่ตะกร้ารวมกับบรรดาขนมของฉัน มันคือขนมข้าวโพดอบกรอบรสชีสที่ตาชอบมากจนซื้อกินบ่อย ๆ ยายหันไปถลึงตาและขมวดคิ้วอย่างตำหนิให้ตา พอเห็นตาก็ทำท่าวิ่งเหยาะ ๆ มาหลบข้างหลังฉันสั่นหัวหงึก ๆ เหมือนกลัวยาย ฉันรู้ว่าตาแกล้งทำและยายก็หงุดหงิดทุกทีที่ตาทำแบบนี้ จึงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากอยู่กับตาก่อนจะถูกยายดึงมือออกจากร้านไป

ระหว่างทางกลับบ้าน ฉันกินเยลลี่รสองุ่นที่เพิ่งซื้อมาเกือบหมดถุง มันอร่อยและเปรี้ยวจี๊ดถึงใจจนหยุดกินไม่ได้ ยายดุใหญ่เพราะกลัวว่าฉันจะกินมื้อเย็นไม่ไหว ฉันจึงนั่งฟังเพลงพลางมองข้างทางไปเรื่อย ๆ จนผล็อยหลับไปเมื่อไรไม่รู้ รู้ตัวอีกทีเพราะสะดุ้งตื่นจากการถูกยายปลุก ยายบอกว่าใกล้เวลากินมื้อเย็นแล้ว ท่านรีบลงจากรถไปเปิดรั้วบ้าน ฉันปรี่เข้าบ้านทันทีที่ตาจอดรถเสร็จ หวังจะดูการ์ตูนเรื่องใหม่ให้หนำใจ แต่ยังไม่ทันแกะแผ่นดีวีดีใส่เข้าเครื่องเล่น ก็มีเสียงยายตะโกนมาจากห้องครัวบอกให้ฉันช่วยเปิดหน้าต่างกับบานเกล็ดทุกบาน ฉันทำหูทวนลมพยายามใส่แผ่นดีวีดีต่อ แต่ไม่มีอะไรปรากฏบนหน้าจอเครื่องเล่นเลย ตาเดินเข้าบ้านพร้อมถุงพลาสติกมากมายเต็มสองมือ

“ปรายฟ้า ยายบอกให้เปิดหน้าต่างไม่ใช่เหรอ” ตาถาม

“หนูอยากดูทอมกับเจอร์รี่ ตาเปิดเครื่องเล่นดีวีดีให้หน่อย” ฉันพูดโดยไม่มองตา

“ไปเปิดหน้าต่างก่อน ไม่งั้นตาจะไม่เปิดให้ดู และจะไม่พาไปซื้อการ์ตูนอีกแล้ว” เสียงตาเข้มขึ้น

ตาพูดแล้วก็เดินเข้าห้องครัว ฉันลุกขึ้นไปทำตามอย่างอิดออดไม่ค่อยเต็มใจ เสร็จภารกิจแล้วก็เดินฮึดฮัดไปนั่งกอดอกพิงเสาสีเขียวอย่างหงุดหงิดที่ทำอะไรต่อไม่ได้นอกจากรอ พักหนึ่งตาก็ออกมาจากห้องครัวเดินมาหยุดตรงหน้าฉัน

“ยายต้องรีบทำอาหารให้ลูกกิน อะไรที่ช่วยได้ก็ช่วยกันทำ เข้าใจไหม” ตายังเสียงแข็งมาก

ฉันไม่ตอบแต่พยักหน้ารับอย่างบูดบึ้ง ตายิ้มออก แล้วก็เดินไปทำอะไรไม่รู้กับเครื่องเล่นดีวีดี ฉันลุกตามไปดูเผื่อจะจำวิธีเปิดเจ้าเครื่องนี้บ้าง

“มา ตาจะสอน ลูกต้องเปิดปุ่มนี้ ปุ่มนี้ จากนั้นก็…”

ฉันมองตามทำเป็นพยักหน้าเข้าใจ ทั้งที่ไม่เข้าใจเลยสักอย่าง เมื่อเห็นภาพปรากฏบนจอทีวีฉันก็ลืมอาการกระฟัดกระเฟียดที่เพิ่งแสดงไป

ตายกโต๊ะพับตัวเล็กมาตั้งไว้หน้าฉันที่กำลังนั่งพื้นพิงเสาดูการ์ตูนอยู่ ไม่นานยายก็ยกถาดวางจานข้าวสวยร้อน ๆ กับจานปลาสลิดทอดสีเหลืองกรอบกับแกงจืดตำลึงออกมา

วางให้ ยายชอบทำอาหารสองอย่างนี้ให้ฉันบ่อย ๆ บางวันยายก็ทำหมูมะนาว ขนมจีนน้ำยากะทิ กับไก่ทอดของโปรดของฉัน กลิ่นปลาสลิดทอดกับแกงจืดร้อนฉุยนั้นหอมน่ากินจนฉันยอมละสายตาจากหน้าจอเพื่อเชยชมอาหาร

วางถาดอาหารแล้วยายก็ทรุดนั่งลงข้างฉัน ให้ฉันยึดเสาสีเขียวไว้พิงคนเดียว ท่านทุบบั้นเอวเบา ๆ ฉันคิดว่ายายคงปวดหลังจึงขยับให้ยายพิงด้วยกัน แต่ยายยิ้มส่ายหน้า ก้มหน้าก้มตาแกะก้างออกจากปลาสลิดให้ฉัน

วันนี้ตายังลงมานั่งพื้นกินข้าวกับฉันด้วยแทนที่จะนั่งกินบนโต๊ะในครัวเหมือนทุกวัน ฉันดีใจมากอยากให้ตากับยายได้นั่งพิงเสาด้วย จึงจับจานข้าววางใกล้กันบนโต๊ะเล็ก แต่โต๊ะพับมันเล็กไปและเสาก็แคบไปสำหรับคนสามคน ตาจึงลุกไปลากเก้าอี้ทำงานติดล้อสีน้ำเงินมาข้างฉันแล้วนั่งกินข้าวบนนั้นแทน

เย็นวันนั้นฉันใช้เวลากินข้าวนานเท่าความยาวของการ์ตูน ยายบอกว่ากลุ้มใจมาก เพราะปกติฉันก็กินช้าอยู่แล้ว พอได้ดูการ์ตูนสนุก ๆ พลางกินข้าวก็ยิ่งกินช้าเข้าไปใหญ่ ส่วนตาไม่ออกความเห็น นั่งดูการ์ตูนพลางหัวเราะชอบใจไปกับฉัน ตาบอกว่าการ์ตูนที่ฉันเลือกสนุก ตลก และคลายเครียดดีเหลือเกิน ตาชอบดูอะไรก็ตามที่ตลก ตาหัวเราะดังลั่นทุกครั้งที่มีฉากแบบตลกเข้าเส้นตา บางทีตาหัวเราะเยอะเกินจนเม็ดข้าวกระเด็นออกมา ทำให้ฉันกับยายโวยวายกัน แต่ตาก็ยังหัวเราะต่อ

ฉันชอบมากเวลาที่ตาดูการ์ตูนแล้วหัวเราะร่วมไปกับฉัน ชอบมากที่เรานั่งกินข้าวด้วยกันสามคน ถึงจะวุ่นวายไปบ้างแต่ฉันก็ชอบที่สุด *ตั้งตารอที่จะไปซื้อทอมกับเจอร์รี่ตอนใหม่ไม่ไหวแล้ว อยากรู้จังว่าตาจะหัวเราะดังแบบนี้อีกไหม* ฉันคิดในใจ

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

กำเนิดนักประดิษฐ์น้อย

และแล้ววันศุกร์ก็มาถึง เป็นวันที่พ่อกับแม่จะมารับฉันกลับบ้าน ฉันรอเล่าเรื่องราวต่าง ๆ มากมายให้แม่ฟังแทบไม่ไหว อีกอย่างฉันก็เริ่มคิดถึงรายการเด็กในโทรทัศน์ที่บ้านขึ้นมาแล้ว ฉันจึงชะเง้อคอคอยดูรถพ่อมาถึงหน้าบ้านตากับยายเหมือนตัวเมียร์แคทในสวนสัตว์ตั้งแต่เช้าโดยไม่รู้ว่ายายสังเกตเห็นอาการของฉันได้อย่างชัดเจน

“พ่อกับแม่เขามาค่ำ ๆ นู่นแน่ะลูก” ยายบอก

“อีกกี่ชั่วโมงคะ” ฉันตอบอย่างมีหวัง

“อีกหลายชั่วโมงจ้ะ” ยายบอกอีก

“ประมาณกี่โมงคะ” ฉันถาม

“ยายก็ไม่รู้หรอกลูกเอ้ย” ยายว่า

ทันใดนั้นมีเสียงกุกกักตึงตังดังมาจากทางหลังบ้าน ดึงดูดให้ฉันกับยายที่นั่งคุยกันอยู่ในบ้านหันไปทางต้นเสียง ตาขลุกอยู่หลังบ้านมาพักใหญ่แล้ว ฉันยังนึกสงสัยว่าตาไปทำอะไรอยู่ตรงนั้นตั้งนาน ตรงซอกข้างบ้านกับหลังบ้านที่ทั้งมืด ฝุ่นเขรอะ แถมยังมีสัตว์ประหลาดมากมายหลายชนิดซุกซ่อนอยู่ด้วย ฉันเคยตามตาเข้าไปแล้วหนหนึ่งก็รีบวิ่งแผล็ว

ออกมาเพราะเจอแมลงสาบตัวดำเบ้อเร่อ ครั้งนี้ความอยากรู้อยากเห็นฉุดฉันให้ลุกเดินเข้าไปในครัว แง้มประตูไม้หลังครัวออกหน่อยหนึ่งเพื่อมองหาตา โชคดีที่ตายืนหาอะไรอยู่ตรงนั้นพอดี

“ตาจ๋า ทำอะไรคะ” ฉันถาม

“อ้อ ปรายฟ้าเหรอลูก ตาหาของไปซ่อมวิทยุ” ตาตอบ

“ทำไมต้องซ่อมคะ ทำไมตาไม่ซื้อใหม่” ฉันแปลกใจ

ตาหยุดรื้อของแล้วหันมายิ้มให้ฉัน “เพราะการซ่อมมันสนุกกว่าน่ะสิ” ตาบอกอย่างอารมณ์ดี

“แต่ซื้อดีกว่านี่คะ ตาจะได้ไม่ต้องเหนื่อยด้วย” ฉันแย้ง

“ตาแก่แล้วลูกเอ้ย ตาก็หาอะไรให้ตัวเองทำไปเรื่อย” ตาหยุดพูดเหมือนกำลังคิดอะไร แล้วพูดต่อว่า “การซ่อมมันก็เหมือนเราเล่นเกมหรือประดิษฐ์ของ ระหว่างซ่อมต้องหาวิธีไปเรื่อยว่าควรทำยังไง ได้ลองผิดลองถูก ทำให้ตาได้ฝึกคิด ฝึกฝีมือพอซ่อมสำเร็จตาก็ภูมิใจไงลูก”

ตาพูดพลางหาของพลาง แล้วก็หันมามองฉันที่ยืนตาแป๋วตั้งใจฟัง ตาก้มหน้าลงมาหาฉัน จนเห็นว่าถึงตาจะผิวคล้ำแต่ฉันก็ยังเห็นรอยฝุ่นดำ ๆ ตรงแก้มของตาชัดเจน

“ลูกถามใช่ไหมว่าทำไมไม่ซื้อใหม่” ตาถามเบา ๆ

ฉันพยักหน้า

“ความแตกต่างระหว่างซ่อมกับซื้อมันอยู่ตรงนี้” ตาเอามือเปื้อนฝุ่นทาบบนอกด้านซ้ายทำให้เสื้อกล้ามตัวเก่ามีรอยขาดซุนเปื้อนเป็นรอยดำ ฉันขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“อยากรู้ไหมว่าตาหมายความว่ายังไง”

ฉันพยักหน้าเร็วขึ้น

“มาตรงนี้สิ” ตาชวน

ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าอยากจะไปตรงนั้นไหม แต่ก็ยอมทำตามเพราะความอยากรู้ล้วน ๆ ฉันเดินตามตาไปยังข้างบ้านฝั่งซ้าย พยายามเดินลีบที่สุดไม่ให้โดนหรือไปเหยียบตัวอะไรเข้า ตาเดินไปหยุดตรงชั้นวางของที่มีกระดาษลังซ้อนอยู่เต็มไปหมด

“กระดาษลังพวกนี้ตาเก็บไว้เยอะมากแต่ไม่ได้ใช้ทำอะไรเลย ตาคิดว่าลูกน่าจะเอาไปทำอะไรได้นะ”

“เช่นอะไรคะ” ฉันงง

“ไม่รู้สิ ลูกคิดได้เยอะกว่าตาอยู่แล้ว เอา! ลองเลือกไปสักสองสามแผ่นสิ” ตาบอก

ฉันพิจารณาดูกระดาษลังเหล่านั้น ตาคงแกะกล่องซ้อน ๆ กันไว้นาน จึงมีทั้งแบบที่เก็บมานานจนเก่าขาดรุ่งริ่งฝุ่นเกาะหนาตามขอบ กับแบบที่ใหม่เอี่ยมเหมือนเพิ่งเก็บเข้าชั้นไม่นานนี้เอง ขนาดของกระดาษมีไล่ไปตั้งแต่เล็ก กลาง ใหญ่ ความหนาก็มีหลากหลายเช่น

กัน ฉันตัดสินใจชี้แผ่นที่สะอาดและขาดน้อยที่สุดสองแผ่น มองดูขนาดมันน่าจะเท่ากล่องใส่รองเท้า ตาหยิบกระดาษลังที่ฉันเลือกออกมาแล้วพาเดินกลับเข้าบ้าน ฉันเดินตามติดจับตามองการกระทำของตาต่อจากนั้น ตาวางกระดาษลังบนพื้นบ้าน เดินไปหยิบโต๊ะพับสีน้ำตาลตัวขนาดกลางมาตั้งใกล้เสาสีเขียว ลากเก้าอี้ติดล้อตัวที่ตานั่งกินข้าวมาติดโต๊ะพับ เดินไปหยิบกระดาษลังมาวางบนโต๊ะ เดินไปที่โต๊ะทำงานไม้สักสีเข้มของตาแล้วหันมาเรียกฉันให้ไปหา

พอฉันเดินเข้าไป ตาก็เปิดลิ้นชักชั้นที่หนึ่งพลางบรรยายสิ่งที่อยู่ข้างใน

“ในชั้นนี้มีดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัด ปากกา กรรไกร คัตเตอร์ ที่เย็บกระดาษ”

จากนั้นตาเปิดลิ้นชักชั้นที่สองและสามให้ดู

“ชั้นนี้มีกาว้อน กาวน้ำ เทปกาว”

“ชั้นนี้เป็นอุปกรณ์จุกจิกของตา ไม่เกี่ยวกัน”

ฉันยืนฟังเงียบ ๆ ไม่หือไม่อือ ตาจึงพูดต่อ

“ลูกลองคิดดูว่าจะทำอะไรกับกระดาษลังพวกนี้ เอาอุปกรณ์ที่โต๊ะตาไปใช้ได้แต่เก็บกลับที่เดิมด้วย ตาจะไปทำงานของตาต่อแล้ว มีอะไรให้ช่วยก็เรียกได้ ตาอยู่หลังบ้านกับในครัวนะ”

ฉันยังยืนนิ่ง ความคิดในหัวพันกันยุ่งเหยิงอุตลุด

ตาเดินกลับไปหลังบ้าน ตะโกนดังตามมาจนฉันหลุดจากภวังค์

“ตาจะรอดูผลงานนะ!”

ฉันหยิบดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัด อันที่จริงก็หยิบทุกอย่างนั่นแหละ ไปวางบนโต๊ะพับซึ่งตอนนี้กลายเป็นโต๊ะทำงานของฉัน แล้วก็เริ่มทำอะไรบางอย่างที่แล่นเป็นภาพอยู่ในหัว ฉันอยากทำของสิ่งนี้มานานแล้ว พูดให้ถูกคือ ‘อยากมี’ เจ้าของสิ่งนี้มาก มันคือโทรศัพท์มือถือ พ่อกับแม่บอกว่าฉันยังเด็กเกินไปไม่ควรใช้โทรศัพท์มือถือตอนนี้ เพราะฉะนั้นเวลาฉันอยากเล่นเกมหรือดูคลิปก็ต้องขอยืมโทรศัพท์เครื่องของแม่เสมอ

โทรศัพท์ของแม่ดูทันสมัยโก้เก๋ที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น ฉันชอบที่มันมีทั้งปุ่มกดและแตะสัมผัสหน้าจอได้ ในขณะที่ของตากับยายมีแค่ปุ่มกด เกมในโทรศัพท์ของแม่ก็มีมากมายเล่นสนุกทั้งนั้น ฉันเคยขอยืมโทรศัพท์ยายมาเล่นเกมครั้งหนึ่ง แล้วก็หน้าม่อยทันทีเพราะโทรศัพท์ของยายมีแต่เกมงู ซึ่งน่าเบื่อมากสำหรับฉัน

ฉันจ้องมองดูกระดาษลังพลางเริ่มจินตนาการถึงโทรศัพท์ของแม่ แล้วเริ่มขีดเขียนวาดเส้นลงไป รูปร่างของมันต้องเป็นสี่เหลี่ยมพื้นผ้า มีขอบมน ขนาดเล็กกะทัดรัดสีขาว มีกล้องหลังอยู่มุมซ้ายบนของเครื่อง เมื่อวาดแบบคร่าว ๆ ตามนึกเสร็จฉันก็ใช้กรรไกรพยายามตัดออกมา

“ใช้กรรไกรระวังนะลูก” ยายเตือนขณะเดินกวาดพื้น

ไม่ว่าฉันทำอะไรเป็นต้องอยู่ในสายตายายเสมอ ยายไม่มีงานอดิเรกทำเหมือนตา แต่ยายกลับยุ่งมากทั้งวันไม่เคยว่างเลย ยายจะทำงานบ้านจุกจิก ออกไปจ่ายตลาดแถวบ้าน เข้าครัวทำอาหาร เวลาว่างนิดหน่อยก็จะนั่ง ๆ นอน ๆ คอยมองดูฉันทำโน่นทำนี่ ถ้าฉันอยากหาคนเล่นด้วยก็มีแต่ตาเท่านั้น แต่บางครั้งฉันก็ต้องเล่นคนเดียวเพราะตากำลังวุ่นอยู่กับงานบางอย่างเช่นวันนี้

เวลาล่วงเลยไปจนถึงเวลามื้อกลางวัน ดูเหมือนฉันจะติดใจการประดิษฐ์สิ่งของจนไม่อยากทำอย่างอื่นเลยแม้แต่การกินข้าว แต่ยายใช้ความสามารถในการเกลี้ยกล่อมขั้นล้ำเลิศทำให้ฉันกินข้าวก่อนแล้วค่อยไปทำงานต่อ ฉันลุกจากโต๊ะไปนั่งกินข้าวกับยาย ตักข้าวคำโตเคี้ยวตุ้ย ๆ ด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่ฟันซี่น้อย ๆ จะทำได้ ฉันรู้ว่ากินแบบนี้ไม่ดีและรู้ด้วยว่ายายกลุ้มใจกลัวฉันจะสำลักหรือเคี้ยวไม่ละเอียดจนทำให้ท้องอืด แต่ฉันอยากรีบไปทำโทรศัพท์ให้เสร็จไว ๆ จึงกินหมดจานในเวลาไม่ถึงชั่วโมง ถือเป็นสถิติใหม่ที่ว้าวมาก

ตาเลิกซ่อมวิทยุแล้ว ฉันเองก็ทำโทรศัพท์ใกล้เสร็จ ลืมเรื่องที่พ่อกับแม่จะมารับไปสนิท ไม่สนใจดูเวลาสักนิดว่าล่วงเลยเวลาที่ควรมารับไปกี่โมง ตาแวะเข้ามาดูสิ่งประดิษฐ์ชิ้นแรก (ตาเรียกมันแบบนั้น) ของฉันเรื่อย ๆ มาทุกครั้งก็จะพยักหน้ายิ้มพอใจกับตัวเอง ตาเดินไปเปิดเครื่องเล่นเทปหยิบเทปเพลงตลับหนึ่งใส่ลงไป มันคือเพลงโปรดของฉันอีกเพลงของเบิร์ด ธงไชย แมคอินไตย์ ทันทีที่เพลง โอ้ละหนอ ดังขึ้น ตาก็เริ่มเดินถูพื้นไปพลางส่ายเอว

ให้เข้าจังหวะไปพลาง เห็นอย่างนั้นฉันก็อดไม่ได้ นั่งโยกตัวส่ายไปมาบนเก้าอี้พลางร้องเพลงคลอไปกับตา

ในที่สุดฉันก็ทำโทรศัพท์เครื่องแรกของตัวเองเสร็จ เสียดายที่มันไม่มีสีสันอื่นเลยนอกจากสีน้ำตาลอ่อนของกระดาษลัง บ้านตากับยายไม่มีทั้งสีไม้หรือสีน้ำเพราะไม่เคยมีใครใช้ ตาบอกว่าสัปดาห์หน้าจะพาฉันไปซื้ออุปกรณ์ทำงานของฉันเอง ฉันชอบคำนี้มาก มันเหมือนกับว่าฉันเป็นตาในอีกร่างหนึ่ง ต่อไปนี้ในบ้านตากับยายจะมีทั้งอุปกรณ์ของตาและอุปกรณ์ของปรายฟ้า! ฉันยิ้มกริ่มพึงพอใจกับคำพูดนั้นของตา หัวเริ่มคิดทันทีว่าอยากซื้ออะไรบ้าง

ฉันถือโทรศัพท์เครื่องสวยไปอวดให้ตาดูคนแรกจากนั้นก็เอาไปให้ยายดู ยายชมภาพพักหน้าจอรูปทุ่งดอกไม้กับฝูงนกที่ฉันวาดเองว่าสวย ส่วนตาก็ยกโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นกดโทรหาเครื่องของฉันทันที ฉันรีบกดตอบรับพูดคุยกับตาเป็นเรื่องเป็นราว พอคุยเสร็จฉันก็เอาโทรศัพท์ไปเดินถ่ายรูปเล่นรอบบ้าน ฉันถ่ายรูปรถของตา สวนต้นกระบองเพชรขนาดย่อมของน้าปุ้ม ราวตากผ้าที่มีผ้าตากไว้เต็มราวของยาย รอยเท้าแมวบนหลังคาหลังบ้านทำจากเศษพลาสติกที่ตาทำติดไว้เอง และอีกหลายอย่างนับไม่ถ้วน สักพักฉันกลับเข้าบ้านไปถ่ายรูปยายที่กำลังนั่งจดอะไรสักอย่างบนเก้าอี้ไม้สัก ตาเห็นปุ๊บก็รีบวางไม้ถูพื้นลงรีบพุ่งตัวเข้ามานั่งข้างยาย

“ปรายฟ้า ตานับ สาม สอง หนึ่ง แล้วกดถ่ายเลยนะ” ตาขยิบตาให้ฉันแล้วเขยิบเข้าไปใกล้ยายมากขึ้น

“ทำอะไรกันเนี่ย” ยายดุเสียงแหลม

“สาม สอง หนึ่ง”

ตานับเสร็จก็หอมแก้มยายฟอดใหญ่เสียงดังฟืด ฉันรีบกดถ่าย แล้วก็ได้ยินเสียงทุบดังปึ้ก คราวนี้ตาหลบกำปั้นยายไม่ทันจึงยอมถูกทุบ แต่ก็รีบลุกหนีพลางหัวเราะดังลั่น ยายบ่นโวยวายใหญ่ที่ถูกจู่โจมไม่ทันตั้งตัว บ่นว่าตากับหลานเล่นอะไรกันไม่รู้ แต่ฉันเห็นว่ามุม

ปากยายยิ้มอยู่ จึงคิดว่ายายคงเขินมากกว่าโกรธ พอเห็นยายทำท่าจะลุกไปทุบตาอีกฉันก็หัวเราะก๊ากรีบวิ่งตามตาออกไป

ดูเหมือนวันนี้ทุกอย่างเป็นใจ มีแต่เรื่องสนุก ยายบอกว่าวันนี้น้าปุ้มกลับบ้านเร็ว ฉันจึงอยากอยู่รอน้าปุ้มกลับมาเพื่ออวดโทรศัพท์เครื่องใหม่ ปกติฉันกับน้าปุ้มมีกิจกรรมให้ทำร่วมกันเกือบทุกวัน เวลารถน้าปุ้มขับมาจอดหน้ารั้วบ้านฉันต้องวิ่งไปแอบตามที่ต่าง ๆ ในบ้าน ให้น้าปุ้มเข้ามาตามหา ทุกครั้งที่ฉันเข้าไปแอบหลบอยู่ตรงไหน ตากับยายจะให้ความร่วมมือไม่บอกน้าปุ้มว่าฉันซ่อนอยู่ตรงไหน เราเล่นแบบนี้กันทุกครั้งที่น้าปุ้มกลับบ้านเร็ว ส่วนวันที่น้าปุ้มกลับบ้านดึกสามสี่ทุ่ม ฉันจะหลับไปแล้ว

ครู่เดียวฉันก็เห็นรถน้าปุ้มขับมาจอดหน้ารั้วบ้าน ยายกำลังใส่เสื้อนอนสีน้ำตาลลายดอกไม้หันมากระซิบกับฉันว่า

“น้าปุ้มมาแล้ว ไม่แอบเหรอ”

ฉันคิดหนักว่าจะไปแอบตรงไหนดี มองไปรอบห้องแล้วก็นึกออก เนื่องจากวันนี้ฉันอารมณ์ดีเป็นพิเศษก็เลยจะไปแอบในจุดที่หายากที่สุด บ้านตากับยายไม่ได้กว้างเกินไป เครื่องเรือนและของแต่งบ้านมีน้อย แต่ถ้าพูดถึงซอกมุมต่าง ๆ ละก็
มีเยอะแยะหลายจุด

“แอบในนั้นระวังแมลงสาบนะ” ตาบอกเสียงดังเมื่อเห็นฉันกำลังมุดเข้าไปใต้โต๊ะ

ทำงานที่ตาอัดกล่องเก็บอุปกรณ์ถักโครเชต์และอุปกรณ์งานฝีมือต่าง ๆ ของน้าปุ้มไว้ จริงด้วยฉันไม่เคยเข้ามาแอบในนี้เพราะมีของเยอะฝุ่นก็แยะ แถมมืดจนมองอะไรไม่เห็น แต่วันนี้เป็นวันพิเศษ ฉันอารมณ์ดีมากจะแอบน้าปุ้มให้เงียบและแนบเนียนที่สุด จึงไม่ฟังคำพูดของตา ฉันลากเอากล่องทั้งหมดออกมา คลานเข้าไปพร้อมโทรศัพท์เครื่องใหม่ ดึงกล่องมาปิดตัวให้มิด นั่งกอดเข่างอหัวอย่างอดทน น้าปุ้มต้องไม่คิดว่าฉันจะมาแอบตรงนี้แน่

“พ่อ...หวัดดี แม่...หวัดดี แล้วปรายฟ้าล่ะ” ได้ยินเสียงน้าปุ้มพูดทันทีที่เข้าบ้าน

“ไม่เห็นนะ คงไปแอบอีกเหมือนเดิม” ยายพูด

ฉันได้ยินเสียงน้าปุ้มเริ่มเดินหา พลางเรียกว่า “ปรายฟ้าอยู่ไหนนะ อยู่ไหนเอ่ย”

น้าปุ้มเดินผ่านจุดที่ฉันเคยซ่อนทุกจุดและคงก้ม ๆ เงย ๆ มองหาอย่างตั้งใจ ฉันกลั้นหัวเราะเต็มที่เมื่อเห็นเท้าน้าปุ้มเดินผ่านโต๊ะไป คิดถูกแล้วที่มาแอบตรงนี้ ฉันนึกในใจ

“ปรายฟ้าอยู่ไหนลูก ออกมาเถอะ น้าปุ้มยอมแล้ว” เสียงน้าปุ้มบอก

“นั่นสิ ออกมาได้แล้วลูก แอบนานแล้วนะ” ยายพูดเสริมทันทีอย่างเป็นห่วง

ฉันเองก็รู้สึกว่าเวลาผ่านไปนานแล้วและอยากออกไปเหมือนกันเพราะเริ่มเมื่อยจากการขดตัว แต่ไม่อยากยอมแพ้ง่าย ๆ จึงอดทนนั่งคุดคู้ต่อไปอีก แต่จู่ ๆ ฉันรู้สึกว่ามีอะไรยุกยิกอยู่บนเท้าซ้าย แล้วฉันก็นึกถึงคำเตือนของตา “แอบในนั้นระวังแมลงสาบนะ” ฉันขนลุกเกรียว หน้าคงซีดเผือดเป็นไก่ต้มแน่ ๆ แต่เนื้อตัวมันไม่ยอมขยับ ฉันค่อย ๆ ยื่นหน้ามอง

ดูเท้าซ้าย แล้วขนทุกเส้นทุกรูขุมขนก็ตั้งเด่ทันควัน เมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตสีส้มอ่อนขนาดเล็กกว่าเหรียญหนึ่งสตางค์กำลังไต่อยู่บนเท้าซ้ายของฉัน ฉันกรีดร้องสุดเสียงรีบลนลานผลักกล่องออกคลานออกมาจากใต้โต๊ะ

“แมลงสาบ! แมลงสาบไต่เท้าหนู!”

“อ้าว อยู่ตรงนี้นี่เอง” น้าปุ้มเดินมาหาฉัน

“ไหน แมลงสาบที่ไหน” ตารีบเดินมาถามมือถือไม้กวาดดอกหญ้ามาด้วย

“ใต้โต๊ะค่ะ เมื่อกี้มันไต่เท้าหนู” ฉันละล่ำละลัก

ตาผลักกล่องออก แหย่ไม้กวาดเข้าใต้โต๊ะควานหาแมลงสาบตัวนั้น จนมันวิ่งออกมา ฉันร้องกรี๊ดกระโดดหนีรีบวิ่งไปหลบหลังน้าปุ้มด้วยความกลัว

“โธ่ แค่ลูกแมลงสาบ นึกว่าตัวใหญ่” ตาถอนใจเบา ๆ ตบไม้กวาดตะปบแมลงสาบไว้แล้วกวาดมันออกจากบ้าน เมื่อเรื่องวุ่นวายเล็ก ๆ จบลง ตาก็หันมาบอกฉันว่า

“ตาบอกแล้วไม่เชื่อ แล้วโทรศัพท์ของลูกล่ะ”

“หือ ปรายฟ้ามีโทรศัพท์แล้วเหรอ” น้าปุ้มขมวดคิ้วสงสัย

“อ้อ โทรศัพท์!” โชคดีที่ฉันสอดโทรศัพท์ไว้ในกระเป๋าเสื้อนอน ไม่อย่างนั้นมันคงจะเละปู้บี้จากเหตุการณ์เมื่อกี้ไปแล้ว ฉันรีบเอาโทรศัพท์ออกมาอวดน้าปุ้ม กดถ่ายรูปให้น้ารูปหนึ่ง

“โอ้โห สวยจังเลย ทำให้น้าปุ้มเครื่องหนึ่งได้ไหมเนี่ย โทรศัพท์น้าปุ้มเชยไปเลย”

น้าปุ้มชื่นชมโทรศัพท์ที่ฉันทำยกใหญ่และเอ่ยชมนานกว่าใครด้วย ฉันปลื้มจนตัวแทบลอย ตัดสินใจไม่ผิดแล้วละที่อยู่รอจนน้าปุ้มกลับบ้าน เพราะคิดไว้แล้วว่าต้องได้รับคำชมมากมาย แม้จะเจ็บใจตัวเองนิดหน่อยที่วันนี้แอบไม่สำเร็จ ฉันนั่งเล่นกับน้าปุ้มสักพักยายก็เรียกให้ขึ้นไปนอน วันนี้ฉันเล่นเยอะมากจนหมดแรงเร็วกว่าทุกวัน แค่ไม่กี่นาทีหลังจากหัวถึงหมอนฉันก็หลับปุ๋ยโดยลืมสนิทว่าพ่อแม่กำลังมารับกลับบ้าน

เมื่อตื่นขึ้นมาตอนเช้าวันเสาร์ที่บ้านพ่อกับแม่ แม่เล่าว่าพ่อขึ้นไปอุ้มฉันลงมาขึ้นรถพอเตรียมจะขับออกไป ก็ต้องรีบหยุดเพราะยายวิ่งออกมาจากบ้านโบกไม้โบกมืออย่างลุกลี้ลุกลน ในมือข้างหนึ่งถืออะไรมาด้วย ยายวิ่งเอาโทรศัพท์กระดาษลังของฉันมาให้พ่อกับแม่ ฉันจำได้ว่าเอามันวางไว้ข้างหมอน ซึ่งพ่อคงไม่รู้และไม่ได้หยิบลงมา

เล่าจบแม่ก็ยื่นมันให้ฉัน ฉันยังตื่นเต้นกับเรื่องเมื่อวานไม่หายจึงเล่าทุกอย่างให้แม่ฟัง รวมถึงเจ้าลูกแมลงสาบตัวร้ายนั่นด้วย หลังจากนั้นโทรศัพท์เครื่องแรกของฉันก็มีทั้งรูปวิว รูปบ้านตากับยาย รูปตัวฉันเอง รูปตายิ้มแฉ่งถือไม้ถูพื้น รูปยายกำลังจดบันทึก รูปตาหอมแก้มยาย รูปน้าปุ้มชูสองนิ้ว และรูปพ่อกับแม่ยิ้มกว้าง ไม่นานเมมโมรี่ในเครื่องคงจะเต็มไปด้วยรูปมากมายที่มีแต่ฉันเท่านั้นที่ได้เห็น

ฮิปโป กลายร่าง

“เอ้า! ใครจะเอาอะไรมาให้ยายเย็บก็เอามาเลยนะ ยายจะเย็บทีเดียววันนี้”

ยายพูดขึ้นในบ่ายวันหนึ่งขณะวางกองผ้ากองโตลงพื้นแล้วทรุดนั่งข้างเสาสีเขียว ฉันนอนวาดรูปอยู่ใกล้ ๆ พอดี จึงกลิ้งตัวไปหายายมองดูยายหยิบอุปกรณ์เย็บผ้าออกจากกล่องพลาสติกเล็ก ๆ ทีละชิ้น ยายหยิบเข็มเย็บผ้า ด้ายสีขาว สีดำ กรรไกรตัดด้าย ออกมาวางเรียงกันข้างตัว เอื้อมมือไปหยิบแว่นตาบนเก้าอี้ไม้สักมาใส่ ฉันลุกขึ้นนั่งคลี่ผ้าแต่ละผืนช่วยยายดูว่ามีรอยขาดตรงไหนบ้าง ยายเงยหน้ามองฉันแล้วขยับปากเหมือนอยากจะพูดอะไรแต่นิ่งไป สักพักก็พูดขึ้นว่า

“ปรายเอ้ย ฮิปโปของลูกขาดอีกแล้วไม่ใช่เหรอ เอามาให้ยายเย็บสิ”

ฉันคิดตามยาย พยายามนึกว่าฮิปโปมีรอยขาดตรงไหนอีกบ้าง ครั้งก่อนยายเย็บให้อย่างละเอียดลออจนไม่เหลือรูให้ฉันสอดนิ้วเข้าไปแล้ว แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก

“ไม่มีแล้วนี่คะ” ฉันบอก

“ยายว่ามีนะ ไปเอาลงมาให้ยายดูซิ” ยายพูด

“ก็ได้ค่ะ”

ฉันไม่เถียง ลุกไปหยิบโดยดีเพราะไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน มันอาจจะขาดอีกครั้งก็ได้เพราะฉันพยายามสอดนิ้วเข้าไปให้ได้ ว่าแต่...ยายรู้ได้อย่างไรนะ

ฉันวิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบนเข้าไปในห้องนอน เจ้าฮิปโปนอนแอ้งแม้งอยู่กลางฟูกนอน ฉันหยิบมันขึ้นมาสำรวจดูอย่างละเอียดก็เห็นว่าที่คอเหี่ยว ๆ ของมันมีรูเล็ก ๆ เพิ่มขึ้นหลายรูมากกว่าเดิมโดยที่ฉันไม่รู้เลย ฮิปโปมีอายุแปดปีเท่าอายุของฉัน ซึ่งแก่มากเมื่อนับอายุขัยของตุ๊กตา (แม่เคยบอกแบบนี้) ฮิปโปจึงดูเหี่ยวอ่อนยวบยาบไปทั้งตัว แถมยังบอบบางขาดง่ายไปหมดทุกจุด บ่อยครั้งฉันมักจะฟัดฮิปโปแรง ๆ มันอาจจะขาดเพราะความมันเขี้ยวของฉันก็ได้ ฉันสำรวจตามใบหน้าและลำตัวของฮิปโปอย่างละเอียดอีกครั้งก็ต้องถอนใจเฮือก อนาถใจกับสภาพตอนนี้ของมันที่ย่ำแย่กว่าเก่ามากทีเดียว

ฉันจับมือข้างหนึ่งของฮิปโปเดินลงบันไดมาอย่างเศร้าสลด เมื่อยื่นฮิปโปให้ยาย ยายก็ยิ้มให้อย่างเอ็นดู

“ยายจ๋า ฮิปโปมันจะตายแล้ว” สีหน้าของยายเปลี่ยนไปนิดหน่อยเมื่อเห็นฉันทำท่าเหมือนจะร้องไห้

“อย่าพูดแบบนั้นสิลูก ฮิปโปยังไม่ตายหรอก มันแค่แก่มากเท่านั้นเอง ยายซ่อมให้กลับมาเหมือนใหม่ได้นะ” ยายปลอบ

“ยายจะทำยังไงคะ สภาพมันแย่มากเลยนะ” ฉันงอแง

“ยายทำได้ แต่คงต้องเปลี่ยนอะไรนิดหน่อย อืม… เดี๋ยวยายมานะ” ยายรีบบอก

ยายลุกขึ้นหยิบฮิปโปแล้วเดินไปเปิดประตูตู้เก็บของทรงเตี้ยข้างประตูทางเข้าบ้าน ฉันเดินตามติด เห็นยายรื้อเศษผ้าในตะกร้าออกมาแล้วคัดเศษผ้าหลายแบบกองแยกกันบนพื้น จากนั้นยายหยิบผ้าทีละผืนมาทาบกับตัวฮิปโป พลางถามฉันว่า

“ยายจะทำหน้ากับตัวของฮิปโปให้ใหม่ เริ่มจากตัวก่อน ลูกชอบสีไหนเลือกสิ” ยายบอก

ฉันพิจารณาผ้าทุกผืนบนพื้นอย่างละเอียด มีทั้งผ้าเนื้อลื่นหลากสี ผ้าเนื้อบางเฉียบมีลายพร้อยสีเขียวแก่และสีส้มเหมือนผ้าถุงของยาย มีผ้าขนหนูนุ่ม ๆ หลากสีด้วย ฉันสะดุดตาเศษผ้าขนหนูสีชมพูอ่อนชิ้นหนึ่ง ลองสัมผัสดูก็รู้ว่ามันนุ่มนิ่มมาก จึงตัดสินใจทันทีว่าเอาผ้าผืนนี้

“ฮื่อ นิ่มดี เอาละ ไปเย็บกันเถอะ” ยายชวน

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนไม่รู้ ยายนั่งเย็บผ้าขนหนูสีชมพูทับลงไปบนตัวฮิปโปโดยมีฉันคอยเป็นลูกมือหยิบของให้ ฉันตื่นเต้นเมื่อเห็นว่าคอที่เป็นรูพรุนของฮิปโปถูกปิดด้วยผ้าผืนใหม่อย่างเรียบร้อย ยายใช้เวลาเย็บนานทีเดียวเพราะมีปัญหาเรื่องการสอดด้ายเข้ารูเข็มเล็ก ๆ ไม่ได้ ต้องขอให้ฉันสอดด้ายให้ตลอด เวลายายมองไม่เห็นหรือต้องเพ่งอะไรสักอย่างยายจะหรี่ตายิบหยีจนตาที่หยีอยู่แล้วยิ่งรีเรียวกว่าเดิม ซึ่งฉันชอบดูมากเพราะมันตลกและน่ารัก

ดี ขณะที่ฉันนั่งอมยิ้มมองดูยายอยู่เพลิน ๆ จู่ ๆ ตาก็เปิดประตูออกมากจากครัว พาให้เสียงเพลงวิทยุที่ตาเปิดฟังในครัวดังเข้ามาในบ้าน ตาเดินเข้ามาหาฉันกับยายแล้วยืนเอามือไพล่หลังนิ่ง ๆ ก้มมองฮิปโปในมือยายแล้วขมวดคิ้วเบ้ปาก ฉันเห็นท่าทางแบบนั้นจึงอดถามไม่ได้

“ทำไมตาทำหน้าแบบนั้นง่ะ”

“ตัวอะไรละนั่น” ตาถามยิยวน

“ก็ฮิปโปไงคะ”

ตาแสร้งเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจเบะปากพูดว่า “ไม่น่าใช่”

“ใช่สิคะ ยายกำลังทำฮิปโปโฉมใหม่ให้หนูอยู่ เสร็จแล้วก็จะสวยเหมือนใหม่ ยายว่าอย่างนั้น” ฉันเชิดหน้าพูดอย่างมั่นใจ

“เรอะ” ตาตอบคำเดียวพลางพยักหน้าช้า ๆ ปากก็ยังคงเบะ แล้วก็เดินเอามือไพล่หลังกลับเข้าครัว

“ไม่ต้องสนใจ ตาเขาแกล้งลูกเล่นน่ะ” ยายพูดเพราะรู้ว่าฉันกำลังมีน้ำโหนิด ๆ

ในที่สุดยายก็เย็บลำตัวให้ฮิปโปเสร็จ ยายใช้เวลาไปนานมากจึงขอพักสักหน่อยแล้วก็จะได้ตัดสินใจด้วยว่าจะทำอย่างไรกับส่วนหัวต่อไป ฉันอุ้มฮิปโปขึ้นมาสำรวจดู เห็นว่าตั้งแต่คอจนถึงเท้าของมันจากเดิมที่เป็นสีเนื้อตอนนี้กลายเป็นสีชมพูอ่อนทั้งหมด ที่ปลายมือปลายเท้าของมันเหมือนกับผ้าถุงเท้าเด็กนุ่มนิ่มมาก ฉันยิ้มปลื้มปริ่มอย่างพอใจ กอดมัน

แน่น ๆ หนึ่งที ฉันแทบรอดูส่วนหัวของมันไม่ไหว รีบไปเลือกเศษผ้าจากตู้หลังเดิมระหว่างรอยายพัก

“ไม่ต้องเลือกผ้าแล้วลูก เดี๋ยวยายจะเอาเสื้อตุ๊กตาเก่า ๆ มาเย็บเป็นหัวแทน”

“มีเสื้อตุ๊กตาด้วยเหรอคะ”

“มีสิ มีมานานแล้วด้วยแต่ยายไม่รู้ว่าเป็นของใคร ลูกมาดูกับยายสิว่าใช่ของลูกหรือเปล่า”

ยายพาฉันขึ้นชั้นบนไปคัดเสื้อผ้าเล็ก ๆ สองสามชุดที่ดูเหมือนเสื้อเด็กออกมาจากตู้เสื้อผ้าหน้าห้องนอน

“ดูซิ ของตุ๊กตาตัวไหนของลูกหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ค่ะ”

“แล้วของใครละเนี่ย”

เรายืนงงกันอยู่ครู่หนึ่ง ฉันคิดว่าในเมื่อมันอยู่บ้านนี้ มันก็น่าจะเป็นของน้าปุ้ม ของยายเอง หรือไม่ก็ของตา ซึ่งอย่างหลังไม่น่าจะเป็นไปได้ เอ หรือว่ามันเป็นของฉันเอง แต่ฉันจำไม่ได้ ยายไม่หาคำตอบต่อบอกให้ฉันเลือกมาตัวหนึ่ง ฉันเลือกเสื้อฮู้ดสีขาวดำลายหมีแพนด้าตัวหนึ่ง มีขนาดเล็กเท่าที่หมาพันธุ์ชิวาวาจะใส่ได้ ตรงฮู้ดของมันมีหูสีดำเล็กจิ๋วแบบหมีแพนด้าโผล่ออกมาสองข้าง ฉันว่ามันน่ารักที่สุดก็เลยเลือก ยายเก็บเสื้อที่เหลือเข้าตู้ ชวน

กันเดินลงไปนั่งที่เดิมเตรียมแปลงโฉมฮิปโปอีกครั้ง ยายบอกให้ฉันไปทำอย่างอื่นไม่ต้องมานั่งเฝ้ายายแจแบบนี้ เย็บเสร็จเมื่อไรยายจะเรียกมาดูเอง ฉันลุกตามที่ยายบอกอย่างว่าง่าย เพราะชักเริ่มเบื่อแล้วเหมือนกัน ฉันเดินไปหยิบสมุดระบายสีเล่มหนึ่งมานอนระบายใกล้ยาย

ผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ อยู่ ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงที่ริมหู เป็นเสียงเล็กแหลมเหมือนเด็กน้อยกำลังเรียกชื่อฉัน

“ปรายฟ้า ปรายฟ้า”

ภาพตรงหน้าของฉันค่อย ๆ ปรากฏเป็นสีขาวสลับกับดำเคลื่อนใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาหาฉัน เสียงเรียกนั้นยังดังอยู่ข้างหู

“ปรายฟ้า ปรายฟ้า”

ทันใดนั้นฉันตกใจจนสะดุ้งเมื่อเห็นลูกแพนด้าตัวหนึ่งนอนอยู่บนพุงของฉัน พอตั้งสติมองดี ๆ ก็เห็นว่ามันเป็นแพนด้าที่หน้าตาประหลาดมาก หัวของมันรูปทรงมนรีมีสีขาวเหมือนหมั่นโถว จมูกของมันก็มีสีขาวแต่ว่าพอง ๆ กลมนูนออกมาขนาดจิ๋วเท่าผลบลูเบอร์รี สิ่งที่แปลกประหลาดที่สุดคือลูกแพนด้าตัวนี้ไม่มีลูกตา กลับมีหูสีดำสองข้างอยู่ในตำแหน่งลูกตาแทน เหมือนกับว่ามันตาปูดอย่างไรอย่างนั้น ฉันไล่มองตามลำตัวก็เห็นว่าตัวมันสีขาว แขนทั้งสองข้างตั้งแต่ไหล่ไปถึงศอกเป็นสีดำ แต่ส่วนติดกันเป็นสีชมพูอ่อนจนถึงมือ ช่วงเอวลงไปถึงเท้าก็เป็นสีชมพูอ่อนเหมือนกัน ขณะที่ฉันกำลังตกตะลึงกับลูกแพนด้าหน้าตาแปลก

ประหลาดตัวนี้ก็มีเสียงดังขึ้นอีกว่า

“ปรายฟ้า ปรายฟ้า ตื่นได้แล้ว!”

ฉันสะดุ้งโหยงอย่างแรงดีดตัวขึ้นนั่งทันที นึกว่าโล่งใจนักที่เหตุการณ์เมื่อครู่เป็นแค่ความฝัน

แต่ว่า…

“ยายจ๋า เย็บฮิปโปเสร็จหรือยังคะ” ฉันถามอย่างตื่นเต้น

“เสร็จแล้วลูก อยู่ข้าง ๆ นั่นไง” ยายบอก

ฉันหันมองตามนิ้วของยายทันทีแล้วก็ตกตะลึงอึ้งกับสิ่งที่เห็น ฮิปโปของฉันนอนแขนขาก่ายเปะปะอยู่บนพื้น ฉันไม่เห็นใบหน้าของมันเลย ไม่มีแม้แต่ตา หู จมูก ปาก แต่เห็นเป็นใบหน้าของแพนด้าตัวเมื่อกี้นี้! ฉันรีบอุ้มฮิปโปขึ้นมาจ้องดูหน้าของมันอีกครั้ง หัวใจของฉันหนักอึ้งโดยพลันเหมือนมีมือมาฉุดมันลงแล้วบีบและปล่อยจากนั้นก็บีบอีก ฉับพลันนั้นใต้ตาของฉันก็ร้อนผ่าวแล้วมีน้ำใส ๆ ไหลล้นออกมา

“อ้าว เป็นอะไรไปลูก ไม่ชอบเหรอ” ยายกำลังเก็บอุปกรณ์เย็บผ้าอยู่ เห็นฉันเป็นแบบนั้นก็รีบเดินเข้ามากอดฉัน

“หนู… หนู ฮิปโป…ฮิป...โป” ฉันพูดไม่เป็นภาษาเพราะสะอึกสะอื้นรุนแรง ได้ยินเสียงตากึ่งวิ่งกึ่งเดินลนลานเข้ามาดู

“โธ่ ไม่เห็นเป็นอะไรเลย นี่ไง ฮิปโปกลายร่างเป็นแพนด้า เหมือนได้ตุ๊กตาตัวใหม่เลยลูก” ตาพูดร่าเริง

ยายหันไปจุ๊ปากให้ตาเงียบ แล้วก็หันมาถามฉันว่า “ปรายไม่ชอบเหรอลูก หือ บอกยายซิ”

“ฮิปโป...มัน...เปลี่ยน...ไป” ฉันสะอื้นหนักจนตัวโยนเมื่อมองฮิปโปอีกครั้ง ฉันอยากได้ฮิปโปตัวเดิมกลับมา

“หน้าเดิมมันเปื่อยหมดแล้วลูก ซ่อมไปก็ไม่สวยนะ หน้าฮิปโปจะเละหมดเลย ลูกอยากให้เป็นแบบนั้นเหรอ” ยายถาม

“แต่แบบนี้ไม่เหมือนฮิปโป ไม่ใช่ฮิปโป” ฉันส่ายหน้า

“ฮิปโปมันอยากได้หน้าใหม่แล้ว หน้าแบบนี้แหละน่ารัก ดูดี ๆ สิลูก” ยายบอกอย่างใจเย็น

ฉันอุ้มฮิปโปขึ้นมาเพ่งดูอย่างละเอียดอีกครั้ง ต้องยอมรับว่ายายเย็บได้สวยมาก ยายบอกว่าฉันแค่ยังไม่ชินกับฮิปโปโฉมใหม่ ต้องใช้เวลาอยู่ด้วยกันสักพักเดี๋ยวก็จะชินเอง

“ใช่ คิดเสียว่าฮิปโปไปศัลยกรรมไงลูก ภายนอกเปลี่ยนไปแต่ข้างในยังเป็นฮิปโปเพื่อนรักของลูกเหมือนเดิม” ตาเสริมขึ้น หลังจากเงียบไปพักหนึ่งเพราะโดนยายดุ

ฉันคิดตามที่ตาพูดแล้วก็คิดได้ว่าจริง ฉันพยายามหยุดร้องไห้ หันไปหายายพลาง

อดคิดไม่ได้ว่ายายจะเสียใจแค่ไหนที่ฉันแสดงออกแบบนี้หลังจากที่ยายนั่งเพ่งรูเข็มเย็บฮิปโปให้ฉันเกือบทั้งวัน คิดแล้วฉันก็หยิบฮิปโปขึ้นมากอดและกอดยายด้วย

“ขอบคุณค่ะยาย ยายอุตส่าห์ทำให้หนูอย่างดีเพราะฉะนั้นหนูจะกอดฮิปโปเหมือนเดิม หนูสัญญา” ฉันพูดเสียงยังอู้อี้

“จ้ะลูก ไม่เป็นไรจ้ะ” ยายกอดตอบ พยักหน้าหงึก ๆ เช็ดน้ำตาให้แล้วก็หอมแก้มฉัน

“เอา เอา ใครไม่ชอบแต่ตาชอบหน้าฮิปโปตอนนี้ ไหนขอดูอีกรอบซิ” ตาทำเสียงทะเล้น

ฉันยื่นฮิปโปให้ตาดู ตาอุ้มมันไปสำรวจดูทั้งตัวแล้วหัวเราะชอบใจใหญ่

“เออเว้ย เข้าท่า เข้าท่า” ตาพูดขำ ๆ

ฉันไม่พูดอะไรอีกแต่เผลอหัวเราะตามเสียงหัวเราะของตา

คืนนั้นฉันนอนกอดฮิปโปและฟังตาร้องเพลงกล่อมอย่างเพลิดเพลินใจ ยังไม่ทันง่วงแต่หนังตาก็ปิดสนิทจนหลับไปแบบไม่รู้ตัว ปกติถ้าตากล่อมนอนแล้วฉันยังไม่หลับ ฉันจะสอดนิ้วเข้าไปในตามรูขาด ๆ ของฮิปโป ไม่นานก็จะผล็อยหลับไปเอง แต่ตอนนี้ฉันทำแบบนั้นไม่ได้แล้ว จึงหาวิธีกล่อมตัวเองใหม่

การนอนกอดฮิปโปเป็นเวลานานกว่าจะหลับทำให้สัมผัสเนื้อผ้าใหม่ของมันได้นานละเอียดขึ้นจนฉันเริ่มชิน จุดที่ฉันชอบสัมผัสมากที่สุดคือบริเวณหัวของฮิปโป มันทั้งนิ่มทั้งลื่นจนฉันเม้มปากงับด้วยความมันเขี้ยวไปหลายครั้ง ในที่สุดการเม้มปากงับหัวฮิปโปจึงกลายเป็นกิจกรรมก่อนนอนของฉันนับตั้งแต่นั้นมา ฮิปโปที่แปลงโฉมเป็นแพนด้าตัวนี้ดีกว่าที่ฉันคิดไว้เยอะเลยละ

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

นิทาน
ของตา

ครอบครัวของฉันชอบเล่าเรื่องมากมายให้ฟัง ตอนยังเล็กฉันได้ฟังนิทานก่อนนอนจากแม่เกือบทุกคืน ส่วนใหญ่เป็นนิทานในหนังสือภาพเล่มเก่าของพี่ปรอย พี่ปรอยมีนิทานหลายแบบทั้งนิทานอีสป พุทธชาดก นิทานตำนานของไทยและต่างประเทศ ฉันชอบฟังนิทานจากต่างประเทศมากที่สุดเพราะมันแปลกใหม่น่าตื่นเต้น ฉันชอบพวกเจ้าหญิงและนางฟ้าจนคิดว่าในโลกนี้มีนางฟ้าฟันน้ำนมอยู่จริง ๆ

มีครั้งหนึ่งตอนหกขวบ ฉันเคยเอาฟันน้ำนมที่เพิ่งหักซี่หนึ่งวางใต้หมอนเพราะเชื่อว่าจะมีนางฟ้าฟันน้ำนมที่ฝรั่งเรียกว่า Tooth Fairy เอาเงินมาแลกฟันของฉันไปดูแล ปรากฏ

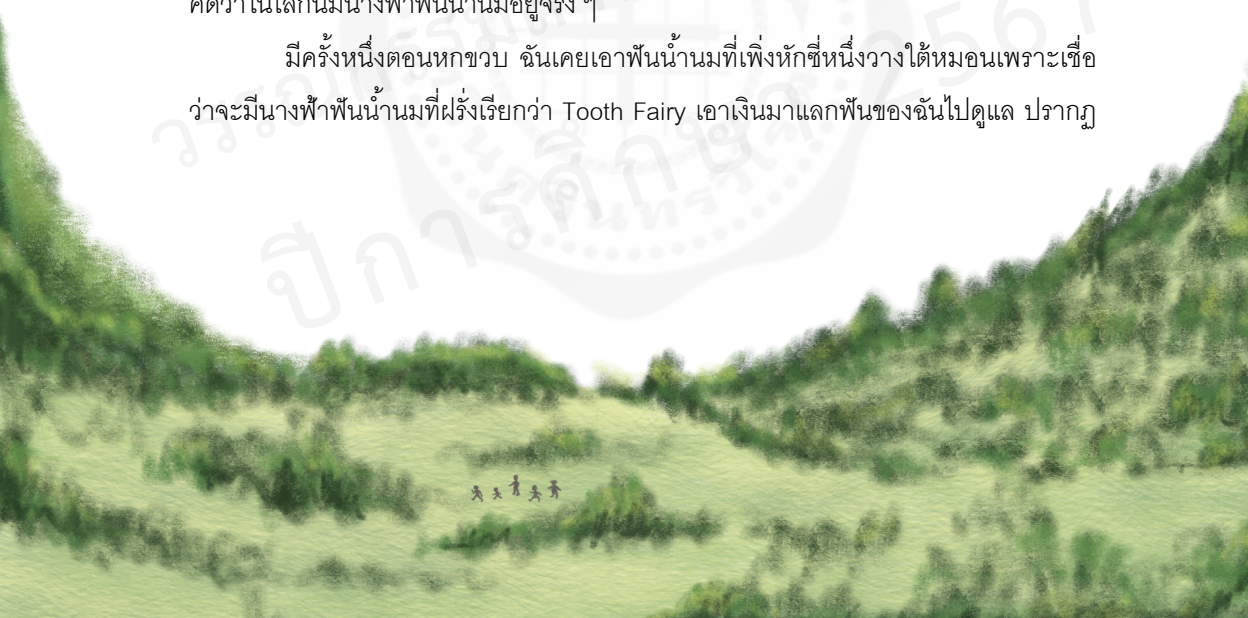

ว่าเช้าวันรุ่งขึ้นฟันของฉันหายไป มีเหรียญห้าบาทวางไว้แทนที่จริง ๆ ฉันรีบหยิบเหรียญวิ่งแจ้นไปเล่าให้แม่ฟังอย่างตื่นเต้น แม่ก็ทำตาโตเหมือนตื่นเต้นยกใหญ่ยิ่งกว่าฉันอีก แต่พี่ปรอยกลับนั่งขำหึ ๆ แบบแปลก ๆ จนแม่หันไปถลึงตาให้

“เด็กหนอเด็ก” พี่ปรอยพูดลอย ๆ

โลกแห่งจินตนาการของฉันเติบโตอย่างสวยงามจนกระทั่งคืนฝนตกหนักคืนหนึ่ง พ่อแม่ กับพี่ปรอยกำลังขับรถไปส่งฉันที่บ้านตากับยาย อยู่ ๆ พี่ปรอยก็พูดขึ้นว่า

“ปรายฟ้าเคยฟังเรื่องเล่าอีกมุมของนิทานซินเดอเรลลาไหม”

ฉันหูผึ่งเมื่อได้ยินชื่อซินเดอเรลลา มันเป็นการ์ตูนและนิทานเกี่ยวกับเจ้าหญิงผู้ถูกกลั่นแกล้งโดยแม่เลี้ยงใจร้ายกับพี่เลี้ยงสองคน มีนางฟ้า ของวิเศษ สัตว์พูดได้ และรองเท้าแก้วอะไรทำนองนั้น ฉันชอบเรื่องนี้มาก

“เป็นยังไงเหรอ” ฉันถามอย่างฉงน

“ที่จริงเรื่องซินเดอเรลลาแต่งครั้งแรกโดยชาวเยอรมันสองพี่น้องตระกูลกริมม์ เรื่องเล่าต้นฉบับมันน่ากลัวมากนะ อยากฟังไหมละ” พี่ปรอยยั่ว

“อยาก” ฉันหลงกลทันที

แล้วพี่ปรอยก็เริ่มเล่าเรื่องซินเดอเรลลาที่แตกต่างไปจากเรื่องที่ฉันรู้จักมาก ฉันขนลุกเกรียวเมื่อรู้ว่าตอนจบสองพี่เลี้ยงของซินเดอเรลลาโดนนกจิกจนตาบอด พี่เลี้ยงคน

หนึ่งยอมเฉือนส้นเท้าตัวเองออกเพื่อให้สวมรองเท้าแก้วได้พอดี เธอจะได้ไปอยู่กับเจ้าชายในปราสาท พี่ปรอยเล่าจบก็ทำท่าเหมือนจะเล่าต่ออีกเรื่อง แม่ผู้นั่งข้าง ๆ เห็นว่าหน้าฉันซีดเผือดจึงพูดเรื่องอื่นเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“ปรอยเล่าเรื่องอื่นให้น้องฟังได้ไหมลูก น้องกลัวหมดแล้ว” แม่พูดปราม

“เด็กวัยนี้ฟังเรื่องแบบนี้ได้แล้วน่าแม่ จริงไหมปรายฟ้า” พี่ปรอยขุดหลุมล่อต่อ

ฉันยอมรับว่าแค่ฟังเรื่องแรกก็กลัวจนใจสั่น แต่ก็อยากฟังต่อ

“หนูอยากฟังอีก” ฉันตกหลุม

“เห็นไหม” พี่ปรอยรีบบอกแม่

พี่ปรอยเกริ่นเรื่องใหม่ว่าครูที่โรงเรียนพี่ปรอยเคยเปิดเพลงกล่อมเด็กของรัสเซียเพลงหนึ่งให้ฟัง เป็นเพลงทำนองช้าเนิบนาบตามประสาเพลงกล่อมให้เด็กนอน แต่ถ้าตั้งใจฟังดี ๆ จะสัมผัสได้ถึงบรรยากาศน่าสงสัยและไม่น่าไว้ใจ อีกทั้งเสียงร้องแหลมสูงของนักร้องยิ่งทำให้ทั้งเพลงนั้นฟังน่าขนลุก พี่ปรอยฟังเพลงนี้ครั้งแรกก็รู้สึกกลัวทั้งที่ไม่รู้ความหมาย เมื่อครูเฉลยความหมายของเนื้อเพลงแต่ละท่อนก็ทำให้พี่ปรอยขนลุกยิ่งกว่าเดิม ฉันหูผึ่งอยากฟังเพลงนั้นทันที ยังไม่ทันขอพี่ปรอยก็ยื่นโทรศัพท์มือถือมาให้ฉันบอกว่า

“อยากฟังไหม แต่เตือนก่อนนะว่าน่ากลัว”

ฉันพยักหน้ารัวจนสั่นไปทั้งตัว

แล้วฉันก็สำนึกเสียใจที่ฟังเพลงนั้นจนจบ

“เพลงกล่อมเด็กจริงเหรอ ฟังแล้วเหมือนจะขู่ให้ฝันร้ายมากกว่าฝันดี” ฉันพูดเสียงสั่นขณะยื่นโทรศัพท์กลับไป ยังไม่พอ พี่ปรอยเล่าความหมายของเพลงให้ฉันฟังต่อทันทีโดยไม่ได้ขอ ฉันไม่อยากพูดถึงมันเท่าไร แต่พอจะจำเนื้อเพลงได้ประมาณว่า

ทิลลิ ทิลลิ บอม จงหลับตาเสียเถิด
ใครบางคนกำลังเดินอยู่หน้าบ้านและเคาะประตู
ทิลลิ ทิลลิ บอม นกกลางคืนส่งเสียงร้องจิบจับดังระงม
เขาอยู่ในบ้านแล้วและกำลังไปหาเด็กที่ยังไม่นอน

เขาเดินใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา

ทิลลิ ทิลล บอม เธอได้ยินเสียงของเขาใกล้เข้ามาไหม
เขาซุ่มซ่อนอยู่ตามมุมห้อง จ้องมาที่เธอ
ทิลลิ ทิลลิ บอม ความมืดยามค่ำคืนปิดบังทุกสิ่ง
เขาแอบอยู่ข้างหลังเธอและจะจับเธอไป

เขาเดินใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา

ฉันรู้สึกอยากร้องไห้ ไม่ว่าจะได้ยินใครพูดอะไรต่อจากนั้น เพลงกล่อมเด็กเพลงนี้ก็ยังดังก้องไม่ยอมหายไปเลย มันยังดังวนเวียนซ้ำ ๆ ในหัวจนฉันวิตก

นอกรถ ฝนยังกระหน่ำเทลงมาไม่หยุด พี่ปรอยเลิกเล่าเรื่องน่ากลัวแล้ว แม่พยายามพูดเรื่องอื่นหลายเรื่อง ขณะที่พ่อหัวเราะชมความฉลาดในการหลอกเด็กให้นอนของคนรัสเซีย สุดท้ายพวกเราก็ไปถึงบ้านตากับยาย ยายรออยู่ริมรั้วในบ้าน เมื่อเห็นรถพ่อเข้ามาจอดจึงวิ่งเหยาะ ๆ กางร่มมารับฉัน พ่อบอกว่าวันนี้ขอไม่เข้าไปส่งในบ้านจะขับรถกลับทันทีที่ขนสัมภาระของฉันเสร็จ ฉันเสียใจซ้ำยังขวัญผวาไม่หายเพราะเพลงกล่อมเด็กสุดสยองเพลงนั้น ฉันอยากปล่อยโฮซึ่งกลั้นไว้ตลอดทางตรงนั้นเลยแต่กลัวตากับยายเสียใจ พวกท่านอาจคิดว่าฉันไม่อยากมาอยู่ด้วย จึงพยายามฝืนกลั้นน้ำตาที่ปริ่มจนใกล้ล้นออกมาอย่างเต็มที่ แต่ก็หนีไม่เคยพ้นเสียตาอันเฉียบคมของยาย

“เป็นอะไรลูก ไม่อยากอยู่กับยายเหรอ” ยายถามเบา ๆ

“ไม่ใช่ค่ะ หนูอยากอยู่กับยาย กับตาด้วย” ฉันรีบบอก

ยายยิ้มชื่นใจ เมื่อเห็นฉันตอบอย่างลุกลี้ลุกลน ฉันยืนกางร่มกลางฝนมองรถพ่อ

หายลับไปจากสายตาจึงเดินเข้าบ้านกับยาย ตอนนี้ค่อนข้างดึก ฉันเพิ่งสังเกตว่ายายสวมชุดนอนสีฟ้าอ่อนลายดอกไม้เล็ก ๆ สีขาว แล้วยังได้กลิ่นแป้งเด็กหอมโชยมาด้วย ฉันอาบน้ำมาจากที่บ้านแล้วยายจึงให้ฉันล้างหน้าแปรงฟันแล้วขึ้นไปนอน

ฉันมัวแต่คิดเรื่องอื่นจนไม่สังเกตว่าตั้งแต่เข้าบ้านมายังไม่เห็นตาเลย แต่เมื่อเปิดประตูครัวเข้าไปก็ถึงบางอ้อ ตากำลังนั่งเขียนอะไรยุกยิกลงสมุดอยู่ที่โต๊ะสีขาวพลางฟังเพลงในวิทยุไปพลาง ตาไม่รู้ตัวว่าฉันมาถึงแล้ว และไม่รู้ตัวว่าฉันมายืนอยู่ข้างหลังแล้ว

“ตาจ๋า ทำอะไรคะ” ฉันถาม

“เฮ้ย! อ้าว ปรายเหรอลูก” ตาอุทาน

ตาตกใจจนเกือบตกเก้าอี้ ในพริบตานั้นฉันเห็นดินสอที่เคยอยู่ในมือของตาลอยฟ้าขึ้นไป จึงหัวเราะก๊าก ตาหัวเราะแห้ง ๆ แบบแก้เขิน ก้มเก็บดินสอบนพื้นแล้วถามฉันอย่างเป็นกิจลักษณะ

“มาตั้งแต่เมื่อไร ตาไม่ได้ยินเลย” ตาพูดพลางเอื้อมมือปิดวิทยุสีดำเครื่องเก่า

“มาเมื่อกี้เองค่ะ ยายบอกให้หนูมาล้างหน้าแปรงฟันแล้วขึ้นไปนอน”

“อ้าว นี่กี่โมงแล้วเนี่ย” ตาแปลกใจ เมื่อเงยหน้ามองนาฬิกาแขวนผนังตาก็ทำหน้าตกใจ

“จะสี่ทุ่มแล้วเหรอ ตายละ”

“ตาทำอะไรอยู่คะ” ฉันสงสัย

“ตาเขียนนิยายเพลินไปหน่อย ลืมดูเวลาเลย ตายละ” ตาบอก

“เขียนนิยายอะไรเหรอคะ” ฉันยังสงสัย

“อ้อ ก็เขียนเรื่อยเปื่อยไปนั่นแหละลูก อยู่ ๆ ตาก็รู้สึกอยากเขียนหนังสืออีกครั้ง”

ตาคงเห็นประกายตาอยากรู้อยากเห็นของฉัน จึงยิ้มน้อย ๆ กวักมือเรียกฉันเข้าไปใกล้ขึ้น

“*ผจญภัยในป่า*” ฉันอ่านตัวหนังสือมุมบนหน้ากระดาษเสียงดังฟังชัด ฉันเข้าใจเอาเองว่ามันน่าจะเป็นชื่อเรื่อง

“เรื่องเป็นยังไงเหรอคะ” ฉันถาม

“อยากรู้เหรอ ถ้างั้นตาจะเล่าให้ฟังก่อนนอน ดีไหม”

“ดีค่ะ หนูอยากฟัง” ทันใดนั้นฉันก็นึกถึงเรื่องน่าขนลุกของพี่ปรอยแทรกขึ้นมาดื้อ ๆ นิยายของตาคงจะช่วยให้ฉันหลับฝันดีในคืนนี้ได้แน่

“แต่ตอนนี้ต้องไปล้างหน้าแปรงฟันก่อน ยายเขารอนานแล้ว” ตาบอก

ฉันลืมคิดถึงยายไปเลย ตอนนี้ความเฉื่อยเนือยและความหวาดผวาของฉันถูกสลัดทิ้งออกไปหมด กลายเป็นความตื่นเต้นและสนใจใครรู้แทน ฉันรีบวิ่งตื๋อเข้าห้องน้ำ กวักน้ำในถังน้ำใส่หน้า และรีบแปรงฟันและกลั้วปากเร็ว ๆ โดยไม่ได้สนใจว่าสบู่หรือยาสีฟันกันแน่ที่

เข้าปาก แต่เช่นเคย ทั้งที่ยายนั่งรออยู่หน้าห้องครัวกลับเหมือนมีตาแลเห็นการกระทำลวก ๆ ของฉันจึงตะโกนเข้ามาสำทับว่า

“ปรายฟ้า! ยายได้ยินนะ ทำดี ๆ อย่าทำลวก ๆ ”

ตามมาด้วยเสียงตาอีกคนว่า

“ถ้าไม่ล้างหน้าแปรงฟันดี ๆ ตาจะไม่เล่าให้ฟังเลยนะ”

ฉันจึงต้องล้างหน้าแปรงฟันใหม่อีกครั้ง

หลังจากสวดมนต์ก่อนนอนกับตาเสร็จ ฉันรีบกระโดดขึ้นฟูกนอนกลิ้งไปกลิ้งมา เพราะตื่นเต้นดีใจที่จะได้ฟังเรื่องเล่าของตา ยายก็เพิ่งรู้จากฉันว่าตากำลังเขียนนิยายอยู่ ยายบอกว่าเรื่องของตาน่าจะแต่งเสริมขึ้นมาจากเรื่องจริง ฉันยิ่งตื่นเต้นตาโตเข้าไปใหญ่ ไม่นานตาก็เดินเข้าห้องปิดสวิทช์ไฟแล้วลงมานอนใกล้ฉัน ฉันกลั้นหายใจอย่างลืมตัวเมื่อไฟเพียงดวงเดียวในห้องดับลงและเพิ่งสำนึกว่าเพลงกล่อมเด็กรัสเซียนั้นยังไม่หายไปไหน มันยังดังวนไปมาอยู่ที่ไหนสักที่ในหัว ฉันรีบเขยิบเข้าใกล้ยาย กอดฮิปโปแน่นกว่าเดิม ยายกอดฉันหลวม ๆ พลางตบพุงฉันเบา ๆ เหมือนเคย แล้วตาก็เริ่มเล่าเรื่อง

เมื่อรู้ว่าตาแทนตัวละครหลักในเรื่องเป็นตัวของตาเอง ฉันก็หันไปยิ้มกับยายแบบเรารู้กัน แล้วหันกลับไปมองตา มันเป็นเรื่องของตาเองในวัยเด็กสมัยอายุเท่า ๆ กับฉัน ตาอาศัยอยู่กับพ่อแม่ น้องชายและน้องสาวในหมู่บ้านเล็กใกล้ป่าดิบชื้นแห่งหนึ่งในจังหวัด

นครศรีธรรมราช วันหนึ่งตาเข้าป่าไปยิงนกกับเพื่อนอีกสี่ห้าคน

“ตายิงนกทำไมคะ น่าสงสารจะตาย” ฉันขัดจังหวะ ทำหน้าเศร้า

“เด็กต่างจังหวัดสมัยก่อนเขาเล่นกันอย่างนี้แหละลูก ไม่ได้มีโทรศัพท์หรือโทรทัศน์ให้ดูเหมือนเด็กสมัยลูก” ตาอธิบาย ฉันไม่พูดอะไร ตาจึงเล่าต่อ

ตาเป็นคนช่างสังเกตตั้งแต่เด็ก ระหว่างที่เดินเข้าป่าตาจึงเป็นคนสอดส่องคอยดูว่าเดินผ่านอะไรมาแล้วบ้าง ตากับเพื่อนเดินผ่านทุ่งหญ้าสูง ผ่านต้นยางนาสูงตระหง่านที่ขึ้นเรียงกัน ผ่านบึงน้ำ จนไปถึงทุ่งหญ้าใบสั้น ๆ ซึ่งแผ่ตัวกว้างไกลเป็นทำเลเหมาะแก่การซุ่มยิงนกที่สุด ตากับเพื่อนพากันไปนั่งแอบหลังโขดหินใหญ่หน้าต้นยางนาต้นหนึ่ง เฝ้ารออย่างอดทนให้นกงาม ๆ สักตัวบินผ่านมา ไม่นานก็มีนกโพระดกเขาหลวงขนสีฟ้าเขียวตัวหนึ่งบินมาเกาะอยู่บนกิ่งต้นตะเคียนข้างหน้า เจ้าแดง เด็กชายเพื่อนของตายกหนังสติ๊กขึ้นง้างตั้งท่าจะยิง แต่ตารีบยกมือปราม เพราะรับรู้ว่ามีแรงสั่นสะเทือนอย่างผิดปกติบนพื้นซึ่งกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้จุดที่นั่งกัน

“มันคืออะไรคะ ใช่สัตว์ป่าหรือเปล่า” ฉันถามตาโต

“ลูกคิดว่าตัวอะไรละ” ตาถาม

“ช้างเหรอคะ” ฉันเดา

“เกือบถูก งั้นฟังต่อนะ” ตาบอก

แดงไม่ฟังที่ตาเตือนและดีดลูกหินออกไปในที่สุด นกโพระดกเขาหลวงตัวนั้นโดนยิงเข้ากลางลำตัวอย่างจัง มันร่วงจากต้นตะเคียนใหญ่ลงสู่พื้นและนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง แดงวิ่งถลาเข้าไปหานกน้อยตัวนั้นด้วยความตื่นเต้นดีใจ เด็กคนอื่นก็พากันวิ่งตามไปด้วย ยกเว้นตาคนเดียวที่ยังแอบอยู่หลังโขดหินนั้น

แดงไม่ยอมให้ตาห้าม เขายิงลูกหินออกไปอย่างแรง ถูกนกโพระดกเขาหลวงตัวนั้นที่กลางลำตัวอย่างแม่นยำ มันร่วงลิ่วจากต้นตะเคียนใหญ่ลงสู่พื้นนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง แดงรีบวิ่งถลาเข้าไปหานกตัวนั้นอย่างตื่นเต้นดีใจ เด็กคนอื่นพากันวิ่งตามออกไป ยกเว้นตาคนเดียวที่ยังแอบอยู่หลังโขดหิน

ขณะที่เด็กทุกคนมุงดูเจ้านกเคราะห์ร้ายอยู่นั้นก็มีเสียงอึกทึกโครมครามดังลั่นมาจากทางข้างหน้า ตารีบก้มมองพื้นอย่างประหลาดใจเพราะพื้นป่าสั่นไหวรุนแรงจนเม็ดหินดินทรายบนพื้นดิ้นพล่านกระเจิดกระเจิง ขณะเดียวกันก็มีเสียงกุบกับเหมือนเสียงฝีเท้าของสัตว์ฝูงใหญ่ดังอื้ออึงใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ตารู้สึกใจคอไม่ดีรีบตะโกนเรียกเพื่อนให้กลับมาหลบหลังโขดหิน โชคร้ายที่ไม่มีใครได้ยินเลย ตาตัดสินใจวิ่งอ้าวฝ่าทุ่งหญ้าออกไปเตือนเพื่อน แต่วิ่งยังไม่ทันถึงต้นตะเคียนก็มีเสียงร้องโหวกเหวกว่า

“เฮ้ย! หมูป่า!”

ทันทีที่ได้ยินเสียง ทุกคนรวมทั้งตาก็หันไปดูในทิศทางเดียวกัน สิ่งที่แลเห็นอยู่ไกล ๆ

คือฝูงหมูป่านับร้อยตัวกำลังควบตะบึงตรงมาทางเด็กทุกคน โดยเฉพาะตาผู้ยืนเด่นอยู่กลางทุ่งหญ้าเพียงลำพัง พริบตานั้น พวกเด็ก ๆ ที่อยู่ใต้ต้นตะเคียนก็สับเท้าวิ่งอ้าวสุดชีวิตแล่นกลับไปทางเดิมที่เข้าป่ามา ตาคิดว่าเพื่อน ๆ คงหาทางกลับบ้านถูกและคงหนีรอดปลอดภัย แต่ตัวเองวิ่งตามไปไม่ทันแน่ จึงตัดสินใจวิ่งกลับไปหาต้นยางนารีบตะเกียกตะกายปีนขึ้นไปเกาะบนกิ่งใหญ่และแข็งแรงที่สุดของมัน

ปรากฏว่าตาคิดถูกที่สุด ไม่ถึงนาทีฝูงหมูป่าก็วิ่งตะบึงมาถึงจุดที่ตายืนอยู่ตอนแรก แล้วควบผ่านทั้งต้น

ตะเคียนฝั่งตรงข้ามต้นยางนาที่ตาเกาะอยู่ข้างบนห่างออกไป ตามองตามฝูงหมูป่าอย่างหวาดหวั่น ใจเต้นแรงจนแทบระเบิดออกจากอก ขณะเดียวกันก็โล่งใจเพราะถ้าไม่รีบปีนขึ้นต้นไม้ ตาไม่อยากคิดเลยว่าภาพต่อไปจะเป็นอย่างไร

เวลาผ่านไปพักใหญ่ ตายังเกาะอยู่บนต้นยางนานั้นไม่กล้าลงมาเพราะฟ้าเริ่มมืดแล้ว ตาเคยได้ยินเรื่องเสือและสัตว์ดุร้ายอื่น ๆ ในป่าที่ออกมาหากินตอนกลางคืนจากชาวบ้าน ตาจึงไม่กล้าขยับไปไหนพลางคิดว่าจะพักค้างแรมอยู่บนต้นยางนานี้จนกว่ารุ่งเช้าจึงจะลงกลับบ้าน ตาล้วงดูในย่ามที่สะพายติดตัวก็คว้าได้กระติกน้ำขึ้นมาดื่ม

น้ำเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับเหตุการณ์แบบนี้ โชคดีมากที่ในกระติกยังมีน้ำ ตารีบกระดกน้ำหลายอึกยั้งใจให้เหลือน้ำไว้ครึ่งหนึ่งเผื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ไม่นานพระอาทิตย์ก็ลับฟ้า ความมืดมิดเข้ามาปกคลุมแทน ตากลัวมากและคิดถึงแม่จนร้องไห้หลายหน สุดท้ายความเหนื่อยล้าที่สะสมมาทั้งวันก็ทำให้ตาผล็อยหลับไม่รู้ตัว

การนอนบนต้นไม้ผ่านไปด้วยดีจนมีเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้น อยู่ ๆ ตาสะดุ้งตื่นจากเสียงดังสวบสาบใต้ต้นไม้ ความคิดแวบแรกผุดขึ้นทันทีว่า มันอาจจะเป็นแค่กวางตัวหนึ่งไม่ใช่สัตว์ร้ายอะไรหรอก ตาคิดขณะกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ พยายามรวบรวมความกล้าชะโงกหน้ามองลงไป สิ่งที่อยู่ใต้ต้นยางนาทำเอาขนลุกซู่ตั้งแต่เส้นผมจรดเท้า

ร่างที่เคลื่อนไหวข้างล่างคือเสือโคร่งสีส้มตัวเขื่อง มันเดินวนเวียนไปมาอยู่ใต้ต้น

ยางนาที่ตาเกาะพักแรม ตาเคยรู้จากชาวบ้านว่าเสือบางสายพันธุ์ปีนต้นไม้ได้ แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้าสัตว์ร้ายตัวนี้ปีนต้นไม้เก่งแค่ไหน ตาพยายามเกาะให้นิ่งที่สุดไม่กระตุกกระติกเลยสักนิด ขณะจ้องมันไว้ไม่วางตา เผื่อว่ามันเงยมาดูแล้วปีนขึ้นมาจะได้หนีทัน

ตาใช้เวลาดวลกำลังสติกับเสือโคร่งตัวนั้นอยู่นานโข มันคงมองไม่เห็นตา แต่น่าจะได้กลิ่นแปลกปลอมจึงเฝ้าวนเวียนไม่ยอมห่างไปไหนสักที แต่พอผ่านไปอีกครึ่งคืน สุดท้ายมันก็เดินจากไป ตากลัวจนตาแข็งไม่กล้าหลับอีกเลย ลืมตาตื่นตลอดทั้งคืน รู้ตัวอีกทีก็เช้าแล้ว

เสียงนกกาเหว่าร้องดังมาจากต้นไม้ใกล้ ๆ ทำให้ตาได้สติรีบปีนลงมาจาก

ต้นยางนา พอเท้าแตะพื้นได้ตาก็ลนลานวิ่งอ้าวกลับบ้านอย่างไม่คิดชีวิต ตาจำเส้นทางกลับได้แม่นยำจึงไม่เสียเวลามาก วิ่งไปถึงถนนใหญ่หน้าหมู่บ้านในเวลาไม่นาน แม่ของตาร้องไห้ดีใจโผกอดทันทีที่เห็นหน้ากัน แต่พอหายตกใจแม่ก็คว้าก้านมะยมมาตีไม่นับด้วยความโมโหจนเนื้อตัวของตามีแต่แถบแดง ๆ

แม่บอกว่าเพื่อนของตากลับมาถึงบ้านตอนมืดค่ำขวัญหายกระเจิดกระเจิงกันหมด ต้องใช้เวลาปลอบใจให้สงบเป็นชั่วโมงกว่าเด็ก ๆ จะคืนสติเล่าได้ว่าไปเจออะไรมา พอพวกผู้ใหญ่รู้เรื่องและรู้ว่าตายังอยู่ในป่าคนเดียว แม่ก็แทบเป็นลม ไม่ได้หลับเลยทั้งคืนเพราะกลัวว่าตาจะเป็นอันตราย

หลังจากนั้น ตาไม่เคยได้เล่าเรื่องที่เจอเสือให้ใครฟังตั้งใจเก็บเป็นความลับตลอดไป เพราะกลัวจะไม่ได้เข้าไปเล่นในป่านั้นอีก เรื่องก็จบลงเท่านี้

“ตาเจอเสือจริงเหรอคะ” ฉันไม่อยากเชื่อ

“ใครบอกว่าตาเจอ เด็กในเรื่องต่างหากที่เจอ” ตาบอก

“แล้วตอนนี้มีใครรู้ความลับของเขาบ้างไหม” ฉันถาม

“ก็มีแค่คนที่ได้ฟังเรื่องนี้ไง” ตาขยิบตาให้ฉันทีหนึ่งแล้วหลับตา ปากก็บอกให้ฉันนอนได้แล้ว

ฉันหันหน้าจะไปยิ้มกับยายอีก แต่เห็นยายหลับไปแล้ว จึงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ลิงโลด

ใจอยู่คนเดียวที่ความลับของตามีแค่ฉันคนเดียวที่รู้ ไม่นานฉันก็หลับตามตากับยาย หลังจากวันนั้นฉันไม่เคยนึกถึงนิทานกริมม์สุดหลอนหรือเพลงกล่อมเด็กรัสเซียอีกเลย เพราะฉันจะให้ตาเล่านิทานเรื่องสนุกที่สุดในโลกให้ฟังทุกคืน ตาดูชอบใจมากที่คนฟังนิยายของตาเป็นคนแรกคือฉันคนนี้ หลานรักของตานั่นเอง

น้ำตานักวาดการ์ตูน

เป็นเวลาเกือบหนึ่งเดือนแล้วที่ฉันวาดการ์ตูนซ่องลงกระดาษ แล้วเย็บติดกันเป็นเล่มให้ตากับยายอ่าน โดยเฉพาะตา เรื่องมันเริ่มจากฉันชอบนิยายของตามาก คิดว่าตาเก่งเหลือเชื่อเลยที่แต่งเรื่องราวสนุกแบบนั้นได้ ฉันจึงอยากแต่งเรื่องขึ้นเองแล้วเอาให้ตาอ่านบ้าง แต่การเขียนภาษาไทยและการเรียบเรียงเรื่องราวของฉันยังอ่อนมากเมื่อเทียบกับตาที่เป็นผู้ใหญ่ ชำนาญการอ่านการเขียนเพราะเคยเป็นครูสอนภาษาไทยมาก่อน

ตาเคยบอกว่าการเขียนเรื่องขึ้นมาสักเรื่องต้องใช้เวลาฝึกฝน อยู่ ๆ อยากเขียนจะเขียนเลยไม่ได้ ต้องศึกษาต้องเคยอ่านหนังสือจำนวนมากมาก่อน ฉันคิดว่าตาคงอ่านหนังสือมาเยอะมาก แต่การอ่านหนังสือที่มีแต่ตัวอักษรยิบ ๆ เยอะแยะไม่ใช่สิ่งที่ฉันพิศวาสเท่าไร ฉันจึงนึกถึงหนังสือการ์ตูนมากมายที่เคยอ่าน รู้ว่าตัวเองชอบอ่านหนังสือแบบนั้นมากกว่า ฉันจึงเลือกถ่ายทอดเรื่องราวที่แต่งเองด้วยวิธีที่ถนัดที่สุด คือการวาดรูปนั่นเอง

ฉันชอบวาดรูปตั้งแต่เล็ก พ่อกับพี่ปรอยก็ชอบเหมือนกัน ถ้านับรูปภาพที่ติดผนังบ้าง วางกระจายอยู่ทั่วบ้านบ้าง ฉันมั่นใจมากว่ารูปที่ฉันวาดมีเยอะที่สุด พ่อบอกว่าฉันกับพี่ปรอยมี ‘หัวศิลป์’ มากกว่าด้านวิชาการ จึงไม่แปลกที่ฉันกับพี่ปรอยได้คะแนนสอบวิชา

คณิตศาสตร์น้อยที่สุด แต่ได้คะแนนวิชาศิลปะกับภาษาอังกฤษเยอะที่สุด อันที่จริง ผลการเรียนของฉันค่อนข้างดีทุกวิชา เว้นแต่วิชาคณิตศาสตร์นั่นละ ครั้งหนึ่งฉันเคยได้รางวัลชนะเลิศการแข่งขันวาดรูปวันแม่ และการแข่งขันเล่านิทานภาษาอังกฤษ ตาภูมิใจมากเอาแต่ชมว่าฉันเก่งกว่าใคร แล้วก็ยิ่งภูมิใจเข้าไปใหญ่เมื่อรู้ว่าฉันกำลังแต่งการ์ตูนเป็นเรื่องเป็นราว

ครั้งแรกที่ฉันเริ่มวาดการ์ตูนช่องคือเช้าวันธรรมดาวันหนึ่ง ตาสังเกตเห็นว่าฉันเงียบนานไปตั้งพักใหญ่หลังจากขอกระดาษหนึ่งแผ่นและดินสอยางลบไปชุดหนึ่ง ปกติฉันชอบชวนตาทำงานประดิษฐ์สิ่งของหรือไม่ก็เล่นสมมติกัน แต่วันนี้ไม่เป็นอย่างนั้น

“ทำอะไรอยู่ลูก” ตาเดินเข้ามาถาม ขณะที่ฉันนั่งขีด ๆ เขียน ๆ วาด ๆ อยู่ที่โต๊ะตัวเก่ง

“แต่งการ์ตูนค่ะ” ฉันตอบ

“โอ้โห แต่งการ์ตูนเรื่องอะไรเนี่ย” ตาตื่นเต้น

“ถ้าหนูแต่งเสร็จแล้วจะให้ตาอ่านเป็นคนแรกนะคะ” ฉันเงยหน้าขึ้นยิ้มกว้างให้ตาหนึ่งที นึกภูมิใจที่ตัวเองเอาประโยคเดียวกันกับที่ตาเคยพูดมาใช้

“ตาจะรออ่านนะ หลานตาแต่งเองต้องสนุกแน่เลย” ตาชมล่วงหน้าเลย

พูดจบก็เดินไป ยายกำลังนั่งอยู่แถวนั้นก็เดินมาชะโงกดูโต๊ะของฉันบ้าง แต่ยายยังไม่ทันพูดอะไรฉันก็พูดดักว่า

“ยายอยากอ่านคนแรกเหรอคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกลูกเอ้ย ยายไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้หรอก ให้ตาอ่านเถอะดีแล้ว”

ยายแค่อยากรู้ว่าฉันกำลังทำอะไรและยังสบายดีไหม เท่านี้ก็เพียงพอสำหรับยาย

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง ฉันแต่งการ์ตูนเสร็จแล้วใช้กระดาษไปถึงสามแผ่น มันเป็นเรื่องผจญภัยเหมือนที่ตาเล่า (แรงบันดาลใจฉันมาจากตานั่นแหละ) มีตัวละครหลักเป็นเด็กนักเรียนหญิงสามคนเป็นเพื่อนรักกัน เรื่องราวคร่าว ๆ คือมีเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มหายไปในโรงเรียน เพื่อนอีกสองคนตามหาเพื่อนที่หายไป ระหว่างนั้นก็เจอกับเหตุการณ์หลายอย่าง ฉันวาดดินสอเต็มกระดาษทั้งหน้าหลัง เขียนเลขหน้ากำกับไว้มุมบนขวาของกระดาษด้วยกันไม่ให้คนอ่านสับสน จากนั้นก็ใช้เครื่องเย็บกระดาษเย็บมุมบนซ้ายรวมกันทั้งสามแผ่น ฉันรีบเอาการ์ตูนช่องเรื่องแรกไปให้ตาอ่านอย่างตื่นเต้นภูมิใจและชอบมันมาก หวังว่าตาจะชอบเหมือนกัน

“ตาจ๋า หนูแต่งเสร็จแล้ว ตาอ่านเร็ว ตาอ่านเร็ว” ฉันตะโกนเสียงดังขณะวิ่งถือกระดาษไปหาตาที่หลังบ้าน

“เอ้อ เดี๋ยวตาเข้าไปอ่าน” ตาตะโกนกลับมา

ตาเดินจากหลังบ้านมายังโต๊ะทำงานไม้สัก เช็ดมือเปื้อนฝุ่นกับกางเกงสองสามที จากนั้นก็นั่งลง เปิดโคมไฟบนโต๊ะ เริ่มอ่านเงียบ ๆ ฉันไม่พูดอะไร จ้องมองไม่วางตาเพื่อเฝ้าดูปฏิกิริยาของตาขณะอ่านการ์ตูนของฉัน

“*แก๊งสามสาวผจญภัย ตอน ลาล่าหายไป*”

ตาอ่านออกเสียงชื่อเรื่องพลางยิ้มน้อย ๆ ฉันเริ่มประหม่านิด ๆ ตอนมองดูตาไล่อ่านเรียงไปตามลำดับช่องช้า ๆ ตั้งแต่ช้ายสุดไปขวาสุด แล้วไล่ลงมา สังเกตว่ามีหลายช่วงที่ตาหัวเราะในคอหรือไม่ก็ยิ้มกว้างจนเห็นฟันหน้าสองซี่ที่ห่างจากกัน เมื่อเห็นดังนั้นฉันก็ยิ้มอย่างปลื้มปริ่มแกมโล่งอก ไม่นานตาก็อ่านจบ ส่วนฉันยืนนิ่งเงียบหัวใจเต้นแรง

“สนุกมากเลยลูก” ตาชมอย่างจริงใจ

“มีตรงไหนที่ตาชอบไหมคะ” ฉันรีบถาม

“ตาชอบตอนสองคนเถียงกันบนทางเดิน ลูกแต่งตลกดี” ตาชี้ช่องนั้น

ฉันยิ้มออกเพราะตอนวาดฉันก็คิดว่ามันตลกดี

“ตรงไหนอีกคะ” ฉันจี้ถามต่อ

“ตาชอบที่ลูกรู้จักใส่จุดหักมุม มีจุดเปลี่ยนของเรื่อง มีหลายอารมณ์ทั้งมีความสุข เศร้า ตลก…” ตาพูดเรื่อย ๆ ฉันฟังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง รู้แต่ว่าแค่ตาบอกว่าชอบฉันก็ดีใจมาก

“ครั้งหน้าลองระบายสีและตัดเส้นทึบดูไหม” ตาเสนอ

“ไม่เอาค่ะ หนูอยากใช้ดินสออย่างเดียว” ฉันปฏิเสธทันที เพราะไม่ค่อยชอบระบายสี มันใช้เวลานานน่ะ

“ตามใจลูก ถ้างั้นลองเย็บเป็นเล่มไหม แบบนี้” พูดจบตาก็หยิบเครื่องเย็บกระดาษกับกระดาษอีกสองแผ่นออกมา ตาประกบกระดาษขาวแผ่นว่าง ๆ เข้ากับเนื้อเรื่องของฉันแทนปกหน้าหลัง จับทั้งหมดพับครึ่งตามแนวขวาง ใช้เครื่องเย็บกระดาษเย็บริมขอบซ้ายของรอยพับสามจุด บน กลาง ล่าง แล้วก็ยื่นส่งให้

“เย็บแบบนี้ง่ายดี เปิดได้เหมือนหนังสือจริง ๆ”

ฉันลองเปิดดูทีละหน้าจนจบรู้สึกตื่นเต้นและตื้นตันใจ *ถ้าเย็บกระดาษเป็นหนังสือได้แบบนี้ก็ดีจัง เราจะได้ทำหลาย ๆ เล่มเป็นการ์ตูนชุดเหมือนเรื่องที่เคยอ่าน!* คิดดังนั้นฉันก็รีบขอกระดาษมาอีกสามแผ่น ลองพับครึ่งแล้วเย็บตามที่ตาสอน เสร็จแล้วก็ลงมือวาดเรื่องใหม่อีกตอนทันที แต่ทำได้ไม่เท่าไรก็ต้องหยุดกินอาหารเย็น ที่สำคัญตอนนี้เป็นเวลาดูการ์ตูนเรื่องใหม่ที่เพิ่งซื้อมาจากบ้านหม้อด้วย

เย็นวันนั้นฉันตั้งใจว่าต้องเอาการ์ตูนชุดทั้งสองตอนให้ตา ยาย น้าปุ้มกับน้าสิงห์แฟนของน้าปุ้ม อ่านให้ครบทุกคน วันนี้น้าปุ้มไปขายตุ๊กตาถักโครเชต์ฝีมือของน้ากับขายเสื้อผ้าที่ตลาดนัด น้าสิงห์มาช่วยขนของไปขายและขนของกลับจึงจะกลับบ้านมาด้วยกัน ปกติเวลามาหาน้าปุ้ม น้าสิงห์จะอยู่คุยเล่นกับน้าปุ้มสักพักแล้วเรียกแท็กซี่กลับหอพักของตัวเอง ฉันอดทนรอให้น้าทั้งสองคนกลับมาเพื่อเอาการ์ตูนให้อ่าน แม้ตอนนี้ดึกจนเลยเวลาขึ้นไปนอนแล้วก็ตาม ฉันยืนกรานขอรอจนน้าทั้งสองกลับมาก่อน ยายจึงฝากให้ตาอยู่เป็นเพื่อนฉัน

ข้างล่างแล้วขึ้นไปนอนก่อน

ฉันรอให้น้าปุ้มกับน้าสิงห์กลับบ้านจนเวลาล่วงเลยไปเกินสามทุ่ม ปกติถ้าน้าปุ้มกลับบ้านช้าฉันจะไม่ค่อยอยู่รอ เราจะเจอกันข้างบนตอนกลางคืนหรือไม่ก็เจอกันข้างล่างตอนเช้าเลย เมื่อน้าปุ้มกับน้าสิงห์เข้าบ้านจึงตกใจที่เห็นฉันนั่งสัปหงกรออยู่ พอปลุกมาคุยกันแล้วรู้ว่าฉันรอทำไมก็ยินดีช่วยอ่านผลงานอย่างยิ่ง

น้าสิงห์มีความรู้ด้านศิลปะดีมาก เพราะชอบวาดรูปเหมือนฉันและมีหนังสือสอนวาดรูปอยู่เล่มหนึ่ง เมื่ออ่านการ์ตูนของฉันจบน้าสิงห์บอกว่าชอบมาก จะเอาหนังสือสอนวาดรูปมาให้ฉันฝึกฝีมือ น้าปุ้มก็บอกว่าชอบเหมือนกันแต่พูดเหมือนตาเลยว่าอยากให้ลองระบายสีดู แต่ฉันรีบปฏิเสธ

“สงสัยคงขี้เกียจ” ตาพูดขณะวิ่งเหยาะ ๆ รอบเสาสีเขียว พลางหัวเราะเด็กน้อย ฉันยิ้มแห้งไม่ตอบเพราะที่ตาพูดเป็นความจริง

หลังจากนั้นมาฉันวาดการ์ตูนและเย็บเล่มแบบที่ตาสอนอยู่เรื่อย ๆ บางครั้งฉันวาดการ์ตูนสั้นลงกระดาษแผ่นเดียว บางครั้งก็วาดในสมุดบันทึกที่แม่ซื้อให้หลังจากรู้ว่าฉันเริ่มวาดการ์ตูน จนวันหนึ่งฉันได้ค้นพบวิธีเย็บเล่มแบบใหม่จากพี่ปรอย พี่ปรอยบอกให้ฉันเย็บเล่มด้วย*วิธียางลบ*และบอกว่าออกมาสวยกว่าแบบที่ตาสอนเป็นไหน ๆ

การเย็บแบบนี้เริ่มจากพับครึ่งกระดาษ A4 ตามแนวขวาง กางให้หงายขึ้นจะเห็น

รอยพับตรงกลาง พี่ปรอยบอกว่านั่นคือหน้ากลาง แล้วเราก็จับกระดาษพลิกคว่ำหน้าให้เป็นทรงจั่วคล้ายหลังคาบ้าน ง้างเครื่องเย็บกระดาษออกกว้าง ๆ แล้วเอายางลบก้อนหนึ่งรองไว้ใต้รอยพับหน้ากลางตรงจุดที่ต้องการเย็บสามจุด คือ บน กลาง ล่าง เหมือนวิธีก่อน แล้วขั้นตอนต่อไปพี่ปรอยบอกว่ามันยากไปหน่อยสำหรับฉัน คือการกดหัวเครื่องเย็บให้แทงลวดทะลุกระดาษลงไปในยางลบ หงายกระดาษขึ้นมา ดึงยางลบออก จะเห็นปลายลวดโผล่พ้นสันกลาง เราต้องเอามือกดปลายลวดให้พับแนบไปกับสัน ทำแบบนี้ครบทุกจุดก็จะได้เล่มสวยงาม

ตั้งแต่ได้เรียนรู้วิธีใหม่ฉันลองเย็บแบบนี้แล้วสองสามครั้ง และเห็นด้วยกับพี่ปรอยว่ามันดูเรียบร้อยสวยงาม ดูมีคุณภาพมากกว่าแบบที่ตาสอน แต่ทำยากกว่ามาก ทุกครั้งที่เย็บเล่มด้วยวิธีนี้ฉันใช้เวลานานกว่าเดิมหลายเท่า

ฉันไม่เคยมีปัญหากับการเย็บเล่มด้วยวิธียางลบเลย จนกระทั่งวันหนึ่งในบ้านตากับยาย มันเป็นวันที่แสนวุ่นวาย วุ่นวายมากเหลือเกิน...

เช้านั้นฉันกำลังง่วนอยู่กับการเย็บเล่มการ์ตูนเรื่องใหม่ล่าสุด ขณะที่ตากับยายกำลังเตรียมตัวออกจากบ้านไปทำธุระเรื่องสำคัญ ตาค่อนข้างหงุดหงิดเพราะเช้านี้อะไร ๆ ก็ไม่ได้ดั่งใจตาไปหมดแถมยังสายมากแล้วด้วย ฉันไม่ได้สนใจว่าตากับยายกำลังรีบเพราะสิ่งที่กำลังทำอยู่สำคัญกว่ามาก ฉันกำลังตั้งสมาธิอย่างจดจ่อที่สุด เพื่อเล็งเครื่องเย็บกระดาษ

ให้ตรงเป๊ะตรงกับยางลบใต้เล่ม ซึ่งยากลำบากเชียวละเพราะยางลบก้อนใหญ่ที่สุดในบ้านตากับยายขนาดเท่าเหรียญหนึ่งบาทเท่านั้นเอง ตอนนั้นเองฉันได้ยินเสียงตาเอะอะมาจากชั้นบนไล่ลงมาจนถึงข้างหลังฉัน

“ปรายฟ้า มัวทำอะไรอยู่ รีบไปได้แล้ว” ตาเสียงดุ

“แป๊บนึง หนูเย็บการ์ตูนอยู่” ฉันบอกอย่างใจเย็น

“ไม่ต้องทำแล้ว ไปเร็ว ๆ เข้า” ตาเร่ง

“ไม่นานหรอก ยายยังปิดหน้าต่างไม่เสร็จเลย” ฉันยังใจเย็น

“เอ๊ะ ทำไมพูดไม่ฟัง ไปได้แล้ว!” ตาขึ้นเสียงเป็นตวาดใส่ฉัน ฉันสะดุ้งโหยงและเรื่องที่ไม่ควรเกิดก็เกิดขึ้น

“โอ๊ย!” ฉันร้องลั่น

เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นที่ฉันเจ็บแปลบที่นิ้วโป้งซ้าย แล้วตามมาด้วยความรู้สึกปวดตุบจนทนไม่ไหว ฉันยกนิ้วขึ้นมาดูแล้วรีบกุมไว้ทันทีที่เห็นลวดเย็บกระดาษสีเงินเล็ก ๆ ฝังอยู่ในนิ้วโป้งของฉันแทนที่จะอยู่ในยางลบ ฉันแผดเสียงร้องไห้จ้าดังลั่น จนยายรีบวิ่งออกมาจากในครัว ฉันยืนตัวสั่นกุมโคนนิ้วโป้งแน่นไม่ยอมขยับตัวไปไหนทั้งนั้น

การแสดงออกของฉันตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ทำให้ตาหมดความอดทนและตัดสินใจทำเรื่องบ้าบิ่นมาก ตาเดินพรวดเข้ามาแกะมือยายที่กำลังจับนิ้วโป้งของฉัน ขณะที่ฉัน

ร้องไห้และงุนงงกับการกระทำของตา ตาก็ใช้นิ้วชี้กับโป้งจิกลวดเย็บกระดาษที่ฝังลึกอยู่ในนิ้วของฉันกระชากอย่างแรง ร้ายกาจที่สุด! สิ่งที่ตาทำได้ทั้งผลดีและผลร้าย บัดนี้ไม่มีลวดเย็บกระดาษฝังอยู่ในนิ้วโป้งของฉันแล้ว แต่มีเลือดสีแดงสดกำลังซึมออกมาจากสองรูเล็ก ๆ นั้น ฉันกรีดร้องเสียงแหลมทั้งเจ็บทั้งตกใจ ยายผวาเข้ามาคว้าตัวฉันกอดแน่น ถลึงตาและดุเสียงแข็งว่า

“ทำไมทำกับหลานแบบนี้”

“ก็บอกแล้วมันไม่เชื่อ ฉันบอกว่ารีบก็ยังไม่หยุด” ตายังโมโห

“ไม่เห็นต้องทำรุนแรงขนาดนี้ หลานยังเด็กนะ” ยายก็โมโห

“ไม่เจ็บเท่าไรหรอก แผลไกลหัวใจ” ตาเสียงอ่อนลงหน่อย

“เจ็บ!” ฉันตะโกนเถียง

“ใส่ยาเดี๋ยวก็หาย ตาทำให้ มา!” ตาตะโกนสวน

ว่าแล้วตาก็เดินไปหยิบขวดแอลกอฮอล์กับสำลีก้อนหนึ่งจากตู้ยา ตาเทแอลกอฮอล์บนสำลี เดินมาหาฉันแล้วโปะก้อนสำลีชุ่มแอลกอฮอล์ทั้งก้อนบนนิ้วโป้งของฉันและกดไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ฉันกรีดร้องลั่นบ้านยิ่งกว่าเดิมและพยายามดิ้นรนออกจากแรงของตา

“ตาใจร้าย! ตาใจร้าย! หนูไม่รักตาแล้ว!” ฉันตะโกนกรีดร้อง

“เป็นหลานตาต้องเข้มแข็ง ไม่อ่อนแอ แผลแค่นี้ไกลหัวใจมาก หยุดร้องเดี๋ยวนี้!” ตา

สั่งเสียงเข้ม

ยายทนเห็นภาพบาดตานี้ไม่ไหวแล้วรีบปรี่เข้ามาตีแขนตาอย่างรุนแรงหลายที รีบดึงแขนฉันออกมาเดินกระแทกส้นเท้าไปขึ้นรถอย่างโกรธเกรี้ยว ตารีบปิดบ้านเดินตามมาแล้วขับรถออกไปทันที ระหว่างทางมีแต่เสียงร้องไห้สลับเสียงสะอึกสะอื้นของฉันกับเสียงตากับยายเถียงกันลั่น

เวลาผ่านไปจนพระอาทิตย์คล้อยตกดิน แม้จะหายปวดนิ้วโป้งแล้วแต่ใจดวงน้อยของฉันยังคงเจ็บปวดยับเยิน ฉันไม่ยอมคุยกับตาเลยสักคำ หน้าก็ไม่ยอมมอง ตาเองก็ไม่ยอมพูดกับฉัน ฉันขึ้นนอนไปกับยายไม่ไปนั่งสวดมนต์กับตา ไม่รอตาเล่านิทานหรือร้องเพลงกล่อมนอน แล้วก็ไม่คิดจะเย็บการ์ตูนเล่มนั้นอีกแล้ว

เมื่อตื่นมาตอนเช้า ฉันเห็นว่าการ์ตูนของฉันถูกเย็บเล่มเสร็จแล้ววางบนโต๊ะอย่างเรียบร้อยด้วยวิธียางลบเจ้าปัญหานั่นแหละ ฉันรู้ทีหลังจากยายว่าตานั่งเย็บเล่มให้ฉันก่อนจะขึ้นไปนอน และตาก็รู้สึกผิดมากแต่ไม่กล้าคุยกับฉัน ฉันนั่งมองการ์ตูนบนโต๊ะทำงานของฉันอยู่เงียบ ๆ คนเดียว ทันใดนั้นก็มีเสียงดังขึ้นข้างหลัง

“เรื่องล่าสุดนี้สนุกมากนะ ตาอ่านแล้ว”

ฉันเงียบ ไม่ยอมพูด

“ลูกแต่งเรื่องเก่งกว่าตาเยอะนะ” ตาบอก

ฉันหันขวับไปมองตาทันที

“ไม่จริง ตาเก่งกว่าหนูตั้งเยอะ”

ตาหัวเราะในลำคอ ส่ายหน้าเบา ๆ พูดว่า “ตาเป็นคนยุคเก่าแล้ว หัวไม่สร้างสรรค์เท่าลูกแล้วละ ตาเขียนได้แค่เรื่องผจญภัยอย่างที่เล่าให้ลูกฟังนั่นแหละ”

ฉันนึกถึงประโยคหนึ่งที่ตาเคยบอกฉัน ตาบอกว่าอยากเขียนหนังสือสักเล่ม ตาอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักครั้ง ฉันลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปใกล้ ๆ ตา

แล้วพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา

“**สักวันหนูจะมีหนังสือเป็นของตัวเองแล้วจะเอามาให้ตาอ่านคนแรกนะคะ**”

ตาเงียบ ยิ้มน้อย ๆ แววตาเต็มไปด้วยความภูมิใจ

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

เรื่องวุ่นวายในรถ
P
R
N
D
2
L

“ไปเที่ยวกันเถอะ”

วันหนึ่งในช่วงปิดภาคเรียนชั้น ป. ๒ ของฉัน ตาก็พูดชวนแต่เช้าขณะที่ฉันกับยายกำลังช่วยกันตากผ้า วันนี้แดดแรงจัดเหมาะกับการอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่ออกไปไหนทั้งนั้น ฉันนิ่งเฉยกับคำพูดตาทำเหมือนไม่ได้ยินว่ามีใครพูดอะไร แต่ตอนจะเดินเข้าบ้านฉันได้ยินยายพึมพำกับตัวเองเบา ๆ ว่า

“จะไปซื้อดีวีดีอีกแล้วสิท่า”

ฉันตาโตทันทีด้วยความดีใจ เพราะนานแล้วที่ตาไม่ได้พาฉันไปซื้อการ์ตูนเรื่องใหม่ ฉันจึงรีบวิ่งไปหาตาเพื่อถามให้แน่ใจ

“ตาจะไปซื้อดีวีดีเหรอคะ”

“ใครบอกลูก ตาจะไปดูโทรทัศน์เครื่องใหม่ต่างหาก” ตาบอกเสียงเรื่อย ๆ

“อะไรนะ” เสียงยายตะโกนแทนฉัน

“ตาจะซื้อโทรทัศน์ใหม่เหรอ” ฉันถามบ้าง ดีใจจนเนื้อแทบเต้น

ถ้าวันนี้ได้ซื้อทั้งการ์ตูนเรื่องใหม่และโทรทัศน์เครื่องใหม่ก็เยี่ยมยอดสุด ๆ ไปเลยสิ

เราจะได้ดูการ์ตูนในจอใหญ่สักที ฉันเผลอกระโดดอย่างลิงโลดใจเมื่อคิดคนเดียวเสร็จสรรพ

“วันนี้แค่ไปดูเฉย ๆ ค่อยซื้อวันอื่น” ตาเดินไปเปิดก๊อกน้ำที่กำแพงแล้วลากสายยางไปฉีดรถจนเปียกไปหมด

“ไปเตรียมตัวได้แล้ว ตาล้างรถกับอาบน้ำเสร็จก็จะไปเลยนะ” ตาเน้นตรงคำว่า ‘ไปเลยนะ’ อย่างชัดเจนเหมือนบอกฉันว่าจะทำอะไรก็รีบไปทำ ไม่อย่างนั้นอาจเป็นเหมือนครั้งก่อน (ฉันจะไม่พูดถึงมันอีก) ฉันรีบถอยหลังกลับเข้าบ้านและรีบอาบน้ำเตรียมตัวให้พร้อม

“จะซื้อใหม่จริงเหรอ” ยายถามตาขณะกลัดกระดุมเสื้อไปพลาง วันนี้ยายสวมเสื้อสีน้ำตาลแดงพิมพ์ลายกับกางเกงห้าส่วนสีน้ำตาลส้ม

“เครื่องนี้มันอยู่มานานแล้ว เริ่มแลบางช่องไม่ได้แล้ว” ตาหวีผมเสยขึ้นแรง ๆ เสียงดังแกรก ๆ วันนี้ตาสวมเสื้อยืดสีฟ้าอมเทากับกางเกงขายาวสีน้ำตาล

“จะซื้อใหญ่เท่าไรเหรอคะ เท่าที่บ้านหนูไหม” ฉันแทรกขึ้นบ้างกลางบทสนทนา

“ไม่เท่าหรอก ของที่บ้านลูกมันใหญ่ไป เอาขนาดเล็กลงมาหน่อย” ตาบอก

“แล้วเราจะไปดูที่ไหนคะ” ฉันถาม

“ศูนย์ขายเฟอร์นิเจอร์แถวนี้แหละ” ตาบอก

“เยี่ยมไปเลย” ฉันกระโดดโลดเต้นรอบเสาสีเขียวแล้วร้องเพลงที่แต่งเองขึ้นมา

ฉันจะไปซื้อโทรทัศน์
โทรทัศน์นี้เก่าเหลือเกิน
ฉันจะได้ดูจอใหญ่ ๆ
ตาใจดีที่สุดเลย!

ไม่นานเราก็ไปถึงศูนย์ขายเฟอร์นิเจอร์แห่งหนึ่ง แต่กว่าจะมาถึงไม่ใช่เรื่องง่าย ตากับยายบอกว่าไม่ค่อยได้มาที่นี่บ่อยนักจึงงมหาทางกันอย่างหนัก ก่อนหน้านี้เวลานั่งในรถฉันได้ยินเสียงตากับยายเถียงกันเรื่องเส้นทางทุกครั้งจนกระทั่งไปถึงจุดหมาย จึงไม่ค่อยแปลกใจเท่าไร เพราะอยู่ในสถานการณ์แบบนี้มาบ่อยจนชิน แต่หากย้อนไปครั้งแรกที่เห็นตากับยายเถียงกันในรถ ฉันเกือบร้องไห้เชียวละ

“พ่อ มันไม่ใช่ทางนี้นะ” ยายทัก

“ไปได้เหมือนกันนั่นแหละ” ตาเถียง

“ฉันก็บอกให้ชิดซ้ายตั้งนานแล้ว ไปทางนี้มันเสียเวลา” ยายท้วง

“เธอไม่ต้องพูดมากหรอก นั่งเงียบ ๆ ไป ฉันจำทางได้แล้ว” ตาดันทุรัง

“รู้แล้วว่าจำได้ แต่ทางนี้มันอ้อมไง แหลงกี่ครั้งก็ไม่ฟัง เธอนี่น่าเบื่อ” ยายบ่น

ตอนนั้นฉันรีบขอร้องให้ตากับยายหยุดเถียง เพราะฉันไม่ชอบเห็นคนทะเลาะกัน

เหตุผลอีกข้อคือฉันฟังไม่ออกสักคำว่าพวกท่านพูดอะไร เวลาเถียงกันทีไรสองคนตายายจะพูดกันด้วยภาษาใต้ ซึ่งพูดกันรัวเร็วอย่างกับฉันกำลังฟังเพลงแรปอย่างไรอย่างนั้น

พูดจบ ฉันคาดหวังให้ตากับยายขอโทษกันแล้วคุยกันดี ๆ แต่ตากับยายมองหน้ากันแล้วหัวเราะก๊าก ตากับยายบอกนี่คือเรื่องปกติ ทั้งคู่เถียงกันอย่างนี้มาตั้งนานแล้วและไม่ได้โกรธกันจริง ๆ ถึงจะฟังดูเหมือนคนกำลังทะเลาะกันเพราะพูดเสียงดัง แต่ความจริงไม่มีอะไรเลย ได้ยินแบบนั้นฉันจึงเข้าใจ ตอนหลังจึงไม่ได้ทักท้วงข้องใจอีกเวลาตากับยายแหลงใต้กันแต่ลึก ๆ ฉันอยากฟังออกว่าเวลาตากับยายเถียงกันพวกท่านพูดว่าอะไร

เมื่อเอารถเข้าจอดในศูนย์ขายเฟอร์นิเจอร์แล้ว เราเดินดูโทรทัศน์ที่วางขายครบทุกรุ่นทุกยี่ห้อ ตาตัดสินใจว่าจะซื้อโทรทัศน์จอแบน กว้างสามสิบแปดนิ้ว เล็กกว่าโทรทัศน์บ้านฉันที่มีขนาดสี่สิบแปดนิ้ว แต่พอได้เห็นของจริงฉันก็ยิ่งตื่นเต้นดีใจมากกว่าเมื่อเช้า ฉันจะได้ไม่ต้องบ่นเจ้าโทรทัศน์เก่า ๆ นั่นอีกแล้ว พวกเราเดินดูโทรทัศน์เสร็จก็ได้เวลากินข้าวกลางวันพอดี แต่ศูนย์ขายเฟอร์นิเจอร์แห่งนี้ไม่มีศูนย์ขายอาหารหรือร้านอาหาร ตาก็เลยพาฉันกับยายไปกินข้าวที่ศูนย์อาหารในห้างสรรพสินค้าตรงข้ามบ้านแทน

ตากับยายชอบกินข้าวที่ศูนย์อาหารแห่งนี้มาก พวกท่านบอกว่าอาหารที่นี่ถูกมากมีให้เลือกหลากหลาย ฉันเห็นด้วยแต่ก็ไม่เคยเห็นตากับยายกินอย่างอื่นเลยนอกจากราดหน้าเส้นใหญ่ใส่บะหมี่เหลืองกรอบ ๆ ถ้าวันไหนเบื่อขึ้นมาก็จะเปลี่ยนเป็นก๋วยเตี๋ยวหรือข้าวมันไก่

ฉันเองก็ไม่กินอย่างอื่นเลยนอกจากสามอย่างนี้เหมือนกัน ฉันกับยายจึงเห็นด้วยกับตาอย่างเป็นเอกฉันท์ว่าไปกินข้าวที่นั่นกันดีกว่า

เมื่อรถเริ่มเคลื่อนออกถนนเราก็พบปัญหาเดิมอีกครั้ง ตาจำทางกลับบ้านได้ แต่จำทางไปห้างสรรพสินค้าแห่งนั้นไม่ได้ ตาบอกว่าขับกลับไปให้ถึงแถวบ้านก่อนแล้วค่อยขับต่อไปห้างนั้น แต่ยายแย้งว่ายายจำทางได้เดี๋ยวจะคอยบอกให้ จึงเกิดเหตุทะเลาะวิวาท (ที่ตากับยายบอกว่าแค่เถียงกันเล็กน้อย ไม่มีอะไร) ขึ้นถึงสองครั้งในวันเดียว

“เธอต้องไปกลับรถก่อนแล้วชิดขวาเลย ต้องขึ้นสะพานนั้น” ยายทัก

“ไม่ใช่แล้ว เธอบอกมั่วซั่ว ฉันจะไปทางบ้านก่อน ฉันมั่นใจกว่า” ตาเถียง

“เอ๊ะ ทำไมไม่เคยเชื่อกันเลย บอกให้ไปกลับรถก็ไปสิ” ยายท้วง

ฉันเขยิบไปพิงหน้าต่างฝั่งหลังคนขับ มองออกไปนอกหน้าต่างชมนกชมไม้ชมสองข้างทางไปเรื่อยเปื่อย เพลงแรปชื่อ ‘ทำไมไม่เชื่อกัน’ (ฉันตั้งเองแหละเพราะได้ยินคำนี้เยอะที่สุด ส่วนคำอื่นฉันฟังไม่รู้เรื่องเลย) ก็แว่วผ่านหูซ้ายทะลุหูขวาของฉันไปเรื่อย ๆ แต่ดูเหมือนว่าครั้งนี้การเถียงกันดำเนินไปนานกว่าปกติ เพราะฉันสังเกตว่าตาขับรถออกจากศูนย์ขายเฟอร์นิเจอร์ตั้งพักใหญ่แล้วยังไม่ถึงละแวกบ้านเสียที ฉันเดาใจความที่ยายพูดได้ว่าตาไม่เชื่อยาย ทำให้ขับออกนอกทางมาไกลขนาดนี้และยายก็กังวลว่าฉันจะหิว ฉันอยากบอกยายว่าฉันไม่หิวเท่าไร พลางก็ใจสั่นหวั่นไหวเพราะกลัวว่าครั้งนี้ตากับยายจะทะเลาะกันจริง ๆ แต่

ฉันก็เลือกนั่งเงียบไม่พูดอะไร

“ไปจอดในปั๊มข้างหน้าก่อนไป ฉันจะบอกทางให้ใหม่” ยายสั่ง

“ถ้าครั้งนี้เธอไม่ถูกนะ ครั้งหน้าฉันจะเอาเทปมาปิดปากเธอ” ตาสู้

“เอาสิ ก็ลองดู” ยายท้า

ตาขับรถเข้าไปในปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง ฉันเริ่มกังวลว่าตาจะโมโหจนทิ้งยายไว้ที่นี่หรือตาจะขับกลับบ้านโดยไม่ได้กินข้าวหรือตาอาจจะไม่อยากไปไหนกับยายอีก ฉันอยากพูดอะไรสักอย่างแต่ก็กลัวเกินไป ตอนนี้สถานการณ์ดูแย่ว่าครั้งไหน ๆ ใต้ตาของฉันเริ่มร้อนฉันจึงพูดขึ้นเบา ๆ

“ตากับยายหยุดทะเลาะกันได้ไหมคะ” พูดจบน้ำตาก็หลายหยดก็ล้นหล่นแหมะลงบนตัก

เสียงทะเลาะกันเงียบทันที ยายหันมาหาฉันเอื้อมมือมาลูบมือของฉันเบา ๆ

“ขอโทษนะลูกนะ ตากับยายเสียงดังไปหน่อย” ยายปลอบ

“จะร้องไห้ทำไมละลูก เรื่องแค่นี้เอง” ตายังดื้อ

“พ่อก็เชื่อฉันบ้าง ฉันไม่ได้โง่ถึงขั้นจำทางแถวบ้านไม่ได้นะ” ยายปราม

“เอาละ ๆ ตกลง เชื่อก็เชื่อ ปรายไม่ต้องร้องแล้ว ตากับยายดีกันแล้ว ดูนี่” ตายอม

ฉันช้อนตามอง เห็นตาคว้าคอยายดึงตัวเข้ามาหอมแก้มขวาดังฟืด ตามด้วยเสียง

ยายโวยวายลั่นเหมือนเคย

“ฮึ่ย! ทำอะไร กวนประสาทจริง ๆ เลย เนาะปรายเนาะ” ยายหันมาขมวดคิ้วเบ้ปากกับฉัน ฉันหัวเราะได้ทุกครั้งเมื่อตากับยายหยอกล้อกันแบบนี้ แต่เรื่องที่ทำให้หัวเราะได้ในวันนี้ไม่ได้มีแค่นี้น่ะสิ

หลังจากที่ตาตกลงกับยายแล้วว่าจะเชื่อคำพูดยาย ตาก็เริ่มขับรถออกจากปั๊มน้ำมัน จังหวะที่กำลังจะออกถนนใหญ่ตาก็พูดขึ้นว่า

“อ้าว กระจกข้างเป็นคราบอะไร มองไม่เห็นเลย” ตาบ่น

“ดูรถดี ๆ สิพ่อ รถมันมาเร็ว เปิดกระจกดูไหม” ยายทัก

ฉันเฝ้ามองการกระทำของตากับยายเงียบ ๆ เห็นตาเอื้อมมือไปกดปุ่มเปิดกระจก แต่กระจกไม่ได้เลื่อนลง

“ตาจ๋า กระจกยัง-” ฉันจะบอก...

“แป๊บนึง ตาต้องใช้สมาธิดูรถ” ตาพูด

“ให้ตาดูรถก่อนนะลูก” ยายว่า

“แต่ว่า-”

ฉันพยายามจะบอกว่ากระจกยังไม่เลื่อนลงแต่ไม่มีใครฟัง ฉันเลยเงียบรอดูสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น บางทีตาอาจจะรู้ตัวและกดปุ่มเปิดกระจกอีกครั้งหรือบางทีตาอาจจะ…

ตาหันมองกระจกข้างด้านซ้ายมือ เงยหน้ามองกระจกหลัง แล้วเหลียวหน้าไปทางกระจกริมคนขับอย่างเร็วเพราะกะจะยื่นศีรษะออกไปมองทางนอกหน้าต่าง ด้วยคิดว่าไม่มีอะไรกั้น แล้วก็ ปัง!

“โอ๊ย!”

ตาร้องโอดโอยสูดปาก ขณะมีอีกเสียงตามมาติด ๆ คือเสียงหัวเราะของยายที่กำลังขำลั่นทั่วรถ ยายหัวเราะมากจนตัวโยนน้ำตาเล็ดน้ำตาไหล ยายหัวเราะนานมากจนฉันกับตาพากันหัวเราะตาม ครู่่ใหญ่ยายจึงสงบลงแล้วทำสิ่งที่ควรจะทำคือถามอาการของตา

“เป็นไหรไหมนั่น” ยายยังพูดกลั้วหัวเราะ

“แหม หัวเราะให้เสร็จก่อนก็ได้” ตาประชด

“หนูจะบอกตาหลายครั้งแล้ว ว่ากระจกยังไม่ลง แต่ตาไม่ฟังหนู” ฉันบอก

“เออเอา ต่อไปนี้ตาจะฟังทุกคนแล้ว แต่เจ็บจริง ๆ นะเนี่ย ไม่เห็นมีคนเป็นห่วงเลย” ตางอน

“สมน้ำหน้า เนาะปรายเนาะ” ยายทับถม

หลังจากนั้นพวกเราก็หัวเราะกันอีก ฉันคิดว่าเหตุการณ์เมื่อกี้ช่วยกลบอารมณ์และคำพูดลบ ๆ ในตอนแรกได้หมดสิ้น ต่อจากนั้น ฉันไม่ได้ยินเพลงแรปแบบคนทะเลาะกันอีกแล้วในรถ มีแต่เพลง แฟนจ๋า ของเบิร์ด ธงไชย แมคอินไตย์ แล้วก็เสียงร้องประสานกันของ

ฉันกับตาไปตลอดทาง ทุกครั้งที่ถึงท่อน ‘แฟนจ๋า ฉันมาแล้วจ้ะ’ ตาจะหันไปทางยาย ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ๆ จนยายรำคาญ ฉันชอบเห็นภาพแบบนี้มากกว่าตอนพวกท่านเถียงกันเยอะเลย

เมื่อตายอมขับรถไปตามทางที่ยายบอกเรื่อย ๆ ไม่นานพวกเราก็เห็นห้างสรรพสินค้าที่ต้องการมาอยู่ข้างหน้า ฉันกับยายโห่ร้องดีใจออกนอกหน้า ตาเงียบกริบไม่แสดงออกว่าเสียหน้า พอกินข้าวเสร็จแล้วกลับถึงบ้านตารีบเข้าส่องกระจกทันทีแล้วก็ตกใจเพราะหน้าผากเหี่ยวคล้ำของตาตอนนี้ปูดโปนเกือบเท่าลูกมะนาว ตาบอกว่าวันนี้ตาถูกกระจกรถลงโทษเพราะไม่ยอมเชื่อยาย ฉันเห็นว่ายายดูพอใจมากทีเดียว

คุณตานักแบด
กับเด็กหญิงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

“แม่อย่าให้ปรายฟ้ากินของไม่มีประโยชน์บ่อย ๆ นะ เดี๋ยวจะติดเป็นนิสัย พยายามให้หลานกินผักผลไม้เยอะ ๆ ขนมกินได้แต่อย่ากินมาก แล้วก็...”

แม่ไม่ยอมกลับบ้านสักทีทั้งที่บอกว่าจะกลับตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงก่อน ฉันนั่งฟังแม่พูดกับยายเรื่องอาหารการกินของฉันนานจนใกล้จะหลับมิหลับแหล่ เหตุที่แม่เป็นห่วงขนาดนี้เพราะฉันเล่าให้แม่ฟังบ่อย ๆ ว่ายายชอบซื้อขนมกับของกินเล่นอร่อย ๆ จากตลาดมาฝากเสมอ เช่นพวก กล้วยแขก โรตี ทุเรียนทอด น้ำหวานหลากรส แม่จึงอดเป็นห่วงไม่ได้ว่าระหว่างที่ฉันอยู่บ้านตากับยายจะถูกตามใจจนเสียนิสัย โดยเฉพาะเรื่องอาหาร แม่ไม่ห่วงเรื่องอื่นเลยนอกจากเรื่องนี้จึงขอให้ยายอย่าตามใจฉันมากเกินไป ยายแย้งนิดหน่อยแต่ก็ยอมรับปากแม่โดยดี

“ปรายก็อย่าดื้อกับยายนะ เวลายายห้ามอะไรต้องเชื่อฟัง ไม่ต้องไปขอให้ยายซื้อขนมมาฝาก กินผักผลไม้เยอะ ๆ จะได้ร่างกายแข็งแรง เข้าใจไหมลูก”

“ค่ะ แม่” ฉันตอบเสียงอ่อยเหลือบตาดูนาฬิกาแขวนผนังก็เห็นว่าใกล้สองทุ่มแล้ว

“แม่ไม่กลับบ้านเหรอ” ฉันถาม

“นั่นสิ กลับไปได้แล้ว” ตากำลังวิ่งเหยาะ ๆ รอบเสาสีเขียวพูดขึ้น

“เอ้อ พ่อพาหลานออกกำลังกายบ้างก็ดีนะ แม่กลับแล้วนะลูก” แม่กอดและหอมแก้มฉัน เดินไปลาตากับยายแล้วเดินไปขึ้นรถที่พ่อกับพี่ปรอยนั่งคอยอยู่นานแล้ว

ยายพาฉันเดินออกไปส่งพ่อแม่กับพี่ปรอยจนรถยนต์ลับสายตาไป เราจึงเดินกลับเข้าบ้าน ยายเดินไปล็อกกุญแจรั้วบ้าน แล้วเดินปิดประตูหน้าต่างรอบบ้าน ฉันเดินเข้าไปในบ้านก่อน เห็นตายังวิ่งรอบเสา ตามใบหน้า ลำคอ และแขนทั้งสองข้างเปียกชุ่มเหงื่อ ฉันเห็นตาวิ่งแบบนี้ทุกวันก็นึกสงสัยจึงถามออกไป

“ตาวิ่งแบบนี้ทุกวันไม่เบื่อเหรอคะ”

“ไม่เบื่อหรอก ตาทำอย่างนี้มานานแล้ว” ตาบอก

“ตาไม่อยากออกกำลังกายแบบอื่นบ้างเหรอคะ” ฉันถาม

“เอ้อ...ก็อยากนะ ตาอยากตีแบด” ตาหมายถึงกีฬาแบตมินตัน

ฉันกับตาเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วตาก็พูดน้ำเสียงกระตือรือร้นว่า

“ลูกอยากตีแบดกับตาไหมละ พรุ่งนี้ไปซื้อไม้แบดกับลูกขนไก่กัน” ตาชวน

ฉันไม่เคยตีแบดมาก่อนจึงรีบตอบตาอย่างตื่นเต้น “อยากค่ะ”

“ดีเลย ลูกจะได้ออกกำลังกายด้วย ตามที่แม่เขาขอนั่นน่ะ” ตาว่า

“ปรายเอ้ย ขึ้นไปนอนได้แล้วลูก พ่อก็ไปอาบน้ำได้แล้ว” ยายพูดเมื่อเดินเข้าบ้านมา

ปิดบานเกล็ดหน้าต่างบานสุดท้ายเสร็จ

ฉันขึ้นไปนอนเล่นกับยายระหว่างรอตาขึ้นมาสวดมนต์ก่อนนอนด้วยกัน ฉันเล่าให้ยายฟังว่าทำอะไรบ้างที่บ้านพ่อกับแม่เมื่อวันสองวันที่ผ่านมา ฉันสังเกตว่าระหว่างนอนฟังฉันพูดเจื้อยแจ้วยายเอามือบีบเอวสลับกับทุบหลังเบา ๆ ตลอดเวลาด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ยายปวดหลังเหรอคะ” ฉันหยุดเล่า ถามอย่างเป็นห่วง

“ฮื่อ ปวดมาสักพักแล้ว” ยายบอก

“หนูนวดให้ไหม” ฉันเสนอ

“เอ้อ เอาสิ แต่ไม่ต้องนวดหรอก เหยียบหลังดีกว่า” ยายบอก

“ยายจะไม่หนักเหรอ” ฉันสงสัย

“ไม่หนักหรอก ลูกตัวเล็กจะตาย” ยายยิ้ม

ว่าแล้วยายก็นอนคว่ำบอกให้ฉันขึ้นไปเหยียบบริเวณกลางหลังถึงบั้นเอว ฉันขึ้นไปยืนสองขาบนหลังยาย ค่อย ๆ เดินลงน้ำหนักที่ส้นเท้าตามจุดที่ยายบอก ตรงไหนที่ฉันเหยียบถูกจุดที่ปวดเมื่อยยายก็จะร้องโอดโอยเบา ๆ บางทีก็มีเสียงลมเรอออกดังเอ๊ก ยายชอบให้ฉันเหยียบหลังมากและจะให้ค่าแรงฉันทุกครั้ง

“วันนี้เอาไปก่อนหนึ่งร้อยบาท เก็บออมไว้นะลูก” เมื่อฉันเหยียบเสร็จยายก็ลุกไปหยิบเงินในกระเป๋าสะพายสีดำที่หัวฟูกยื่นให้ ฉันพนมมือขอบคุณ รับเงินมาแล้วเอาไปเก็บใน

ช่องหน้าของกระเป๋าเป้สีชมพู ที่วางอยู่หลังประตูห้องนอน ขณะเดียวกับที่ตาเปิดประตูเข้ามาพอดี

“โอ้โห ได้ค่าจ้างเหยียบหลังด้วยเหรอเนี่ย ดีจังเลย เหยียบทุกวันเลยนะจะได้รวย ๆ” ตาแซว

ฉันยิ้มหน้าแบบแป๊ะยิ้มให้ตา ยายหลับตาหัวเราะเบา ๆ ฉันกับตาออกไปสวดมนต์เสร็จก็เข้าห้องมานอน ตาอ่านนิสานอีสปให้ฉันฟังสามสี่เรื่อง แล้วทุกคนก็เข้าสู่ห้วงแห่งนิทราและความฝัน

วันรุ่งขึ้นฉันตื่นขึ้นมาหน้าตาสดใส ดีใจที่จะได้ไปซื้อไม้แบดแล้วกลับมาตีเล่นกับตา ตาบอกว่าเคยชอบกีฬาแบตมินตันมาก ๆ แต่พอแก่ตัวลงก็ไม่ได้เล่นกับใคร แม่มีครอบครัวต้องดูแล น้าปุ้มกับน้าปรางยุ่งกับงานประจำ ยายตีแบดไม่เป็นและคงจะไม่สนใจหัดเพื่อตีเล่นกับตา ตาจึงดูดีใจที่มีฉันซึ่งยังเด็กและแข็งแรงมาเป็นคู่ตีแบดกับตา ฉันก็ดีใจเหมือนกันและคิดว่าคงสนุกมาก

เราไปห้างสรรพสินค้าแถวบ้านแห่งหนึ่ง ตาพาฉันเดินไปที่โซนกีฬา ตรงไปยังมุมที่มีป้ายเขียนว่าแบดมินตัน ฉันเดินตามตามองไปรอบตัวอย่างตื่นตาตื่นใจ มีไม้แบตมินตันหลายยี่ห้อแขวนเรียงรายโชว์ ฉันไม่รู้ว่าไม้แต่ละอันต่างกันอย่างไร พอพลิกป้ายดูราคาก็ตกใจ

“ตาจ๋า ทำไมไม้แบดแพงจัง” ฉันบอก

“เพราะวัสดุที่ใช้ทำมีคุณภาพดีน่ะลูก” ตาอธิบาย

“ตาจะซื้อแบบแพงเลยไหมคะ” ฉันถาม

ตาหัวเราะ

“ไม่หรอก ตาจะซื้อแบบนี้ แบบธรรมดาสำหรับคนธรรมดาอย่างเรา” ตาบอก

ตาชี้ไม้แบดคู่หนึ่งราคาสองอันแค่ไม่กี่ร้อยบาท ต่างจากไม้แบดที่ฉันดูเมื่อครู่ซึ่งราคาหลายพันบาท แล้วฉันก็นึกสงสัย

“ตาจ๋า ของแพงกว่าแปลว่าดีกว่าใช่ไหมคะ”

“ใช่”

“แล้วถ้าเราซื้อแบบนี้ไปจะใช้ดีกว่าใช่ไหมคะ” ฉันชี้ไม้อันที่ราคาแพง

ตาหัวเราะอีกครั้ง

“นี่แน่ะ ใครสอนแบบนี้ แม่ใช่ไหม”

“หนูคิดเองค่ะ”

ยายหัวเราะเบา ๆ บ้าง

“หลานตานี่ฉลาดจริง ๆ ที่ตาซื้อแบบนี้เพราะเราตีเล่นกันเองไม่จำเป็นต้องใช้ของดีมากหรอกลูก ถ้าลูกโตไปเป็นนักแบดมืออาชีพตาจะซื้อแบบแพง ๆ ให้เลย ตกลงไหม”

“ไม่เอาดีกว่าค่ะ หนูไม่อยากเป็นนักแบดมืออาชีพ หนูอยากตีแบดเล่นกับตาเฉย ๆ”

ตาหัวเราะลูบหัวฉันด้วยความเอ็นดู

“เอา เอา ตามใจลูก”

ตาซื้อไม้แบดสีแดงสลับเทาคู่หนึ่งกับลูกขนไก่หลอดหนึ่ง ฉันนับดูแล้วมีลูกขนไก่สิบสองลูก ไม่เท่านั้นตายังบอกว่าจะแวะร้านหนังสือให้ฉันซื้อหนังสือสักเล่มสองเล่มด้วย วันนี้ตาไม่ดุฉันเลยแถมยังใจดีมาก ๆ ฉันชอบตาแบบตอนนี้ที่สุด

เมื่อไปถึงร้านหนังสือ ฉันตรงปรี่ไปยังโซนหนังสือเด็กทันที มีหนังสือเล่มหนึ่งที่ฉันอยากได้มานานแล้ว เป็นการ์ตูนชุดเรื่องผี ฉันเคยอ่านของเพื่อนที่โรงเรียนครั้งหนึ่งแล้วชอบมาก ฉันเลือกอยู่นานจนได้เล่มที่มีชื่อว่า ผีรอบโลก ช่วงนี้ฉันกำลังสนใจเรื่องผีมากแล้วก็คิดที่อยากให้ตาเล่าเรื่องผีให้ฟังก่อนนอนด้วย ตาขมวดคิ้วเขม้นตาอ่านชื่อหนังสือที่ฉันหยิบมา

“ไม่กลัวเรอะ” ตาเบะปากถาม

“ไม่กลัวค่ะ หนูเคยอ่านของเพื่อนแล้ว”

“อ้อ”

ตาพลิกหนังสือดูราคาด้านหลังแล้วเลิกคิ้วเบิกตากว้าง เงียบไป

“ถ้าเป็นหนังสือแบบนี้ตาซื้อให้แค่เล่มเดียวนะ แต่หนังสือภาพสองเล่มได้”

ฉันเงียบ ใช้ความคิดอย่างหนัก

“เอาเล่มนี้แหละค่ะ”

พวกเราซื้อของใช้ อาหารแห้ง อาหารสด รวมถึงขนมของฉันนิดหน่อย ไปแวะกินข้าวกลางวันที่ศูนย์อาหารแล้วจะพากันกลับบ้าน ตาบอกว่าจะเริ่มตีแบดเวลาห้าโมงตรงถนนหน้าบ้าน ตาจะสอนวิธีการตีแบดเบื้องต้นให้ฉันเอง ฉันตื่นเต้นมากจนอยากให้ถึงบ้านไว ๆ

“ปรายฟ้า เย็นนี้อยากกินอะไรลูก” ยายถามขณะที่กินมื้อเที่ยง พาให้ฉันตื่นจากโลกจินตนาการของตัวเอง

เมื่อยายถามแบบนี้ ฉันก็คิดถึงตอนไปเที่ยวหัวหินกับครอบครัวเมื่อสองสัปดาห์ก่อน…

อยู่ ๆ พี่ปรอยก็หิวขึ้นมาตอนสามทุ่ม ในห้องพักมีบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแบบถ้วยอยู่สองรสชาติ ฉันเห็นพี่ปรอยหยิบถ้วยสีแดง แกะฝากระดาษออก ฉีกซองใส่ผงอะไรไม่รู้เทลงไปเทน้ำร้อนตามแล้วปิดฝากระดาษไว้ สักพักฉันได้กลิ่นหอมของมะนาว พริก กุ้ง กับอีกหลายกลิ่นที่คล้ายกลิ่นต้มยำกุ้งซึ่งเพิ่งกินไปเมื่อวาน มันหอมเสียจนฉันอดใจไม่ไหวต้องลงจากเตียงไปดูใกล้ ๆ

“พี่ปรอยกินอะไรง่ะ” ฉันถามแบบคาดหวังนิดหน่อย

“บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป” พี่ปรอยบอกห้วน ๆ

“กลิ่นหอมจัง รสอะไรเหรอ” ฉันถามอีก

“มีสองรส หมูสับกับต้มยำกุ้ง อะ ดมแล้วลองเดาซิ” พี่ปรอยยื่นถ้วยมาชิดหน้าฉัน

“ต้มยำกุ้ง!” ฉันอุทาน

“ถูกต้อง ทีนี้กลับไปนอนดูการ์ตูนต่อได้แล้ว” พี่ปรอยไล่

“อยากลองกินง่ะ” ฉันอ้อน

“ไม่ได้ พ่อกับแม่ไม่ให้กินไม่ใช่เหรอ อีกอย่างเธอแปรงฟันแล้วนี่” พี่ปรอยตัดความหวังของฉันดังฉับ

“แค่คำเดียว เดี๋ยวหนูไปแปรงฟันใหม่ นะ นะ” ฉันอ้อนใหม่

“แล้วพี่ปรอยจะโดนแม่ดุอีกไหม” พี่ปรอยบอก

“ไม่ หนูจะไม่บอกแม่ สัญญา” ฉันรับปาก

“ก็ได้ ให้กินแค่คำเดียวนะ เป่าก่อนละ ยังร้อน” พี่ปรอยบอก

พี่ปรอยตักเส้นบะหมี่ยื่นมาให้ กลิ่นมันหอมมากจนฉันกลืนน้ำลายเอื๊อก ฉันเป่าหลายทีเพราะเห็นควันยังลอยกรุ่นก็รู้ว่าน่าจะร้อนมาก เมื่อเป่าจนหายร้อนฉันลองดูดเส้นเข้าปากเคี้ยวช้า ๆ ทันใดนั้นตาก็เบิกกว้างโหยหาคำต่อไปทันที

“น่าสงสารจะ ป.๓ แล้วยังไม่เคยกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เป็นไง อร่อยไหมละ” พี่ปรอยเยาะ

“อร่อยมาก ขออีกคำได้ไหม นะ นะ” ฉันอ้อนอย่างตะกละ

“ไม่ ไปแปรงฟันแล้วกลับไปนอนเดี๋ยวนี้” พี่ปรอยไล่

นั่นละ เหตุการณ์ที่ทำให้ฉันยังฝันอยากกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปจนถึงตอนนี้ ฉันพยายามทำใจพักใหญ่แล้วตัดสินใจตอบยายว่า

“อยากกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปค่ะ”

“หือ อยากกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเหรอ” ยายทวนคำของฉันอย่างประหลาดใจ

“ได้ไหมคะ หนูอยากกินมาก มาก ๆ”

“จะดีเหรอ แม่เรายิ่งไม่อยากให้กินของแบบนี้” ยายลังเล

“แต่หนูไม่เคยได้กินเลย ยายทำให้หนูกินนะคะ หนูสัญญาว่าจะกินผลไม้เยอะ ๆ จะออกกำลังกายทุกวัน” ฉันรีบประจบ

“เอา เอา ตามใจ ดีนะที่วันนี้ซื้อหมูสับมา เดี๋ยวก่อนนะ เอ… ที่บ้านมีลูกชิ้นกับไข่แล้วก็…” ยายตกลงจะทำบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปให้ฉันแล้วก็พึมพำถึงเครื่องปรุงที่มี

ฉันตักเส้นใหญ่ในราดหน้าที่วางไว้นานแล้วใส่ปากเคี้ยวเร็ว ๆ เตะขาไปมาอย่างดีใจ

เรากลับถึงบ้านประมาณบ่ายสามโมงครึ่ง ฉันรีบหิ้วถุงหนังสือเข้าบ้าน เปิดหน้าต่างและเปิดบานเกล็ดทุกบาน ล้างมือล้างเท้าอย่างรวดเร็ว แล้วหนังสือไปนอนอ่านกับ

พื้นทันที ตากับยายเดินตามเข้ามา ไม่มีเสียงดุหรือพูดอะไรเพราะฉันทำทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ตาขึ้นข้างบนไปเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อแขนกุดสีขาวอมเทามีรูขาดเล็ก ๆ ตรงคอเสื้อแค่พองาม นุ่งกางเกงขาสามส่วนสีครีม แล้วตาก็เอาเก้าอี้พับมากางนอนฟังเพลงข้าง ๆ ฉัน ส่วนยายก็ง่วนกับการรื้อของที่ซื้อมาจัดเข้าตู้เย็น เสร็จแล้วก็หยิบหมอนมานอนบนพื้นข้าง ๆ ฉันบ้าง เวลาบ่ายแก่ที่แดดจ้าแบบนี้ไม่มีใครอยากทำอะไรนอกจากนอนเฉย ๆ

“ปรายเอ้ย ตื่นเถอะลูก นอนนานแล้วเดี๋ยวตอนกลางคืนไม่หลับนะ”

ยายปลุกฉันที่หลับคาหนังสือไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ฉันหันไปทางเก้าอี้พับก็เห็นว่าตาลุกออกไปแล้ว เมื่อหันมาไปมองนาฬิกาแขวนผนังก็เห็นว่าตอนนี้เกือบจะห้าโมงแล้ว! ตาคงอยู่หน้าบ้านเตรียมจะตีแบดแล้วแน่ ๆ ฉันรีบลุกไปเข้าห้องน้ำ วักน้ำใส่หน้าลวก ๆ รีบวิ่งขึ้นชั้นบนไปเปลี่ยนชุดเป็นกางเกงขาสั้น ยายเห็นฉันเดินขึ้นเดินลงก็พูดขึ้นขณะกวาดพื้นว่า

“หาตาเหรอลูก”

ฉันพยักหน้า

“ตาอยู่ข้างบ้านแน่ะ เห็นลูกนอนเลยคิดว่าลูกคงไม่อยากตีแบดแล้ว”

“หนูอยากตีแบด” ฉันตอบเสียงดังรีบวิ่งออกไปหาตา ฉันเห็นว่าบนกระโปรงรถมีไม้แบดสองอันกับลูกขนไก่สามลูกวางอยู่ ฉันวิ่งไปหาตาข้างบ้าน แต่ไม่เห็น ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรจึงตะโกนเรียกเสียงดัง

“ตาจ๋า ตาจ๋า ตาอยู่ไหน”

“เอ้อ อยู่นี่” ตาตะโกนตอบมาจากถนนหน้าบ้าน ตากำลังหมุนแขนสลับกับยืดแข้งยืดขาอยู่

“ตาจะตีแบดไหมคะ”

“ตีสิ ลูกละอยากตีหรือเปล่า”

“อยากค่ะ หนูพร้อมแล้ว”

“เออเอา หยิบไม้แบดกับลูกขนไก่บนกระโปรงรถตามา”

ฉันกับตาออกไปยืนที่ถนนหน้าบ้าน หากมองออกมาจากบ้านจะเห็นฉันยืนอยู่ฝั่งซ้าย ส่วนตายืนอยู่ฝั่งขวา เว้นระยะห่างระหว่างกันประมาณสี่เมตร ตาบอกว่าโชคดีที่วันนี้ลมไม่แรง ไม่อย่างนั้นลูกขนไก่อาจจะลอยไปติดบนต้นไม้หรือหลังคาบ้านคนอื่น ตาสอนฉันตั้งแต่การจับไม้แบด วิธีส่งลูก ตลอดจนการตีโต้กันให้นาน ๆ

“เราตีโต้กันให้ได้นาน ๆ ก่อนนะ ยังไม่ต้องแข่งกัน ตกลงไหม” ตานัดแนะ

“โอเคค่ะ” ฉันตอบเสียงดัง

ในตอนแรกฉันยังงุ่มง่าม เล็งไม้แบดไม่ค่อยโดนลูกขนไก่เลย บางทีก็ทำหัวไม้แบดครูดกับพื้นถนนจนตาเอ็ด

“ทำแบบนั้นเดี๋ยวไม้แบดก็พังเร็วหรอก”

เราตีแบดกันอยู่นาน สักพักยายก็ตะโกนออกมาจากในบ้าน

“ปราย มากินข้าวเย็นได้แล้วลูก”

ฉันกำลังสนุกติดลมเพราะเริ่มพัฒนาการตีได้ดีขึ้น ตาเองก็คิดเหมือนกัน พวกเราจึงไม่มีทีท่าว่าจะหยุดตี ฉันตะโกนตอบยายแบบไม่ลังเลว่า

“แป๊บนึงค่ะยาย หนูกำลังตีได้ดีเลย”

“เข้ามากินก่อน เดี๋ยวเส้นอืดหมด”

“เข้าไปตอนนี้ไม่ได้ค่ะ”

ยายเปิดประตูมุ้งลวดหน้าบ้านชะโงกหน้าออกมาดู ฉันหันไปมองแวบเดียวก็เริ่มรู้ว่าสีหน้ายายไม่สบอารมณ์

“พ่อ บอกให้หลานเข้ามากินข้าวก่อนซิ” ยายสั่ง

“หลานกำลังตีคล่องเลย ออกมาดูสิ” ตาชวน

ฉันยิ้มกว้างอย่างพอใจที่ตาช่วยฉัน

“โอ๊ยจริง ๆ เลยตาหลานคู่นี้” ยายฮึดฮัดกลับเข้าบ้าน สักพักก็เดินถือชามตราไก่สีขาวรองบนจานสีเหลืองอ่อนมีควันลอยฉุยออกมาหน้าถนน ที่สำคัญคือมันกำลังส่งกลิ่นหอมแบบที่ฉันเคยได้กลิ่นจากถ้วยของพี่ปรอยโชยมาแตะจมูก ยายวางชามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปบนเก้าอี้เหล็กกลมสีขาวตัวหนึ่ง เดินไปหยิบเก้าอี้แบบเดียวกันอีกตัวหลังรั้วเหล็กออกมาวางริม

รั้วหน้าบ้าน เดินไปยกเก้าอี้ที่วางชามบะหมี่ไปวางข้างกัน ยายนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งแล้วตักเส้นบะหมี่ขึ้นมาเป่า

“ปราย มากินคำหนึ่งก่อนลูก”

ฉันมองหน้าตา มองเส้นบะหมี่ หันกลับไปมองหน้าตาอีกครั้ง

“ไปกินก่อนคำหนึ่งแล้วมาตีต่อ ไป” ตาหยุดตีแล้วยืนรอฉัน

ฉันรีบวิ่งไปหายายงับเส้นสูดเข้าปากอย่างไว พอเริ่มเคี้ยวฉันก็เบิกตากว้างพยักหน้ารัว ๆ อย่างชอบใจมากที่สุด บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของยายอร่อยกว่าของพี่ปรอยมาก ฉันเก็บความสุขไว้ไม่ไหวต้องแสดงออกด้วยการส่ายตัวไปมาคล้ายจะเต้น ยายเห็นก็ยิ้มขำถามว่า

“อร่อยขนาดนั้นเลยหรือ”

“อร่อยมาก อร่อยที่สุดในโลกเลย”

“เอ้อ ก็ต้องอร่อยอยู่แล้ว ผงชูรสทั้งนั้น เอา เอา กินลูกชิ้นเข้าไปด้วย”

“ไม่ใช่ ยายทำอร่อยต่างหาก อร่อยมาก อร่อย อร่อย” ฉันแกล้งพูดคำว่าอร่อยต่อไปเรื่อย ๆ จนยายพูดขัดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“จ้ะ จ้ะ เคี้ยวให้ละเอียดก่อนแล้วค่อยไปตีต่อ เคี้ยวช้า ๆ ด้วย”

ฉันตีแบดกับตาสลับกับกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ยายป้อนอยู่นานเป็นชั่วโมง ยายไม่บ่นเลย ดูชอบใจและยินดีที่ได้ออกมานั่งป้อนฉันแบบนี้ ส่วนตาก็สนุกสนานมาก เหมือนกับ

ฉันที่ทั้งสนุกทั้งอิ่มพุง นับตั้งแต่นั้นมาฉันกับตาก็ทำข้อตกลงว่าจะตีแบดด้วยกันวันเว้นวัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ แล้วฉันยังทำข้อตกลงกับยายด้วยว่าจะกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแค่สองมื้อเท่านั้นในหนึ่งสัปดาห์

ทุกวันจันทร์ พุธ ศุกร์เวลาห้าโมง ฉัน ตา และยายจะออกไปอยู่กันหน้าบ้าน แล้วก็มักจะมีเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้นหลายครั้ง ส่วนใหญ่เป็นเรื่องลูกขนไก่ปลิวหายในวันลมแรง ลมเคยพัดลูกขนไก่ไปตกอยู่สารพัดที่ ทั้งบนต้นไม้สูง ในรูท่อน้ำ บนหลังคาบ้านของเพื่อนบ้าน หรือไม่ก็ข้ามเข้าไปในรั้วบ้านของเพื่อนบ้าน

เพื่อนบ้านละแวกบ้านตากับยายส่วนใหญ่เป็นคนแก่และเด็ก มีครอบครัวที่มีพ่อแม่วัยหนุ่มสาวด้วยเหมือนกัน แต่ก็มักจะมีคนแก่อาศัยอยู่ด้วย ทุกครั้งที่ลูกขนไก่ปลิวเข้าไปตกในรั้วบ้านของเพื่อนบ้าน ตาจะให้ฉันกดออดเรียกเจ้าของบ้านเพื่อขอเข้าไปเก็บเสมอ ตาบอกว่าฉันยังเด็ก ไม่มีใครว่าอะไรหรอกหากมีเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ขอเข้าไปเก็บลูกขนไก่ในบ้าน ซึ่งฉันก็ไม่ค่อยกลัวเท่าไรเพราะเพื่อนบ้านทุกคนรู้จักฉันหมด เพราะตากับยายชอบเล่าให้ฟัง ทุกคนรู้จักฉันว่าชื่อปรายฟ้า เป็นหลานสาวของตาวัฒน์กับยายปราณ ปรายฟ้าเด็กหญิงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป และปรายฟ้าเด็กหญิงลูกขนไก่ พอฉันขอเพื่อนบ้านเข้าไปเก็บลูกขนไก่บ่อยเข้า ก็เริ่มได้รับเชิญให้เข้าไปเล่นในบ้านของเพื่อนบ้านบางคน บ้านหลังไหนมีเด็กก็ดีหน่อย ยิ่งบ้านหลังไหนมีสัตว์เลี้ยงยิ่งดีเข้าไปใหญ่

เพื่อนบ้านหลายคนบอกว่าตาโชคดีที่อายุปูนนี้แล้วยังแข็งแรงดีอยู่ และโชคดีที่มีหลานสาวมาออกกำลังกายด้วย ฉันเห็นด้วยกับพวกเขา สิ่งที่ฉันคิดเสมอคือฉันเองก็โชคดีที่มีตาร่างกายแข็งแรงคอยออกกำลังกายและเล่นกับฉันทุกวัน อีกทั้งยังมียายแสนใจดีทำอาหารอร่อย ที่สำคัญที่สุดคือ ฉันโชคดีที่เป็นหลานสาวของตากับยายที่รักหลานที่สุดในโลก

เพื่อนใหม่ 4+2 ขา

ตั้งแต่มาอยู่บ้านตากับยายฉันมีแค่ตาคนเดียวที่คอยเป็นเพื่อนเล่น ยายไม่ค่อยมีเวลาเล่นด้วยเพราะต้องทำงานบ้าน ตาเล่นกับฉันทุกอย่างทั้งที่ชอบและไม่ชอบ ตาชอบเวลาฉันชวนประดิษฐ์ของ วาดรูประบายสี อ่านหนังสือ ดูการ์ตูน และฟังเพลง ตาบอกว่ามันสงบและสร้างสรรค์ดี แต่เมื่อไรก็ตามที่ฉันชวนเล่นบทบาทสมมติ หรือชวนปั้นดินน้ำมันนาน ๆ ตาจะไม่ค่อยอยากเล่นด้วย ตาเคยบอกให้ฉันลองหาเพื่อนแถวบ้านดูซึ่งฉันก็พยายามหาแล้ว ปรากฏว่าเด็กแถวนั้นมีแต่เด็กที่อายุน้อยกว่าฉันมาก พวกที่อายุไล่เลี่ยกันก็เป็นเด็กผู้ชายทั้งนั้น ไม่มีใครอายุไล่เลี่ยกับฉันและเป็นผู้หญิงเลยสักคน จนกระทั่งฉันได้เจอกับพี่สาวคนหนึ่งที่อยู่บ้านหัวมุมถนนห่างจากบ้านตากับยายไปสามหลัง

บ่ายวันหนึ่งฉันรู้สึกเบื่อมาก ตากับยายไม่ได้ชวนออกไปไหนหลายวันแล้วนับจากที่ชวนกันออกไปดูโทรทัศน์ครั้งนั้น ฉันจึงแก้เบื่อด้วยการออกไปถีบจักรยานเล่นรอบซอย เมื่อขี่ไปถึงหัวมุมซอยฉันก็เจอหมาพันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ขนสีทองตัวหนึ่งกำลังนอนลิ้นห้อยโผล่หน้าออกมาจากรั้วบ้าน ฉันคิดว่ามันคงร้อนมากเพราะเวลาแบบนี้แดดกำลังแรงจัด ฉันนึกสงสารจึงลงจากจักรยาน ลากไปจอดแถวนั้น แล้วไปนั่งยอง ๆ ลูบหัวเจ้าโกลเด้นรีทรีฟเวอร์

ป้อย ๆ ฉันไม่เคยเลี้ยงหมามาก่อนแต่ชอบพวกมันมาก โดยเฉพาะหมาพันธุ์ใหญ่ใจดีแบบเจ้าตัวนี้ แต่ถ้าเป็นหมาพันธุ์ใหญ่หรือเล็กที่มีท่าทางดุฉันจะไม่เข้าใกล้เด็ดขาด

“ร้อนเหรอ ไปกินน้ำสิ”

ฉันพูดกับเจ้าโกลเด้นรีทรีฟเวอร์ มันกระดิกหูตอบเบา ๆ เหมือนกับฟังรู้เรื่อง

“ไม่มีใครอยู่เหรอ”

ฉันมองผ่านรั้วเหล็กสีเงินสลับทองเข้าไป เห็นบ้านเงียบสนิทไม่มีวี่แววของคนอาศัยอยู่เลย ฉันมองสำรวจไปรอบ ๆ อีกก็ไม่เห็นมีชามใส่น้ำให้เจ้าตัวนี้เลย ทันใดนั้นฉันก็คิดอะไรออก

“รอนี่นะ”

ฉันรีบขี่จักรยานกลับบ้านตากับยาย มองหาถ้วยพลาสติกเก่า ๆ เจอจากที่เก็บของข้างบ้าน รีบล้างให้สะอาด เติมน้ำเต็มถ้วยแล้วรีบเดินซอยเท้ากลับไปหาเจ้าโกลเด้นรีทรีฟเวอร์ตัวนั้น ยื่นน้ำให้มัน มันทำจมูกฟุดฟิด พอรู้ว่าเป็นน้ำก็ขยับเอียงหน้าหามุมเหมาะเลียน้ำแผล็บ ๆ อย่างหิวจัด

“น่าสงสาร กินเยอะ ๆ นะ โบ้” ฉันทึกทักตั้งชื่อให้มันเสร็จสรรพ

เจ้าโบ้ดื่มน้ำสักพักก็ลุกขึ้นเดินอุ้ยอ้ายหายไปหลังบ้าน *มันคงพอใจแล้วและอยากกลับไปนอนดี ๆ มั้ง* ฉันคิดในใจ

ฉันถือถ้วยน้ำกำลังจะเดินกลับบ้าน ก็เห็นว่าโบ้วิ่งกลับมาในปากคาบลูกเทนนิสสีเขียวมาด้วย ฉันจึงนั่งลงใหม่ โบ้ปล่อยลูกเทนนิสชุ่มน้ำลายให้กลิ้งมาอยู่ที่รางรั้ว แล้วก็ตั้งท่าย่อตัว มันงอขาหน้าทั้งสอง ยกบั้นท้ายโก่ง สะบัดหางไปมา เหมือนกำลังบอกให้ฉันโยนลูกเทนนิสให้มันหน่อย ฉันจึงโยนลูกเทนนิสข้ามรั้วเข้าไปในสนามบ้าน โบ้วิ่งตามไปคาบ เอากลับมาปล่อยลงทำท่าทางแบบเดิมเหมือนให้ฉันโยนอีก

ฉันคงจะเล่นกับโบ้อยู่นานจนยายมาตามกลับบ้าน ยายกับตาไม่ชอบให้ฉันเล่นกับสัตว์ไม่ว่าจะประเภทไหน จะมีหรือไม่มีเจ้าของ พวกท่านบอกว่าน้ำลายพวกมันสกปรกอาจจะมีเชื้อโรคมากมาย ยายสั่งห้ามไม่ให้ฉันไปเล่นกับโบ้อีก แต่วันถัด ๆ มาขณะที่ยายกับตานอนงีบกลางวัน ฉันก็แอบออกไปเล่นกับโบ้อีก ฉันทำแบบนี้ประจำจนแทบจะกลายเป็นกิจวัตรประจำวัน

และแล้ววันหนึ่งฉันก็ได้พบเจ้าของโบ้ เธอเป็นเด็กผู้หญิงผมสั้นตัวสูงกว่าฉันและน่าจะอายุมากกว่านิดหน่อย เธอวิ่งออกจากบ้านเข้ามาทักทายฉันที่ยืนตกใจอยู่หน้ารั้ว

“เธอนั่นเองที่มาเล่นกับลัคกี้บ่อย ๆ” เธอพูดเสียงใสแจ๋วท่าทางยินดีมากที่ได้พบฉัน

“พี่เป็นเจ้าของมันเหรอคะ” ฉันถาม

“ใช่ พี่เพิ่งเอามันมาอยู่ด้วยเมื่อไม่กี่วันนี้เอง”

“แล้วพี่รู้ได้ยังไง ว่าหนูมาเล่นกับโบ้ เอ้ย ลัคกี้บ่อย ๆ” ฉันสงสัย

“ยายพี่บอกน่ะ ยายอยู่ในบ้านเห็นเธอมาเล่นกับลัคกี้เวลานี้ตลอดเลย”

ฉันส่งยิ้มแหย ๆ แบบที่เต็มไปด้วยความประหม่าให้ทีหนึ่ง *ทำไมมีคนอยู่แต่ไม่เคยออกมาคุยกับเราเลย แถมยังไม่ให้น้ำโบ้ เอ้ย ลัคกี้ด้วย! ใจร้ายจัง* ฉันคิดในใจ ไม่รู้ว่าเผลอทำปากยื่นด้วยหรือเปล่า

“พี่ชื่อเตย เธอชื่ออะไร” เด็กหญิงถาม

“ปรายฟ้าค่ะ” ฉันตอบ

พี่เตยชวนฉันเข้าไปคุยในบ้าน ฉันตามเข้าไปอย่างเกรงใจ เมื่อได้คุยกันก็ได้รู้ว่าพี่เตยอายุสิบสองแล้ว ห่างจากฉันสี่ปี ฉันกับพี่เตยเรามีอะไรเหมือนกันหลายอย่าง อย่างแรกคือตอนนี้โรงเรียนของพี่เตยก็ปิดเทอมเหมือนกัน เมื่อเปิดเทอมพี่เตยก็ขึ้นชั้น ม. ๑ ที่โรงเรียนใหม่ ฉันเองก็กำลังจะขึ้น ป.๓ แต่ยังอยู่โรงเรียนเดิม พ่อกับแม่บอกว่าจะให้ฉันเข้าโรงเรียนใหม่ตอน ป.๕ เพราะที่นั่นมีหลักสูตรแบบสอนภาษาอังกฤษอย่างดีเฉพาะนักเรียนชั้น ป.๕ ขึ้นไป ฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก แม่บอกแค่ว่าแม่คิดมาอย่างดีแล้ว อีกอย่างที่ฉันเหมือนกับพี่เตยคือพี่เตยก็เพิ่งย้ายมาอยู่บ้านยายช่วงนี้เหมือนกัน อีกไม่นานก็จะกลับไปอยู่กับพ่อแม่ ฉันยังได้รู้อีกว่ายายของพี่เตยไม่ได้ละเลยการให้น้ำลัคกี้ แต่ชามน้ำของลัคกี้อยู่ข้างบ้านมันแค่ขี้เกียจลุกเดินไปกินเท่านั้น

ฉันคุยกับพี่เตยและเล่นกับลัคกี้พักใหญ่แล้วต้องขอตัวกลับเพราะกลัวยายรู้ว่าฉัน

แอบมาเล่นกับลัคกี้อีก พี่เตยบอกว่าอยากเล่นกับฉันเยอะ ๆ จนถึงวันที่พี่เตยต้องกลับบ้าน ฉันกับพี่เตยจึงสัญญากันว่าจะมาเล่นด้วยกันบ่อย ๆ พี่เตยจะเป็นคนไปหาฉันเองเพื่อไม่ให้ฉันโดนดุ จากนั้นมาฉันก็เฝ้ารอแต่วันที่จะได้เล่นกับพี่เตย

หลายวันต่อมาฉันก็ติดพี่เตยมากขึ้น ตากับยายรู้ดีเพราะพี่เตยมาหาฉันที่บ้านบ่อย ๆ ยายบอกว่าฉันเอาแต่พูดถึงพี่เตย นู่นก็พี่เตย นั่นก็พี่เตย จนยายชักเริ่มรำคาญ แต่ฉันคิดว่าตาคงดีใจเพราะช่วงนี้ฉันไม่ได้ชวนให้ตาเล่นด้วย ตาจึงได้นอนกลางวันอย่างสงบสุข ซึ่งเป็นเรื่องดี ฉันจึงไม่เข้าใจว่าทำไมยายถึงไม่ชอบให้ฉันอยู่กับพี่เตยบ่อย ๆ

สายวันหนึ่งตาพูดเสียงดังขณะที่ฉันกำลังวาดรูปตัวเองกับพี่เตยเล่นอยู่เพลิน ๆ

“วันนี้ตาจะไปซื้อโทรทัศน์ มีใครอยากไปกับตาบ้าง”

ตาถามเสียงดังแล้วกระแอมหนึ่งที หันมาหาฉันพลางเลิกคิ้วค้าง เมื่อฉันเงยหน้ามองก็เห็นตายังยืนเท้าสะเอวจ้องฉันอยู่อย่างนั้นไม่ขยับไปไหน ฉันรวบรวมความกล้าตอบว่า

“หนูไม่ไปได้ไหมคะ”

“จะไม่ไปได้ยังไง” ยายพูดเสียงแข็งขึ้นมาแทน

“หนูอยากอยู่บ้าน หนูจะเฝ้าบ้านให้” ฉันออดอ้อน

“ลูกยังเด็กอยู่จะเฝ้าบ้านคนเดียวได้ยังไง”

“หนูโตแล้ว เฝ้าบ้านได้แล้ว ยายเชื่อหนูสิ”

“แต่-” ยายไม่ยอม

“เอาอย่างนั้นก็ได้” ตาพูดตัดบทหลังเงียบอยู่นาน

“พ่อ เรื่องแบบนี้อย่าตามใจหลานสิ เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าอยากอยู่บ้านเล่นกับเจ้าเตย ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวันนี้เขาอยู่บ้านหรือเปล่า”

“ถ้าอยากอยู่ก็จะให้อยู่ แปดขวบก็ถือว่าโตแล้ว” ตาพูดห้วน ๆ

ฉันกำลังจะพูดว่า *ตาใจดีที่สุดเลย และ หนูจะเฝ้าบ้านอย่างดี* แต่ตาก็พูดสวนขึ้นมาก่อน

“แต่มีข้อตกลงสองข้อ”

ฉันพยักหน้ารัวทำหน้าตาว่าตั้งใจฟังที่สุดในชีวิต

“ข้อแรกคือห้ามลูกออกจากบ้าน”

ฉันยิ้มน้อย ๆ คิดว่าข้อนี้สบายมาก

“และข้อสองคือห้ามไม่ให้ใครเข้าบ้าน”

“หา!” ฉันอุทาน อ้าปากหวอ คิ้วกระตุก ไม่เข้าใจเลย

“การเฝ้าบ้านคือการห้ามทิ้งบ้านไปไหน และไม่ให้ใครที่ไม่ใช่คนในครอบครัวเข้าบ้าน เข้าใจไหม” ตากำชับ

ฉันขมวดคิ้วจนคิ้วแทบจะพันกัน อยากจะเถียงอะไรสักอย่างแต่เถียงไม่ออก ฉันรู้

ว่าที่ตาพูดถูกต้องหมด แต่จุดประสงค์ที่ฉันอยากอยู่บ้านก็เพราะอยากให้พี่เตยมาเล่นด้วยกันในบ้านนี้ แววตาดีใจของฉันดับวูบ เหลือแต่ความผิดหวัง

“เราไปได้แล้วแม่ ปล่อยหลานอยู่คนเดียว” ตาพูดจบก็คว้ากุญแจรถเดินออกไป ยายเดินมาหาฉันที่นั่งหน้าบูดบึ้ง

“ยายกับตาไปเดี๋ยวเดียว อยู่บ้านดี ๆ นะลูก ทำตามที่ตาบอกด้วย” ยายบอกเบา ๆ

หลังจากนั้นบ้านก็เงียบเชียบ เหลือแต่เสียงพัดลมกับเสียงฉันทอดถอนใจยาว พอแน่ใจว่าตาขับรถออกไปไกลแล้ว ฉันจึงคิดถึงพี่เตย ตัดสินใจแหกกฎข้อแรกเปิดรั้ววิ่งออกจากบ้านไปยังบ้านพี่เตย จริงอย่างที่ยายว่า ฉันไม่รู้ว่าวันนี้พี่เตยอยู่บ้านไหม แต่ในเมื่อฉันมาถึงหน้าบ้านพี่เตยแล้ว คงไม่ผิดที่จะลองเรียกดู

“พี่เตย พี่เตยอยู่ไหม” ฉันร้องถามที่หน้ารั้ว

ไม่มีเสียงตอบกลับมา มีแต่ลัคกี้วิ่งมาหาฉันพร้อมลูกเทนนิสชุ่มน้ำลายลูกเดิม ฉันนั่งลงลูบหัวมันลอดประตูรั้วพลางยืดคอมองหาคนในบ้าน ฉันเพิ่งสังเกตว่ารั้วบ้านนั้นมีแม่กุญแจคล้องอยู่และล็อคไว้ ฉันคิดว่าพี่เตยกับยายคงออกไปข้างนอกและอาจจะกลับมาเร็ว ๆ นี้ จึงจำใจวิ่งกลับบ้าน

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ไม่มีคนผ่านมาหน้าบ้านตากับยายเลย ฉันเริ่มเบื่อการรอคอย ทั้งตากับยายและพี่เตย จึงคิดหาอะไรทำแก้เบื่อ ทันใดนั้นความคิดแสนบรรเจิดก็ผุดขึ้นมาใน

หัว เป็นเรื่องที่ฉันอยากทำตั้งนานแล้ว ฉันเดินออกไปข้างบ้านหากระดาษลังขนาดใหญ่หลายแผ่น โชคดีที่มีมากพอสำหรับสิ่งที่ฉันอยากทำ

ฉันลากกระดาษลังทั้งหมดเข้ามาในบ้านอย่างทุลักทุเล แล้วเริ่มลงมือประกอบทุกแผ่นเข้าด้วยกัน ขณะที่กำลังยุ่งกับการติดเทปกาวเชื่อมแผ่นนั้นให้ติดกับแผ่นนี้ ฉันก็คิดถึงพี่เตยขึ้นมาอีก *ถ้าพี่เตยกลับมาแล้วไม่รู้ว่าเราอยู่บ้านละ* ฉันหยุดสิ่งที่ทำอยู่เดินไปหยิบรูปภาพที่วาดค้างไว้ ฉันวาดต่อจนเสร็จแล้วเขียนประโยคว่า 'พี่เตยเข้ามาได้' ลงบนหัวกระดาษ ฉันชูกระดาษขึ้นดูยิ้มภูมิใจกับความคิดนี้ ฉันถือกระดาษออกไปติดไว้หน้ารั้วบ้านแล้วกลับเข้าไปทำสิ่งประดิษฐ์ต่ออย่างมีความหวังว่าพี่เตยจะเห็น

ผ่านไปแล้วอีกหนึ่งชั่วโมง ตายายยังไม่กลับมาและไม่มีวี่แววของพี่เตย แต่เหนือสิ่งอื่นใดฉันทำสิ่งประดิษฐ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว กระดาษลังขนาดใหญ่หลายแผ่นถูกตัดแต่งและเชื่อมติดกันจนกลายเป็นบ้านขนาดย่อมหลังหนึ่ง เป็นบ้านทรงแปดเหลี่ยมมีหลังคาทรงแหลมสูง ฉันตัดรูสี่เหลี่ยมใหญ่รอบผนังบ้าน สมมติว่าเป็นหน้าต่าง และตัดรูสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่พอที่จะคลานเข้าไปได้ สมมติว่าเป็นประตูหน้าบ้าน เมื่อสร้างบ้านสมมติเสร็จฉันก็เที่ยววิ่งไปหยิบหมอนหลายใบกับผ้าห่มหลายผืนในบ้านมาใส่ไว้ในบ้านสมมติของฉัน ไม่ลืมอุ้มฮิปโปเข้าไปอยู่ด้วย เมื่อจัดของทุกอย่างเข้าที่เข้าทางเรียบร้อยฉันก็คลานเข้าไปอยู่ในนั้นนอนเล่นกลิ้งไปกลิ้งมาสักพัก ไม่นานก็ผล็อยหลับลืมเรื่องการเฝ้าบ้าน พี่เตย ตากับยายไป

สนิท

ฉันตื่นขึ้นเพราะเสียงเอะอะของยาย ยายเดินเข้ามาในบ้านมือข้างหนึ่งถือถุงพลาสติกใส่อาหารและขนมมาเต็มมือ ส่วนมืออีกข้างถือแผ่นกระดาษหน้าตาคุ้น ๆ

“ปรายฟ้า! อยู่ไหน” ยายร้องถาม

“หนูอยู่นี่” ฉันสะลึมสะลือโผล่หน้าออกมาจากต่างหน้าบ้านสมมติ

“ทำอะไรของลูก” ยายอุทานเสียงดังเมื่อเห็นฉันออกมาจากบ้านสมมติ แล้วพูดรัว ๆ ต่อ

“นี่อะไร เอากระดาษเขียนอย่างนี้ไปติดไว้หน้าบ้านได้ยังไง ถ้าคนอื่นเข้ามาจะทำยังไง ตายแล้วลูกเอ๊ย”

“หนูไม่ให้คนอื่นเข้ามาหรอกค่ะ” ฉันเถียง

“แล้วให้พี่เตยเข้ามาได้เหรอ ยายกับตาไม่อยู่นะ” ยายย้อน

“ก็พี่เตยมาบ้านเราบ่อย หนูสนิทกับเขา เราควรยกเว้นเขาไว้คนหนึ่งสิคะ” ฉันไม่ลดละ

ยายถอนใจดัง ๆ เอามือกุมขมับ “ยายไม่รู้จะพูดยังไง เอาเป็นว่าลูกไม่ต้องอยู่บ้านคนเดียวอีกแล้ว” ยายตัดบท

ฉันยังไม่ทันพูดอะไร ตาก็เปิดประตูผางจนประตูกระแทกผนังเสียงดังปัง จากนั้นมี

เสียงของแข็งกระทบพื้นดังตามมาๆ

“เอา! ใครอยู่ในบ้านหลังน้อยนั่น มาช่วยตาลากโทรทัศน์หน่อย เร้ว” ตาร้องบอก

พอเห็นกล่องใส่โทรทัศน์ใหม่ฉันก็รีบลนลานคลานออกมา พุ่งถลาไปสำรวจมันทันที ยายจับตามองบ้านสมมติของฉันแล้วส่ายหัว ตอนนั้นเองฉันก็คิดอะไรบางอย่างออก ฉันออกแรงสุดชีวิตลากกล่องโทรทัศน์มาไว้ใกล้ชั้นวางโทรทัศน์เครื่องเก่า แล้วพยายามงัดแงะโทรทัศน์ออกมาจากกล่อง

“ตาจ๋า หนูขอกล่องนะคะ” พอได้มาแล้วฉันก็รีบเอากล่องใส่โทรทัศน์นั้นมาสร้างเป็นโทรทัศน์จอแบนที่มีขนาดเท่าเครื่องที่ตาซื้อมา แล้วก็สร้างรีโมตอันหนึ่งด้วย

“เป็นยังไงละอยู่บ้านคนเดียว” ตาถามอย่างล้อเลียน

“น่าเบื่อค่ะ” ฉันบอกตรง ๆ

“แล้วได้ทำตามที่ตาบอกหรือเปล่า”

ฉันเงียบ มองไปที่ยาย ยายถอนใจแล้วพูดว่า

“ไม่ได้ทำอย่างแรกน่ะสิ ออกไปหาพี่เตยมาใช่ไหม”

“ค่ะ” ฉันยอมรับโดยดี

“พอพี่เตยไม่อยู่ก็เลยเอากระดาษนี่ไปติดหน้ารั้วเผื่อเขาจะมาใช่ไหม” ยายถามจี้

“ค่ะ” ฉันก็ยอมรับ

“พอเบื่อก็ไปขนเอากระดาษลังมาสร้างบ้านเสียใหญ่โต แล้วยังเข้าไปหลับในนั้นอีก ตอนยายเรียกลูกไม่ตอบเลย รู้ไหมว่ายายตกใจแค่ไหน” ยายบ่นชุดใหญ่

ฉันก้มหน้างุดตัดกระดาษลังต่อไปเงียบ ๆ เมื่อเสียงบ่นหยุด ฉันชำเลืองตามองยายแวบหนึ่ง และเห็นว่าตาหยุดติดตั้งโทรทัศน์แล้วหันมาพูดกับฉันว่า

“ในเมื่อลูกทำตามที่ตาบอกไม่ได้ ตาก็จะไม่ให้อยู่บ้านคนเดียวอีกแล้ว จนกว่าลูกจะพร้อมจริง ๆ”

ตาพูดต่อถึงเรื่องความปลอดภัย การติดต่อกันไม่ได้เมื่อตากับยายออกไปข้างนอก เพราะฉันไม่มีโทรศัพท์มือถือ และอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง ฉันขอโทษตากับยาย และขอร้องยายให้ปล่อยฉันไปเล่นกับพี่เตยต่อได้ ยายบอกว่าไม่ได้โกรธฉันแต่เป็นห่วงมากกว่า ยายยังบอกอีกว่าตลอดเวลาที่อยู่นอกบ้านใจของยายกังวลไม่เป็นสุขเลย เพราะมัวแต่คิดว่าฉันจะทำอะไรอยู่ ส่วนตาที่ตอนแรกมั่นใจในตัวฉันก็รีบเร่งขับรถกลับมาเพราะชักจะเป็นห่วงฉันด้วยอีกคน

“แต่ตาเชื่อว่าต่อจากนี้ลูกจะโตขึ้นแล้วอยู่บ้านคนเดียวได้ ถึงตอนนั้นตาจะรู้และอนุญาตลูกเอง” หัวใจของฉันพองโตขึ้น กลับมามั่นใจอีกครั้งเมื่อได้ยินตาพูดแบบนั้น

“ตาเชื่อหนูนะ หนูจะทำให้ได้ค่ะ” ฉันยืนยัน

“แล้วนั่นน่ะ ตาเข้าไปได้ไหม” ตาชี้บ้านกระดาษของฉัน

“เข้ามาได้เลยค่ะ หนูจะเอาโทรทัศน์ของหนูเข้าไปด้วย แล้วคืนนี้หนูจะนอนในนี้” ฉันพูด

“ไม่ได้เด็ดขาด” พูดยังทันจบ ยายก็แย้งเสียงแข็งอีกรอบ คิ้วขมวดจนเห็นเส้นสายมากมาย ยายยังกลุ้มใจกับเหตุการณ์วันนี้อยู่ดี

คืนนั้นยายห้ามฉันไม่ให้นอนในบ้านสมมติจนได้ หลังจากปะทะคารมกันอยู่นาน ฉันก็ต้องยอม เหตุผลของยายคือฉันจะกลัวการอยู่คนเดียวในที่มืด และจะทนความอุดอู้เพราะอากาศไม่ถ่ายเทไม่ไหวจนต้องขึ้นไปนอนกับยาย ซึ่งฟังขึ้นที่สุดเพราะแค่อยู่ในบ้านนั้นเดี๋ยวเดียวฉันก็รู้สึกหายใจไม่ค่อยถนัด จึงฉันเห็นด้วยแบบไม่ค่อยเต็มใจ

เช้าวันต่อมาฉันเห็นว่าตาเนรเทศบ้านสมมติของฉันออกไปอยู่นอกบ้านเสียแล้ว มันเลอะขี้ฝุ่นขี้ดินไปหมด ฉันจึงไม่คิดจะเล่นกับมันอีกต่อไป ไม่นานมันก็ถูกคนรับซื้อของเก่าขนไป ส่วนพี่เตยก็เงียบหายไปเลยนับตั้งแต่นั้นมา

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

เคร
คลาสสิค
ผ่านการทดสอบไม่ทำให้เกิดการแพ้
ช่วยลดปัญหาที่เกิดจากความมันเยิ้มขึ้น
ร้านเสริมหล่อ

บ่ายแก่วันหนึ่งฉันมองออกไปนอกประตูมุ้งลวดแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ถึงเวลาจะล่วงเข้ายามบ่ายแก่แล้วแดดก็ยังแรงร้อน ยังดีที่มีลมพัดโชยเข้ามาในบ้านเรื่อย ๆ ทำให้เกิดเสียงกรุ๋งกริ๋งของกระดิ่งลมหลายอันรอบบ้าน ฉันนั่งนิ่งไม่ขยับเขยื้อน รู้สึกเบื่อหน่ายเต็มที

ฉันไม่ได้เจอพี่เตยหลายสัปดาห์แล้ว ยายบอกว่าฉันเซื่องซึมลงไปบ้างแต่บางทีก็กลับมาร่าเริงได้ เมื่อได้ทำอะไรสนุก ๆ ซึ่งอะไรที่สนุกตอนนี้ฉันทำกับตาทั้งนั้น ตาไม่บอกให้ฉันไปหาเพื่อนใหม่อีกแล้ว และพยายามปลอบใจโดยการยอมเล่นสิ่งที่ไม่ค่อยชอบกับฉันแต่โดยดี

ครั้งหนึ่งฉันเคยชวนตาเล่นติ๊งต่างเป็นคุณหมอกับคนไข้ แต่หลังจากนั้นฉันก็ไม่ชวนตาเล่นบทบาทสมมติอีกเพราะตาเล่นเป็นคนไข้ได้น่ากลัวมาก เรียกได้ว่าเป็นคนไข้ที่ร้ายกาจดุดันและเข้มงวดยิ่งกว่าหมออีก พักหลังนี้ฉันจึงชวนตาเล่นไม่กี่อย่างแล้วก็เกิดเบื่อขึ้นมา

วันหนึ่งยายออกไปตลาดตั้งแต่สี่โมงเย็น ยายบอกว่าอากาศแบบนี้หากนอนอยู่บ้านจะต้องขี้เกียจออกไปตลาดแน่ ว่าแล้วยายก็ลุกพรวด หยิบกระเป๋าสตางค์ เดินออกไป

รอมอเตอร์ไซค์รับจ้างหน้าบ้าน สักพักยายก็หายวับไป ยายเป็นคนกระตือรือร้นขนาดนี้เลยละ หากยายคิดจะทำอะไรแล้วต้องทำเลย ฉันมองในบ้านก็รู้สึกเงียบเหงาขึ้นมาทันที ปกติถ้ายายไม่อยู่บ้านตาจะเปิดเพลงเสียงดัง และหาอะไรทำไปเรื่อย แต่ดูเหมือนวันนี้จะเป็นวันขี้เกียจของตา

ตาเดินลากเก้าอี้นอนผ้าใบสีแดงสลับเหลืองคล้ายเก้าอี้ชายหาดออกมาจากซอกเก็บของใต้บันได เอามาวางตรงประตูที่ฉันนั่งอยู่ก่อน ฉันยังไม่ทันจะขยับตัวหลบ ตาก็ล้มตัวลงนอนจัดท่าทางให้สบายราวกับว่าพอหัวพิงเก้าอี้นั้นก็พร้อมจะหลับทันที ตาเอามือข้างหนึ่งหนุนหัว ขาสองข้างยกไขว้กัน แล้วหลับตาไม่พูดอะไรกับฉันสักคำ

“ตาจ๋าจะนอนเหรอ” ฉันถามพลางยืดตัวเข้าไปใกล้ตา

“เอ้อ ว่าจะงีบสักหน่อย” ตาตอบทั้งที่หลับตา

“แล้วเมื่อไหร่ยายจะกลับ”

“ไม่รู้” คำว่า ‘รู้’ ของตาหางเสียงเหินขึ้นนิดหน่อย

“แล้วหนูจะทำอะไรง่ะ” ฉันทำปากยื่น

“ก็ไปประดิษฐ์ของหรือเขียนการ์ตูนสักเรื่องไป” ตาขมวดคิ้ว ยังไม่ลืมตา

“เบื่อแล้ว หนูอยากเล่นอย่างอื่น” ฉันลากเสียงพลางเขย่าพุงของตาเบา ๆ

ตาไม่ตอบอีกแต่สูดลมหายใจเข้าช้า ๆ จนพุงป่องแล้วถอนหายใจเสียงดังฮึด

เหมือนกับกระทิงดำตัวใหญ่ที่เตรียมขวิดมาทาดอร์ ฉันหัวเราะเบา ๆ นึกถึงเกมคอมพิวเตอร์เกมหนึ่งที่เคยเล่น มันเป็นเกมวิ่งหนีกระทิง ตาทำเสียงได้เหมือนกระทิงในเกมเปี๊ยบ

“หนูอยากเล่นกับตา” ฉันอ้อมไปข้างหลังตา มือเกาะพนักบนของเก้าอี้นอน

“มาเล่นอะไรตอนตาจะนอน ไป ไป” ตาเอามือออกจากหัว ยกชูขึ้นสะบัดยิก ๆ เกือบจะโดนหน้าฉัน

“ก็หนูไม่มีเพื่อนเล่นนี่ ตาจะหลับทำไมตอนนี้” ฉันเริ่มออกแรงเขย่าเก้าอี้เบา ๆ

“ปรายฟ้า! อย่ากวนตา ไปเล่นที่อื่นไป!” คราวนี้ตาถลึงตากว้างเห็นทั้งตาขาวตาดำชัดเจน

ฉันร้องบูอย่างขัดใจ พยายามขมวดคิ้วให้แน่นกว่าที่ตาทำ จนมองเห็นขนคิ้วของตัว

เองได้เลย แต่ทำได้ไม่นานฉันก็เมื่อยรีบคลายคิ้วออกอย่างไม่เต็มใจ ถึงแม้ว่าตาจะหลับตาลงอีกแล้วฉันก็ยังยืนกดดันไม่ยอมขยับ *จะยืนอยู่อย่างนี้แหละ ถ้าตาสงสารเราตาก็จะตื่นมาเล่นกับเรา* ฉันยิ้มน้อย ๆ ให้ความคิดเจ้าเล่ห์ของตัวเอง

แต่ตาหลับไปจริง ๆ แถมยังกรนเสียงดังครอก *ตาหลับเร็วจัง ไม่สงสารเราเลย ตาใจร้าย* ฉันคิดในใจแล้วขมวดคิ้วอีกทำปากยื่นใส่ตาไปหนึ่งที ถึงจะอยากยืนค้ำพนักเก้าอี้ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ ฉันจึงยอมแพ้ เดินไปนั่งแหมะตรงเสาสีเขียวต้นใหญ่กลางบ้าน เอนหลังพิงพยายามจะหลับบ้าง ฉันหลับตาฟังเสียงลมกับเสียงกรุ๋งกริ๋งของกระดิ่งลมไปนานเท่าไรไม่รู้ ครุ่นคิดว่าถ้าหากเปิดเครื่องเล่นเทปเป็นป่านนี้ฉันคงได้ฟังเพลงแล้วแทนที่จะนั่งกร่อยแบบนี้

ฉันลืมตาขึ้นมองไปรอบบ้านหวังว่าจะมีอะไรให้ทำบ้าง ทันใดนั้นสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่ชั้นวางของตรงมุมห้อง จากนั้นฉันก็คิดอะไรดี ๆ ออก นอกจากเกมวิ่งหนีกระทิงยังมีอีกเกมหนึ่งที่ฉันเล่นบ่อยพอ ๆ กัน มันคือเกมแต่งหน้า อันที่จริงฉันเคยเล่นเกมแต่งหน้าตั้งแต่อายุห้าหกขวบ ไม่ใช่เล่นเกมในคอมพิวเตอร์นะ แต่เป็นการเล่นแต่งหน้าคนจริง ๆ ฉันจำได้ว่าเคยเล่นสมมติเป็นช่างแต่งหน้ากับลูกค้าก็คือแม่ของฉันเอง แม่จะจัดอุปกรณ์แต่งหน้าให้ฉันมีทั้งแป้งฝุ่น ลิปติกสีต่าง ๆ แปรงแต่งหน้า และดินสอเขียนคิ้ว แม่จะบอกสไตล์ที่อยากแต่งแล้วให้ฉันลงมือแต่งให้ตามขั้นตอน (ที่ฉันคิดเอาเอง) เหมือนกับได้เป็นช่างแต่งหน้ามืออาชีพ

ฉันคิดถึงการเล่นแบบนั้นจึงเดินไปดูที่ชั้นวางของ บนชั้นมีของสารพัดวางรวมกัน ทั้งของยาย ของน้าปุ้ม และของตา ฉันไล่มองก็เห็นกล่องพลาสติกแบ่งเป็นหลายช่องเพื่อแยกอุปกรณ์หรือวัสดุชิ้นเล็ก ๆ เช่น ถ่าน กระดุม ฝาพลาสติก คลิปหนีบกระดาษ มีหลายกล่องวางซ้อนกันหลายชั้น แน่นอนว่ากล่องพวกนี้คือของตา ถัดไปทางซ้ายอีกหน่อยฉันเห็นอุปกรณ์ทำผม มีทั้งหวีซี่ หวีแปรง ยางมัดผมวงเล็ก ๆ และกิ๊บดำ นั่นคือของยายที่เก็บไว้ทำผมให้ฉัน

มองไล่ไปอีกถึงริมซ้ายสุดฉันก็เจอสิ่งที่กำลังตามหา มีแป้งฝุ่นกระปุกหนึ่ง กับลิปติกสีแดงแท่งหนึ่ง วางเด่นเป็นสง่าเหมือนกำลังรอให้ฉันหยิบ พวกนี้เป็นของน้าปุ้ม ฉันคว้าของที่ต้องการมาวางกองไว้บนเสื้อแล้วรวบเสื้อเดินไปหา ‘คุณลูกค้า’ ทันที

ฉันย่องจรดเท้าเข้าไปข้างประตู ชะโงกหน้าเข้าไปดูหน้าตาอย่างช้าและเงียบเชียบ เมื่อเห็นว่าตาหลับสนิท อ้าปากกรนอย่างสบายใจ ฉันจึงค่อย ๆ วางอุปกรณ์แต่งหน้าทั้งหมดลงบนพื้นอย่างเบามือ หยิบหวีซี่ หนังยางมัดผมกำหนึ่ง กับกิ๊บดำห้าหกอัน ฉันยืนทบทวนขั้นตอนที่เคยทำให้แม่ แล้วก็เริ่มบรรเลง เริ่มจากลงแป้งฝุ่นก่อน

น่าเสียดายที่บนชั้นวางของไม่มีแปรงสำหรับลงแป้ง ฉันก็เลยเอาแป้งเทบนฝ่ามือถูไปมาให้แป้งฟุ้งกระจายตัว แล้วลองปาดเบา ๆ บนแก้มซ้ายของตา ฉันเด้งตัวออก ถอยหลังไปสองสามก้าวด้วยหัวใจเต้นรัว กลั้นหายใจมองตานิ่ง น่าทึ่งมากที่ตาไม่ขยับแม้แต่น้อยแถมเสียงกรนยังไม่ตกด้วย ฉันจึงเดินไปที่แก้มขวาและทำเหมือนเดิม

ตอนนี้เสียงกรุ๋งกริ๋งของกระดิ่งลมเงียบไปแล้ว ฉันหันไปดูนาฬิกาบนผนัง เข็มสั้นชี้ที่เลขสี่ เข็มยาวชี้ที่เลขสอง หมายความว่าตอนนี้สี่โมงสิบนาที ฉันแต่งหน้าให้ตามาเกือบสิบนาทีแล้ว และยายก็น่าจะกำลังกลับบ้าน ขณะนี้ใบหน้าของตามีแต่แป้งฝุ่นที่ฉันเติมนิดเติมหน่อยจนขาววอกไปหมด ตาเป็นคนผิวคล้ำฉะนั้นไม่ว่าฉันจะพยายามเกลี่ยยังไงแป้งก็ไม่กลืนไปกับผิวของตา ฉันคิดว่าตัวเองทำพังและไม่มีทางแต่งให้สวยได้อีกแล้ว คิดไอเดียใหม่ขึ้นทันที *ในเมื่อแต่งให้สวยไม่ได้ งั้นแต่งให้ตลกเลยดีกว่า!* เป็นอีกครั้งที่ฉันยิ้มพอใจให้ความคิดแสนฉลาดล้ำของตัวเอง คราวนี้ยิ้มกว้างกว่าเดิมมาก

ฉันรู้ดีว่าลิปติกสีแดงของน้าปุ้มแท่งนี้เก่าแล้ว และไม่เคยเห็นน้าปุ้มใช้เลยสักครั้ง จึงทึกทักเอาเองว่าน้าปุ้มคงทิ้งมันแล้ว เพื่อไม่ให้เสียของฉันจึงใช้ลิปติกวาดวงกลมวงเบ้อเร่อบนแก้มทั้งสองข้างของตา วาดไปก็หัวเราะคิกคักไป แต่พยายามเก็บเสียงให้เงียบที่สุด ไม่แน่ตาอาจจะฝันว่าถูกกระทิงขวิดเข้าที่แก้มแล้วสะดุ้งตื่นมาเห็นฉันก็ได้ คิดแบบนั้นฉันก็เม้มปากแน่นกลั้นความขบขัน เลื่อนลิปติกไปจ่อบนหน้าผากของตา ตาแก่แล้วจึงเห็นรอยย่นบนผิวหน้าได้ชัดเจน ฉันนับรอยย่นบนหน้าผากของตาได้เจ็ดเส้น ยังไม่รวมเส้นระหว่างคิ้วอีกนับไม่ถ้วน ฉันตั้งใจไม่ยุ่งตรงนั้นเพราะมันใกล้กับดวงตาเกินไป นับเสร็จฉันก็เริ่มวาดลิปสติกไปตามรอยย่นเหล่านั้นทีละเส้นอย่างระมัดระวัง มันไม่ค่อยจะตรง ออกจะเป็นเส้นยึกยือ แต่ก็ตลกดี ฉันยังแปลกใจไม่หายที่ระหว่างฉันทำทั้งหมดนี้ตาไม่ขยับตัวเลย

ฉันข้ามริมฝีปากไปเพราะมันยากเหลือเกินที่จะทาลิปติกให้นิ่งบนปากที่อ้าและขยับตามเสียงกรนนั้น ฉันขยับไปยืนหลังเบาะแถว ๆ ศีรษะของตา ผมของตาค่อนข้างน้อยและดูยุ่ง ผมถูกย้อมด้วยสีน้ำตาลเพื่อปิดผมขาว แต่ก็ปิดไม่มิดเพราะบางจุดก็เริ่มจางกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน และบางจุดก็กลับมาเป็นสีขาว

ฉันยืนพิจารณาว่าจะทำทรงผมอะไรดี ระหว่างคิดก็มองหนังยางหลากสีที่กองอยู่บนพื้นไปด้วย และแล้วความคิดสุดบรรเจิดก็ผุดขึ้นมา ฉันนั่งลงแยกสีหนังยางให้ได้หกสีคือ สีม่วง ชมพู ฟ้า เหลืองอ่อน เขียวอ่อน กับสีใสแบบมีกากเพชร ฉันกลั่นความคิดจนสรุปได้ว่าตามีผมน้อย ควรทำทรงที่มัดหนังยางเยอะ ๆ ผมจะได้ดูหนาขึ้น (ฉันคิดเอาเองนั่นละ) คิดได้ดังนั้นฉันก็เริ่มลงมือมัดจุกเล็ก ๆ ตรงกลางหัวของตาอย่างเบามือ คิดในใจว่าตาอย่าเพิ่งตื่นตอนนี้เลยเพราะมันใกล้จะเสร็จแล้ว!

เวลาล่วงเลยไปอีกสิบกว่านาที ลองคิดดูแล้วฉันเสริมหล่อให้ตามาก็เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ไวยิ่งกว่าโกหก ฉันมัดจุกผมสุดท้ายด้วยหนังยางสีม่วงสวยและติดกิ๊บดำเก็บผมที่ชี้โด่เด่ให้เรียบแปล้ *เสร็จเรียบร้อย!* ฉันก้าวถอยหลังออกไปชื่นชมผลงานครั้งยิ่งใหญ่นี้อมยิ้มแก้มแทบปริ

ครู่ต่อมาก็มีเสียงเหล็กกระทบกันก็อกแก็กดังมาจากรั้วหน้าบ้าน ยายกลับมาแล้วพร้อมหอบหิ้วถุงพลาสติกใส่อาหารเต็มสองมือ ฉันถึงกับสะดุ้งโหยงเมื่อหันกลับมาเห็นตาลุก

ขึ้นนั่งและกำลังจะตื่นเต็มที่ *เราแต่งหน้าทำผมให้ตั้งนานไม่ยอมตื่น มาตื่นเพราะยายกลับมาบ้านเนี่ยนะ เชื่อแล้วว่ารักยายมาก* ฉันคิดในใจแล้วเผลอหัวเราะคิก ๆ แต่แล้วก็รีบหุบยิ้มเมื่อนึกได้ว่าน่าจะถูกดุชุดใหญ่แน่ ฉันรีบลุกขึ้นเตรียมจะเดินหนี แต่กลับได้ยินเสียงหัวเราะดังมาจากนอกประตูมุ้งลวด

ยายนั่นเองกำลังหัวเราะขำจนหน้าแดงยับยู่ยี่ ตายิบหยีปิดไปหมด ยายวางถุงอาหารกองกับพื้น ยื่นหน้าเข้ามาแนบประตูมุ้งลวด แล้วหัวเราะฮา ๆ ดังลั่น ฉันไม่เคยเห็นยายหัวเราะเสียงดังขนาดนี้ จึงยิ้มและหัวเราะตาม ท่ามกลางเสียงหัวเราะประสานกันของฉันกับยายเราได้ยินเสียงทุ้มต่ำปนแหบพร่าจากการเพิ่งตื่นนอนแทรกขึ้นว่า

“หัวเราะอะไรกัน” ตายังนั่งอยู่บนเก้าอี้เอน ทั้งหน้าทั้งเสียงมีแต่เครื่องหมายคำถาม

“ไปทำ...ไอ...ไหรกับ...หน้ามา...” ยายพูดขาดห้วงเพราะมัวแต่หัวเราะไม่หยุด

“จะทำไอไหรได้ ก็นอนอยู่เฉย ๆ” ตาคิ้วขมวด แหลงใต้ตอบ

“ไป...ส่องจก...ไป...” ยายพยายามบอก

ยายยังหัวเราะไม่หยุดและไม่ยอมเข้าบ้านสักที พอได้ยินตาก็เอื้อมมือหยิบกระจกที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานอย่างร้อนรน ฉันรีบเขยิบถอยออกจากตาอีกก้าวลดเสียงหัวเราะเบาลง

เป็นไปตามคาด ตาโวยวายทันทีที่เห็นหน้าตัวเองในกระจก หันมาดุฉันเสียงแข็งบอกว่าทำอะไรไม่รู้เลอะเทอะไปหมด แล้วก็รำพึงรำพันว่าจะลบหน้ายังไงให้ออกหมด ฉัน

เริ่มหันไปขอความช่วยเหลือจากยายที่ยืนตัวสั่นไม่ยอมขยับเลย ไม่ว่าจะเรียกให้เข้าบ้านยังไงยายก็ไม่ยอมเข้า ยายบอกว่าเข้าไปไม่ได้เพราะมองหน้าของตาไม่ได้ จะไม่หยุดขำแน่ ๆ ฉันเพิ่งสังเกตว่ายายหัวเราะจนน้ำตาไหลเพราะตอนที่พูดยายยกมือเช็ดน้ำตาไปด้วย ฉันจึงหัวเราะลั่นอีกครั้ง

เมื่อตาเห็นฉันกับยายหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล จึงยกกระจกส่องหน้าตัวเองอีกครั้ง คราวนี้ตาระงับใจพิจารณาดูผลงานชิ้นเอกของฉันอย่างละเอียด ตั้งแต่ทรงผมสุดล้ำจนถึงใบหน้าที่ดูยังไงก็เรียกเสียงหัวเราะได้อย่างยอดเยี่ยม ตาจึงเริ่มขำจนหัวเราะเสียงดังบ้าง

ผ่านไปอีกพักใหญ่ยายจึงยอมเดินเข้าบ้าน ไล่ให้ตาไปล้างหน้าให้เกลี้ยง และบอกให้ฉันเก็บกวาดถูเศษแป้งให้เรียบร้อย ยายรีบเดินหนีเข้าครัวไปทำอาหารเย็น ขอเลี่ยงไม่เจอตาแล้วเพราะกลัวจะขำจนกลั้นไม่ไหวอีก

เย็นวันนั้นทั้งบ้านมีแต่เสียงหัวเราะของเราสามคน น้าปุ้มกลับบ้านมารู้เรื่องจากยายก็พลอยหัวเราะด้วยอีกคน

สิ่งที่สำคัญที่สุดของวีรกรรมนี้คือตาไม่โกรธฉันเลยแม้แต่นิดเดียว

บ้าน
(ตุ๊กตา)
เรือน
ไทย

ฉันมีเพื่อนซี้ที่สุดเป็นตุ๊กตาหมูสีชมพูชื่อว่า พิกกี้ เดิมทีมันเป็นพวงกุญแจตุ๊กตา แต่ฉันเอาพวงกุญแจออกให้มันกลายเป็นตุ๊กตาตัวเล็กน่ารักขนาดพกสะดวกแทน ฉันตั้งชื่อให้มันเองเหมือนตอนที่ตั้งให้ฮิปโป ฉันคิดว่าครั้งนี้ฉันตั้งชื่อตุ๊กตาได้สร้างสรรค์มากกว่าเดิมหลายเท่าเลยละ

ฉันเจอพิกกี้ครั้งแรกตอนไปเที่ยวพัทยากับพ่อแม่และพี่ปรอย เมื่อตอนสัปดาห์สุดท้ายที่โรงเรียนปิดภาคเรียน ป.๒ ขึ้นชั้น ป.๓ วันนั้นเป็นวันกลับจากพัทยา แม่อยากแวะดูเสื้อผ้ารองเท้า กระเป๋าและของอื่น ๆ พ่อจึงแวะศูนย์จำหน่ายสินค้าประเภทเอาต์เลตที่อยู่บนเส้นทางขากลับให้ พอรถเข้าไปจอด ฉันก็ขอลงตามแม่ไปด้วยเผื่อแม่จะซื้อพวกเสื้อผ้ารองเท้าหรือของเล่นให้ฉันบ้าง พี่ปรอยไม่อยากซื้ออะไรจึงชวนพ่อไปนั่งร้านกาแฟที่อยู่ใกล้ ฉันเดินตามแม่กวาดสายตาดูสิ่งของมากมายหลายประเภทที่วางอยู่บนชั้นวางและที่แขวนโชว์อย่างมีความหวัง แต่ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจสำหรับเด็กแปดขวบใกล้จะเก้าขวบเลย

“ไม่เห็นมีอะไรเลย” ฉันบ่นอย่างหงุดหงิด

“ไปเลือกเสื้อมาสักตัวไป เร็ว ๆ นะ แม่จะจ่ายเงินแล้ว” แม่บอก

“ก็ได้ค่ะ”

ฉันจำใจวิ่งไปยังโซนเสื้อผ้าเด็กหยิบเสื้อยืดสีชมพูบานเย็นลายหัวใจมาตัวหนึ่ง มันไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการแต่ก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย แม่จับเสื้อที่ฉันเลือกมาอย่างพินิจพิจารณาแล้วพยักหน้านิดหนึ่ง ล้วงกระเป๋าสะพายหยิบกระเป๋าสตางค์สีดำใบสวยออกมาเตรียมจ่ายเงิน

ฉันเขย่งเท้ามองของที่แม่หยิบมาวางบนเคาน์เตอร์ เห็นเสื้อสีขาวประดับลูกไม้สวยงามกับกระเป๋าหนังแบบสะพายข้างสีชมพูอมแดงใบเล็ก ถัดมาเป็นเสื้อของฉัน เมื่อมองสูงขึ้นไปอีกฉันเห็นราวตั้งโต๊ะแขวนพวงกุญแจหลายแบบเขียนว่า I Love Pattaya ข้าง ๆ กันก็มีราวแขวนพวงกุญแจตุ๊กตาน่ารักตั้งอยู่

ฉันสะดุดตากับพวงกุญแจตุ๊กตาพวกนั้น มีทั้งพวงกุญแจสิงโตขนฟู จิ้งจอกสีส้ม หมีตัวอ้วนกลม หมาป่าหน้าตาประหลาด และสัตว์ชนิดอื่นอีกมากมาย แต่ที่ดึงดูดใจฉันมากที่สุดคือพวงกุญแจหมูสีชมพู จมูกสีครีม หน้าตาใสซื่อ ตัวอ้วนกลม มันกำลังสบตาฉันอยู่ ฉันรู้ทันทีว่าโชคชะตาหรืออะไรก็ตามต้องการให้ฉันครอบครองเจ้าหมูตัวนี้

“แม่จ๋า หนูเอาอันนี้ด้วยได้ไหม” ฉันชี้พวงกุญแจหมูตัวหนึ่ง

“พวงกุญแจเหรอ เท่าไรละ” แม่จับป้ายราคาพลิกดูราคา หรี่ตาลง ฉันส่งสายตาอ้อนวอนอยู่เงียบ ๆ

“ได้สิ ตัวเดียวพอนะ” แม่ยอมจนได้

ฉันกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ “ขอบคุณค่ะ แม่ใจดีที่สุดเลย” ฉันพูด หน้ายิ้มแป้น บรรจงเลือกตัวที่คิดว่าน่ารักและถูกชะตาที่สุดมาหนึ่งตัว

ตั้งแต่ขึ้นรถมาฉันก็นั่งชื่นชมพวงกุญแจหมูที่ฉันตั้งชื่อให้ว่าพิกกี้ พลางคิดเป็นเรื่องเป็นราวว่าจะเล่นอะไรกับมันดีเมื่อกลับถึงบ้าน หน้าตามันน่ารักน่าเอ็นดูจนฉันอดใจไม่ไหวต้องบีบมันแรง ๆ อย่างมันเขี้ยวอยู่บ่อย ๆ ด้วยความที่มันตัวเล็กพอดีกับมือของฉัน จึงพกพิกกี้ไปไหนต่อไหนด้วยทุกที่ ฉันเอามันเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำด้วย เอามานอนด้วยข้าง ๆ เอาไปนั่งกินข้าวที่โต๊ะอาหารด้วย เมื่อเปิดภาคเรียน ป.๓ ฉันก็เอาพิกกี้ไปโรงเรียนด้วยทุกวัน จนเป็นที่รู้กันของเพื่อนและคุณครูที่โรงเรียนว่าพิกกี้ที่เด็กหญิงปรายฟ้า ห้อง ป.๓/๒ พูดถึงอยู่ตลอดคืออะไร เรากลายเป็นเพื่อนรักกันตั้งแต่นั้นมา

กระทั่งปิดภาคเรียน ป.๓ ขึ้นชั้น ป.๔ วันที่ฉันต้องไปอยู่บ้านตากับยาย ฉันก็เอาพิกกี้ไปด้วย

“ไม่ลืมอะไรใช่ไหมลูก” แม่ถามฉันขณะเขยิบเข้ามานั่งใกล้บนเบาะหลัง ฉันสายหน้ายิ้มน้อย ๆ ก้มมองสิ่งของนุ่มนิ่มในมือ ตอนนี้สีชมพูสดใสของพิกกี้เริ่มเปลี่ยนเป็นสีชมพูอ่อนซีดตามกาลเวลา แต่มันก็ยังน่ารักมากเหมือนเดิมสำหรับฉัน เวลาผ่านไป รถแล่นไปเรื่อย ๆ ฉันกำพิกกี้ไว้แน่นแล้วก็ผล็อยหลับบนตักแม่เหมือนทุกครั้ง

แม่ปลุกฉันทันทีที่ถึงบ้านตากับยาย ฉันลุกขึ้นนั่งมือยังกำพิกกี้อยู่พลางคิดในใจ เราต้องรีบเอาพิกกี้ไปอวดตากับยายแล้วบอกว่านี่คือเพื่อนรักตัวใหม่ของเรา ตากับยายต้องชอบพิกกี้แน่ แม่อมยิ้มสายหน้าอย่างเอ็นดูเมื่อเห็นฉันเปิดประตูรถแล้ววิ่งแจ้นไปหาตากับยายในบ้านโดยไม่รอใคร

วันนั้นฉันป่าวประกาศไปทั่วถึงความสัมพันธ์ของฉันกับพิกกี้ ฉันบอกตากับยาย รอจนกลางคืนก็บอกน้าปุ้มกับน้าสิงห์ด้วย หลายวันถัดมาเมื่อน้าปรางกลับมาเยี่ยมตากับยาย ฉันก็บอกน้าปรางด้วย ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าพิกกี้น่ารักมาก แล้วยังบอกอีกว่าฉันกำลังจะลืมฮิปโป ซึ่งไม่จริงเลย

“ระวังฮิปโปน้อยใจนะ” น้าปรางพูดติดตลก

“ไม่น้อยใจหรอก ตอนกลางคืนหนูก็กอดฮิปโปเหมือนเดิม” ฉันยืดอกพูดอย่างมั่นคง

ตั้งแต่นั้นมาฉันก็เอาพิกกี้ออกไปห้างสรรพสินค้ากับตายาย พาไปบ้านหม้อ ไปตลาด ไปทำธุระ ไปทุกที่ที่ฉันไป และเมื่ออยู่บ้านฉันก็จะทำกิจกรรมมากมายกับพิกกี้มากมายเสียจนตาไม่ถูกเรียกให้มาเล่นด้วยตั้งพักใหญ่

วันหนึ่งฉันตั้งใจจะสร้างบ้านให้พิกกี้อยู่ แต่ก็ต้องผิดหวังอย่างหนักเพราะไม่เหลือกระดาษลังพอที่จะใช้ได้เลย ฉันคงเสียใจมากจนแสดงสีหน้าเหมือนอยากร้องไห้ จนตาสังเกตเห็น

“เป็นอะไรลูก ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้” ตารีบถาม

“หนูอยากสร้างบ้านให้พิกกี้” ฉันบอกอ่อย ๆ

“แล้วทำไมไม่สร้างละ” ตาสงสัย

“กระดาษลังหมดค่ะ” ฉันบอก

“หมดแล้วเหรอ” ตาพูดเสียงสูงทำตาโตเหมือนไม่อยากเชื่อ

ตาเดินไปดูกระดาษลังบนชั้นข้างบ้านว่าหมดจริงหรือ ฉันเดินผ่านโต๊ะตัดไม้ของตาที่ตั้งอยู่หน้าบ้านเห็นเศษไม้ชิ้นเล็กใหญ่จำนวนมากวางกองอยู่ที่พื้น

“ตาเอาไม้มาทำอะไรเยอะแยะคะ” ฉันถาม

“อ้อ ตาจะทำชั้นวางของ” ตาตะโกนบอกมาแต่เสียง ฉันได้ยินตารื้อชั้นวางของเสียงดัง

“ใช้ไม้เยอะขนาดนี้เลยเหรอคะ” ฉันร้องถาม

“ก็ไม่ขนาดนั้นหรอกลูก” ตาตะโกนตอบ

ฉันไม่พูดต่อ เดินจับมือน้อย ๆ ของพิกกี้เข้าบ้านไปนั่งข้างยายที่กำลังนั่งพับผ้าอยู่บนพื้น ฉันอาสาช่วยพับผ้า แต่การขยับที่แสนจะเชื่องช้าด้วยท่าทีเฉื่อยชาของฉันทำให้ยายรำคาญ จึงบอกให้ฉันไปทำอย่างอื่น ยายคงคิดว่าการช่วยของฉันยิ่งทำให้งานช้าลงไปอีก ฉันจึงเดินลากเท้าไปนั่งที่โต๊ะทำงานหยิบดินน้ำมันมาปั้นเล่น ไม่นานตาก็เปิดประตูหน้าบ้าน

เดินฉับ ๆ ตรงมาหาฉัน ใบหน้ามีรอยยิ้มที่เก็บไม่มิด

“ลูกอยากได้บ้านตุ๊กตาให้พิกกี้ใช่ไหม” ตาถาม

“ใช่ค่ะ แต่หนูสร้างไม่ได้ ไม่มีกระดาษลังเหลือแล้ว” ฉันไถลมือทั้งสองไปตามโต๊ะพลางก้มหัวราบด้วยความเซ็ง

“ตาทำให้เอาไหม ใช้ไม้ที่เหลือของตา” ตาเสนอ

ฉันเด้งตัวนั่งตรงทันที แววตาฉายประกายความดีใจโดยฉับพลัน

“เอาค่ะ เอา ตาทำให้หนูหน่อย” ฉันลุกขึ้นยืนกระโดด มือจับแขนชุ่มเหงื่อของตาแกว่งไปมา

“แต่ต้องรอตาทำชั้นวางของให้เสร็จก่อนนะ เสร็จเมื่อไหร่ก็ทำเมื่อนั้นแหละ” ตาพูดขณะลูบหัวฉัน แล้วเดินออกไปที่โต๊ะตัดไม้หน้าบ้าน นั่งลงเริ่มทำชั้นวางของ

ฉันตั้งตารอให้ตาทำชั้นวางของเสร็จ แวะออกไปดูเป็นพัก ๆ แบบห่าง ๆ เพราะกลัวเศษฝุ่นกับเศษไม้เข้าตา ฉันไม่ได้เร่งเร้าอะไรเลยแต่ตาบอกว่ารู้สึกกดดันจึงบอกให้ฉันกลับเข้าบ้านทุกที มีหนหนึ่งฉันออกไปดูตา เผลอถามว่าอีกนานแค่ไหนถึงจะเสร็จ ตาหยุดเครื่องตัดไม้หันมามองฉันแบบดุ ๆ ถอดแว่นกันฝุ่นแล้วพูดเสียงเข้ม

“ถ้ายังออกมาถามอีกตาจะไม่ทำให้แล้วนะ”

ฉันรีบวิ่งเข้าบ้านและไม่ออกไปดูอีกเลย ได้แต่แอบดูเงียบ ๆ ตรงซอกหน้าต่าง ไม่

ยอมทำอะไรอื่น ยายไม่ได้ห้ามเพราะเข้าใจว่าฉันคงตื่นเต้นไม่น้อย เสียงตัดไม้ยังดังกลิ่นไม้ยังลอยคลุ้งไปทั่วบริเวณบ้าน ทำให้บางช่วงฉันคุยกับยายไม่ได้ยินเลยเพราะถูกเสียงตัดไม้กลบ

เวลาน่าจะผ่านไปอีกหลายชั่วโมง ในที่สุดตาก็ทำชั้นวางของเสร็จ ตายกชั้นไม้สีน้ำตาลไหม้ที่มีสามชั้นสูงเท่าเอวของตาไปตั้งชิดฝาบ้านฝั่งโรงจอดรถเพื่อวางอุปกรณ์ที่เพิ่มขึ้นทุกวันของตา ฉันแอบมองอยู่ตลอด ก็เห็นตายืนเท้าเอวยิ้มอย่างพอใจกับชั้นวางของฝีมือตัวเอง แล้วตาก็เดินไปที่โต๊ะตัดไม้ คราวนี้ฉันกล้าออกไปยืนข้าง ๆ ตาร้องถามเสียงใส

“ตาจะทำบ้านตุ๊กตาให้หนูแล้วใช่ไหมคะ”

“ฮื่อ ลูกอยากได้แบบไหนละ” ตาถาม เลิกดุแล้ว

ฉันนึกถึงบ้านตุ๊กตาที่เคยเห็นในห้างสรรพค้า “ขอเป็นบ้านสองชั้น มีไฟ มีสวนหลังบ้าน มีลานจอดรถ มี-”

“โอย ไม่ไหว ไม่ไหว เดี๋ยวตาคิดให้แล้วกัน เข้าไปในบ้านได้แล้ว” ตารีบตัดบท

“แต่ว่า…” เมื่อเห็นว่าตามเนื้อตัวของตามีแต่เหงื่อไคล เสื้อกล้ามสีขาวที่น่าจะเคยเป็นเสื้อยืดที่ตาเอามาตัดแขนเสื้อออก ตอนนี้ทั้งเหลืองทั้งเทาด้วยฝุ่นเศษไม้ แว่นตากันฝุ่นก็มีฝุ่นสีเหลืองเกาะจนหนา ผมสีน้ำตาลแซมขาวของตาก็มีแต่ฝุ่นเต็มทั้งหัว ฉันก็รู้สึกผิดที่เร่งเร้าให้ตาสร้างบ้านตุ๊กตาให้ทั้งที่ยังไม่ได้พักเลย ฉันกลับเข้าบ้าน เข้าครัวหยิบแก้วน้ำไป

ใส่น้ำแข็ง รินน้ำเปล่าจนเกือบล้นแก้ว แล้วประคองออกมาด้วยสองมือช้า ๆ อย่างระมัดระวังให้ตา

“ตาจ๋า น้ำค่ะ” ฉันบอกเสียงหวาน

“เอ้อ ขอบใจมากลูก ชื่นใจจริง ๆ” ตายิ้มกว้าง ฉันก็ยิ้มกว้างตอบ ฉันไม่เข้าชี้เรื่องบ้านตุ๊กตาอีก ยอมเขาบ้านไปนั่งคอยอย่างอดทนพลางก็จินตนาการถึงบ้านตุ๊กตาที่ตาทำให้ครู่ถัดมาฉันได้ยินเสียงตาตัดไม้ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ฉันนั่งเล่นอยู่ในบ้านกับยายจนเวลาล่วงเลยไปถึงสี่โมงกว่า ยายดูนาฬิกาแขวนผนังแล้วบ่นพึมพำ ลุกขึ้นไปดูตาที่หน้าต่าง

“ยังไม่เสร็จเหรอพ่อ ทำทั้งวันแล้วนะ” ยายถามอย่างเป็นห่วง

“เอ้อ ใกล้เสร็จแล้ว แม่ทำกับข้าวเลยก็ได้” ตาบอก

“พักบ้างก็ได้ แค่นี้หลานก็รักจะตายแล้ว” ยายแซว

ตาหัวเราะ ยายมองอีกครู่หนึ่งแล้วยิ้มน้อย ๆ เดินเข้าครัวไปเตรียมอาหารเย็น ฉันอยากพูดว่า ทำไมตาทำนานจัง ตาทำเสร็จหรือยัง ตาเป็นยังไงบ้าง แต่พยายามอดทนเพราะไม่อยากให้ตารู้สึกกดดัน ฉันตัดสินใจไม่ไปยืนแอบดูตาตรงซอกหน้าต่างอีกแล้ว แต่ไปนั่งวาดการ์ตูนรอที่โต๊ะทำงานของฉันเงียบ ๆ พอฉันวาดการ์ตูนไปได้หน้าหนึ่งกับอีกครึ่งเสียงตัดไม้และเสียงตอกเครื่องมือต่าง ๆ ของตาก็เงียบ ฉันอดไม่ได้จึงลุกไปดู

“โอ้โห สวยจัง!” ฉันอุทานทันทีที่เห็นบ้านตุ๊กตาบนโต๊ะตัดไม้ ตายกมันซูหมุนให้ฉันเห็นชัด ๆ อย่างภูมิใจ แล้วตาก็ลุกขึ้นปัดฝุ่นกับเช็ดเหงื่อตามหน้าตามตัว ถอดแว่นกันฝุ่นออก ยกบ้านตุ๊กตาเดินเข้าบ้านไปวางบนโต๊ะทำงานของฉัน ฉันรีบเข้าไปสำรวจดูใกล้ ๆ เพราะตื่นเต้น

ตาสร้างบ้านตุ๊กตาทรงเรือนไทยด้วยไม้สีน้ำตาลไหม้ทั้งหลัง ตัวบ้านมีสองชั้นคือใต้ถุนกับชั้นบน มีบันไดแบบโบราณ มีหน้าต่างมีประตู จุดสำคัญที่ฉันประทับใจที่สุด คือชั้นสองมีไฟที่เราเปิดปิดได้ด้วย เพราะตาติดระบบไฟจริง ๆ ให้บ้านตุ๊กตาของฉัน ฉันดีใจจนพูดไม่ออก อยู่ ๆ ภาพตอนที่ตัวเองยืนตาละห้อย จ้องมองบ้านตุ๊กตาแสนสวยมีระบบไฟเปิดปิดได้ในห้างสรรพสินค้าก็ผุดขึ้นมา ฉันคิดว่าชีวิตวัยเด็กอย่างฉันนี่คงไม่มีทางได้ครอบครองบ้านตุ๊กตาแสนสวยราคาแพงหูฉี่แบบนั้นแน่ แต่ตอนนี้เวลานี้มันมาอยู่ตรงหน้าฉันจริง ๆ แถมยังไม่เหมือนบ้านตุ๊กตาหลังไหนที่ฉันเคยเจอ มันวิเศษมากเสียจนฉันอดใจไม่ไหวโผกอดตาแน่นอย่างตื้นตัน

“อย่ากอดตาลูก เหม็นเหงื่อ ออกไปก่อน” ตารีบบอก

ฉันไม่สนใจกอดตาแน่นกว่าเดิมอีก “ขอบคุณค่ะตา หนูชอบมากเลย ชอบมากมากมากมาก”

“เอ้อ รู้แล้ว ออกไปได้แล้วลูก” ตาผลักฉันออกห่าง

ฉันยอมผละออกตามที่ตาบอก วิ่งไปหยิบพิกกี้ซึ่งฉันแต่งตั้งให้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้นับตั้งแต่วันนั้น ให้มาเล่นในบ้านนี้ได้ ตามองดูฉันเล่นสักพักก็เสนอให้ฉันเอาของตกแต่งบ้านมาใส่ในบ้าน ฉันเห็นด้วยที่สุดจึงรีบไปรื้อค้นของเล่น ของใช้ และสิ่งประดิษฐ์ที่มีรูปร่างคล้ายตู้เย็น โต๊ะกินข้าว เก้าอี้ เตียง กับของแต่งบ้านจำเป็นชนิดอื่น เมื่อรวบรวมได้มากพอแล้วก็เอามาใส่ในบ้าน ของตกแต่งบ้านพวกนี้ทำให้บ้านตุ๊กตามีชีวิตชีวาน่าอยู่มาก และยังทำให้ฉันเกิดความคิดอยากสร้างของแต่งบ้านชิ้นใหม่ ๆ มาแต่งบ้านมากขึ้น

ขณะที่ตากำลังอาบน้ำก่อนกินข้าว ฉันเล่นบ้านตุ๊กตาอยู่นานจนยายเรียกไปกินข้าวครั้งแล้วครั้งเล่าก็ไม่ยอมไปสักที ยายจึงงัดไม้ตายขึ้นมาใช้

“ปล่อยให้พิกกี้อยู่ในบ้านมันไปก่อนเถอะ เราน่ะมากินข้าวได้แล้ว กินเสร็จแล้วจะได้ไปเล่นต่อ” ยายหว่านล้อม

“ขอเล่นอีกแป๊บเดียวนะคะ อีกห้านาที” ฉันบอก

“พิกกี้มันหิวข้าวแล้ว ให้มันนั่งโต๊ะกินข้าว กินไปพร้อมลูกก็ได้” ยายไม่ยอมถอย

“พรุ่งนี้ลูกก็ทำโทรทัศน์ให้มันดูตอนกินข้าวเหมือนลูกสิ ตกลงไหม” ยายพูดต่อ

ฉันคิดตามที่ยายพูดอย่างจริงจัง สุดท้ายก็ตอบไปตามความคิดแรก

“เดี๋ยวหนูไปกิน อีกแป๊บเดียวค่ะ”

“ไม่เชื่อฟังแบบนี้เรียกตามาดีกว่า” นี่ละไม้ตายขนานแท้ของยาย

ฉันจับพิกกี้วางบนโต๊ะกินข้าวขนาดจิ๋ว และเอาจานใส่ไก่ทอดดินน้ำมันวางตรงหน้ามัน ไม่ลืมเปิดไฟให้สว่างเพื่อให้พิกกี้เห็นชัด ๆ แล้วเดินปากยื่นไปกินข้าวแต่โดยดี ตาเดินออกมาจากครัวถือชามขนมจีนแกงป่าร้อน ๆ กลิ่นหอมฉุยฝีมือยาย มีกลิ่นดอกไม้จากสบู่และกลิ่นสดชื่นจากแป้งเย็นแฝงมาด้วย ตาเลื่อนเก้าอี้ติดล้อมานั่งกินใกล้ฉัน แล้วตา ยาย กับฉันก็ดูภาพยนตร์แนวแอ็กชันที่ตาเลือกด้วยกันไปพลาง ฉันหันไปมองบ้านตุ๊กตาก็เห็นพิกกี้กำลังดูภาพยนตร์กับเรา

เมื่อกินข้าวและอาบน้ำเสร็จฉันไปหาพิกกี้ที่บ้านตุ๊กตาเพื่อเตรียมยกขึ้นไปนอนด้วยกัน อยู่ ๆ ฉันก็คิดว่ามันคงมีความสุขมากกับบ้านใหม่และคงจะไม่อยากนอนกับฉันคืนนี้ ฉันจึงตัดสินใจให้พิกกี้นอนในบ้านใหม่แสนอบอุ่นของมันสักคืน หากวันต่อไปมันเกิดเหงาขึ้นมาฉันก็จะเอามันไปนอนด้วยเหมือนเดิม ตาเห็นฉันเปิดไฟบ้านตุ๊กตาแล้วทำท่าจะขึ้นไปนอนก็รีบห้ามไม่ให้ฉันเปิดไฟบ้านตุ๊กตาทิ้งไว้

ตาบอกว่าวันพรุ่งนี้ถ่านไฟฉายที่ใส่ให้อาจจะหมดและตาก็จะโกรธ ฉันจำใจเดินกลับไปปิดไฟแล้วขึ้นไปนอนพร้อมตา ได้แต่หวังว่าพิกกี้คงไม่เหงาหรือไม่ฝันร้ายที่บ้านของมันมืดนัก

ฉันตัดสินใจผิดพลาดมาก เพราะฉันเองต่างหากที่นอนไม่หลับเลยเพราะไม่มีพิกกี้อยู่ข้าง ๆ ในที่สุดฉันก็เดินลงมาเอาพิกกี้ที่นอนแอ้งแม้งอย่างสบายใจบนเตียงจิ๋วกลับขึ้นไป

กับฉัน ตาเดินลงมาเป็นเพื่อน ส่ายหน้าหัวเราะเบา ๆ พูดว่า

“ให้พิกกี้มันอยู่บ้านมันแค่ตอนกลางวันก็พอเนอะ”

“ใช่ค่ะ พิกกี้มันนอนไม่หลับถ้าไม่มีหนู” ฉันยิ้มให้ตาหนึ่งที ยิ้มให้พิกกี้หนึ่งที แล้วก็กระโดดทุ่มตัวลงบนฟูกนอน

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2567

เรื่องของยุง สกู๊ตเตอร์
และกระต่ายขาเดียว

บ้านตากับยายเปิดหน้าต่างไว้ตลอดวัน จะปิดก็ตอนเริ่มมืดจึงมียุงบินเข้าบ้านเป็นประจำ ฉันไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมยุงถึงกัดฉันคนเดียวทั้งที่เราอยู่กันตั้งสามคน ยายบอกว่าเพราะฉันนุ่งแต่กางเกงขาสั้น จึงเริ่มซื้อกางเกงเลกกิ้งสีสันสดใส บางตัวเป็นลายการ์ตูนมาให้ใส่ แต่ประเทศไทยอากาศร้อนเหลือเกิน ฉันจึงเลือกใส่กางเกงเลกกิ้งเฉพาะตอนออกไปนอกบ้านเท่านั้น เวลาอยู่บ้านก็นุ่งกางเกงขาสั้นเหมือนเดิม

ฉันโดนยุงกัดทั้งกลางวันกลางคืนจนยายต้องพกอาวุธติดตัวไว้ช่วยปราบ มันคือไม้ช็อตยุงสีแดงแป๊ด เวลากลางวันฉันจะนอนเล่นที่ชั้นล่าง มีท่านอนประจำคือกางแขนกางขาแผ่กลางพื้นบ้านที่เย็นสบายเหมาะกับการนอนแบบนี้ที่สุด เมื่อไรที่ฉันนอนแผ่ยายจะมานอนข้าง ๆ คอยปัดไม้ช็อตไล่ยุงให้ ฉันนอนฟังเสียงเปรี๊ยะ ๆ เวลายุงโดนตาข่ายไม้ช็อตจนหลับไปทุกที เวลากลางคืนเมื่อฉันนอนบนฟูก ยายก็จะเอาไม้ช็อตยุงออกมาปัดแกว่งเหนือตัวฉันเหมือนตอนกลางวัน แต่ตอนกลางคืนนี่ละที่ฉันจะเริ่มคันตรงจุดที่โดนยุงกัด ยายพร่ำบอกเสมอว่าอย่าเกา ไม่งั้นขาจะลายเป็นรอยดำ ๆ ฉันรู้ดีว่ายิ่งเกาจะยิ่งคันและรอยยุงกัดก็จะหายช้า แต่ฉันทนไม่ไหวต้องเกาบ่อย ๆ ไม่รู้ตัวเลยว่าจุดเล็ก ๆ เริ่มกลายเป็นสะเก็ดแผลเล็ก ๆ

พ่อกับแม่เคยบอกว่าระบบน้ำเหลืองในตัวฉันไม่ดี เวลาโดนแมลงกัดไม่ว่ามดหรือยุง ตุ่มคันเหล่านั้นจะหายช้ากว่าเด็กคนอื่น ถ้าหากเผลอเกาก็ยิ่งหายช้า เวลามีแผลก็จะแห้งช้ากว่าคนอื่นด้วย ฉันรับรู้เรื่องนี้มาตลอดแต่ห้ามตัวเองไม่ได้เลย รู้ตัวอีกทีขาก็ลายพร้อยเป็นรอยดำแดงทั่วทั้งขา ยายกับแม่พูดบ่อย ๆ ว่าถ้าเกาจนเป็นรอยแบบนี้พอโตเป็นสาวขาจะไม่สวย ไม่สนใจหรอก สักวันมันก็หายไปเอง ฉันคิด ในเมื่อห้ามแล้วไม่ค่อยฟัง ยายจึงแก้ปัญหาด้วยการทายาหม่องบนตุ่มคันของฉันจนเกือบทั่วทั้งขา พอฉันร้องโวยวายว่าแสบตาวิ่งไปขอให้ยายช่วย ยายก็รู้ทันทีว่าฉันแอบเกาขาแล้วเอามือขยี้ตา จากนั้นมาฉันจึงเกาน้อยลง น้อยลง และน้อยลง

ฉันมีแผลเป็นปรากฏตามผิวกายตรงโน้นตรงนี้เพราะยุงวายร้ายพวกนั้น ทีแรกมันนำมาแค่แผลเล็ก ๆ แต่ไม่นานแผลเป็นรอยที่สองซึ่งใหญ่กว่ารอยแรกก็เกิดตาม

วันหนึ่งพ่อกับแม่ขับรถไปส่งฉันที่บ้านตายายตามปกติ ยายสังเกตเห็นข้อศอกข้างขวาของฉันมีสำลีแผ่นกลมปิดทับด้วยเทปแต่งแผล จึงถามอย่างเป็นห่วงว่าเป็นอะไร ฉันจึงเล่าให้ยายฟัง

เหตุการณ์ที่ได้แผลนี้เกิดในวันที่ฉันอยู่บ้านพ่อแม่ ยามสายของวันเสาร์อันสดใส ฟ้าโปร่งแดดจ้า ลมพัดใบไม้ปลิวไสว เหมาะแก่การออกไปขี่สกู๊ตเตอร์คันใหม่มาก ๆ สกู๊ตเตอร์สีแดงเลือดหมูแสนสวยคันนี้ พ่อเพิ่งซื้อให้ฉันหลังจากไปรับตัวมาจากบ้านตายาย มันเป็นสกู๊ตเตอร์ขนาดพอดีตัวฉันเลย มีด้ามจับสีดำ วัสดุแข็งแรงดูทนทาน แถมล้อยังส่องแสงสีรุ้งยามเราไถมันไปกับพื้นด้วย มันเป็นของเล่นชิ้นโก้ที่สุดเท่าที่ฉันเคยมี พอเห็นว่าวันนี้อากาศดี ฉันจึงคว้าสกู๊ตเตอร์ออกจากบ้านโดยมีเสียงพ่อไล่หลังตามมาว่าให้ขี่ดี ๆ อย่าขี่เร็ว

บ้านของพ่อที่จังหวัดปทุมธานี อยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ซ้ายมือหน้าทางเข้าหมู่บ้านเป็นศูนย์รถยนต์ญี่ปุ่นยี่ห้อหนึ่ง ทางทางขวามือเป็นโรงเรียนประถมของฉันเอง ถ้าขับรถตรงเข้าไปจะเจอป้อมยามเล็ก ๆ ที่ไม่เคร่งครัดเรื่องรถที่ผ่านเข้าออกนัก เพราะลุงรปภ. จำรถทุกคันในหมู่บ้านได้ รวมถึงรถตากับยายด้วย ถนนในหมู่บ้านเป็นถนนปูนมีลูกระนาดปูนตั้งถี่ ๆ ดักอยู่ทุกซอย เพื่อให้คนในหมู่บ้านขับรถช้า ตามรอยแตกบนถนนปูนมีรอยยางมะตอยสีดำ

เหนียวหนืบซ่อมอยู่หลายรอย ฉันชอบเอาไม้หรือเอารองเท้าไปเขี่ย ๆ จิ้ม ๆ สนุกดีเพราะมันเหมือนกาว

ในหมู่บ้านแบ่งเป็นหกซอย แต่ละซอยทะลุถึงกันได้ที่ท้ายหมู่บ้าน ซึ่งเป็นสนามเด็กเล่นพื้นทราย ด้านขวามือถัดจากสนามเด็กเล่นมีบ้านอยู่ไม่กี่หลัง หนึ่งในนั้นคือบ้านของฉันเอง ฉันรู้สึกโชคดีที่บ้านอยู่ท้ายสุดของหมู่บ้านเพราะเดินแค่ไม่กี่ก้าวก็ถึงสนามเด็กเล่น

แต่วันนี้ฉันไม่อยากไปสนามเด็กเล่น อยากอวดสกู๊ตเตอร์ใหม่มากกว่า ฉันวางเท้าซ้ายบนสกู๊ตเตอร์ เท้าขวายันพื้น กวาดสายตามองดูซอยต่าง ๆ พิจารณาเส้นทางที่อยากไป ความจริงฉันยังไม่เคยไปไหนไกลเกินสนามเด็กเล่น เคยลองเดินเข้าไปบางซอย แต่ก็แค่ผ่านบ้านสามสี่หลังเข้าไปก็รีบย้อนออกมา ฉันไม่กล้าเดินไปจนถึงต้นซอยเพราะกลัวหมาตัวใหญ่ที่ชอบเห่าโต้กันข้ามซอย ฉันเชื่อว่ามีหมาตัวใหญ่อยู่ทุกซอยอย่างน้อยซอยละสามตัว ขณะยืนครุ่นคิดอยู่ ก็เกิดความคิดสุดโต่งวาบขึ้นมาในหัว *เรามีสกู๊ตเตอร์ที่ทั้งเร็วและสวยขนาดนี้ อยากไถเข้าซอยนี้แล้วทะลุมาซอยนี้จัง คนที่เห็นต้องชมสกู๊ตเตอร์ของเราแน่* คิดแบบนั้นฉันก็ไถสกู๊ตเตอร์คันใหม่ออกจากหน้าบ้านทันที

คนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านรู้จักฉันและเพื่อน ๆ ในฐานะ ‘แก๊งสนามเด็กเล่นของหมู่บ้าน’ เพราะพวกเราจะไปรวมตัวกันเล่นที่สนามเด็กเล่นช่วงบ่ายแก่หรือช่วงเย็น ช่วงสายแบบนี้ยังไม่มีใครนัดกันออกมา เพราะแดดแรงจนไม่มีใครอยากยื่นหน้าออกจากบ้าน ไม่ใช่

แค่พวกเด็ก ๆ พวกผู้ใหญ่ก็เหมือนกัน โดยเฉพาะวันหยุดสุดสัปดาห์ที่น่านอนผึ่งพุงแบบนี้ ฉันจึงค่อนข้างผิดหวังที่ไถสกู๊ตเตอร์ไปทางไหนก็ไม่เจอใครให้อวดเลย ฉันไถเข้ามาในซอยหนึ่งด้วยความหวาดระแวงนิด ๆ แต่เมื่อมองเข้าไปในบ้านแต่ละหลังทั้งซ้ายขวาแล้วไม่เห็นว่ามีหมาสักตัว จึงโล่งใจเพิ่มความเร็วในการไถขึ้นทีละนิด

ในที่สุดฉันก็ไปถึงต้นซอย ฉันยิ้มกว้างภูมิใจเหลือเกินที่เอาชนะความกลัวได้แล้ว ดังนั้นจึงไม่ลังเลที่จะเลี้ยวเข้าไปอีกซอยขณะไถสกู๊ตเตอร์ด้วยความเร็วสูงสุด (ไม่ได้กลัวหมาหรอกนะ แต่ฉันอยากกลับบ้านแล้วเพราะแดดร้อนมาก ทำให้ฉันเหงื่อชุ่มไปหมด) ฉันไถไปเรื่อย ๆ จนเกือบจะถึงร้านขายของชำร้านประจำของฉัน ร้านชำนี้อยู่ในซอยเยื้องไปทางขวาจากบ้านฉัน แถมยังอยู่ติดกับบ้านเพื่อนสนิทของฉันด้วย ฉันชอบเดินมาซื้อขนมลูกอมต่าง ๆ เป็นประจำ

อยากกินไอศกรีมจัง ภาพไอศกรีมเยลลี่สีแดงแสนอร่อยผุดเข้ามาในหัวโดยพลัน ฉันหรี่ตาเพ่งมองร้านชำจากระยะไกลก็เห็นว่าเจ๊อ้อยเจ้าของร้านไม่อยู่ *เสียดายจัง แต่ตอนนี้กลับไปกินข้าวเที่ยงที่บ้านดีกว่า* ขณะกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ ฉันก็สะดุ้งโหยงจากเสียงที่คุ้นหูมากเสียงหนึ่ง...

“เอ๊า เอ๊า” ฉันหยุดสกู๊ตเตอร์ยืนตัวแข็งที่อทันที เสียงเห่าเล็กแหลมเป็นจังหวะดังขู่อยู่ตรงหน้า ฉันไม่เคยรู้เลยว่าแถวร้านชำของเจ๊อ้อยที่ฉันมาซื้อขนมทุกวันมีหมาด้วย เสียง

มันเล็กแหลมเหมือนหมาตัวเล็กมากกว่าหมาตัวใหญ่ ฉันคิดว่ามันคงได้ยินเสียงแปลกหูมารบกวนเวลานอนกลางวันจึงตื่นขึ้นมาเห่าดัง ๆ อย่างโมโหยายเด็กผู้หญิงที่อยู่นอกบ้านเพียงลำพังในเวลานี้

ทันใดนั้นความคิดหนึ่งก็ผุดวาบ เหมือนมาจากนางฟ้าในการ์ตูนที่ฉันเคยดู ความคิดนั้นบอกให้ฉันยืนรอจนกว่าหมาจะอารมณ์ดีขึ้นแล้วกลับไปนอนเอง ถึงตอนนั้นฉันก็ค่อย ๆ ลากสกู๊ตเตอร์ผ่านไปอย่างสงบเสงี่ยม แต่แล้วก็มีอีกความคิดหนึ่งเปรียบเสมือนปีศาจตัวจิ๋วผุดขึ้นมา มันบอกว่าหมาตัวเล็ก ๆ ในรั้วบ้านจะทำอะไรคนตัวโตอย่างฉันได้ โดยเฉพาะหมาในรั้วบ้านที่ปิดอยู่ ฉันไม่ควรกลัวเลย เดินเชิดหน้าผ่านมันไปแล้วค่อยหันไปแลบลิ้นใส่มันก็ยังได้ หลังจากตบตีกับนางฟ้าและปีศาจในหัวของตัวเองครู่หนึ่ง ฉันก็ตัดสินใจทำตามเจ้าปีศาจจิ๋ว

ฉันสูดหายใจเข้าเต็มปอด พ่นลมออกจากปากดังพรื่ด แล้วเริ่มเดินลากสกู๊ตเตอร์ไปเรื่อย ๆ เสียงของมันขูดกับถนนดังแกรก ๆ ฉันจึงอุ้มมันเดินต่อไปจนถึงหน้าบ้านหมาอารมณ์เสียตัวนั้น ฉันหันไปดูรั้วโดยอัตโนมัติแล้วก็พบกับความจริงที่ทำให้หัวใจหล่นตุ้บไปถึงตาตุ่ม มีหมาพันธุ์พุดเดิ้ลสีขาวขนรุงรังตัวหนึ่งยืนจังก้าอยู่ในรั้วบ้าน ฉันไม่มีทางกลัวมันเลยหากรั้วบ้านปิดอยู่ แต่นี่รั้วกลับเปิดกว้าง ตาของฉันประสานกับดวงตาเจ้าพุดเดิ้ลนั้นอย่างจัง มันจับตามองฉันพลางเริ่มขู่ฮึ่มฮึ่มในคอ

ในตอนนั้นแดดแรง ๆ ที่แผดกล้าไม่ได้ทำให้ตัวฉันร้อนเลย กลับเย็บเยียบราวกับเพิ่งออกมาจากเมืองน้ำแข็งในสวนสนุก ขนทุกส่วนบนร่างกายลุกชูชัน ฉันรวบรวมความกล้าก้าวเดินต่อไปอีกนิด สายตายังไม่เคลื่อนไปจากเจ้าหมา คราวนี้พุดเดิ้ลยกขาหน้าทั้งสองข้าง แล้วก้มหัวลงแยกเขี้ยวเห็นฟันทุกซี่แล้วขู่เสียงดังขึ้น

ฉันรู้ดีว่าน้ำตาคงเริ่มไหลนองหน้า ฉันทำอะไรไม่ถูกได้แต่ตะโกนเรียกแม่เสียงดังลั่นทั้งที่รู้ว่าแม่ไม่ได้ยิน และน่าจะไม่มีใครได้ยินทั้งนั้น แล้วฉันก็นึกเสียใจที่ตะโกนออกไป เพราะเจ้าพุดเดิ้ลตัวร้ายเห่าเสียงดังจนหนวกหู พลางปรี่เข้ามาหาฉัน!

ฉันกรีดร้องกระโดดขึ้นสกู๊ตเตอร์รีบถีบไถหนีอย่างไม่คิดชีวิต มันแล่นเร็วยิ่งกว่าตอนอยู่ในซอยแรก ฉันลนลานหนีเจ้าพุดเดิ้ลตัวนั้นจนไม่ทันมองลูกระนาดใหญ่กับยาง

มะตอยเส้นหนาที่ขวางอยู่ข้างหน้า ชั่วพริบตาที่ล้อสกู๊ตเตอร์ทับบนยางมะตอยเหนียวหนึบที่บัดนี้ยิ่งเหนียวขึ้นไปอีกเพราะความร้อน ทำให้ล้อสกู๊ตเตอร์ไปไม่พ้นลูกระนาดใหญ่ ฉันถลาล้มแอกลงกับพื้นข้อศอกขวาครูดไปตามถนนปูน รู้สึกชาแขนแต่ไม่ได้มอง ความกลัวสุดขีดทำให้ฉันรีบหันไปมองเจ้าพุดเดิ้ลตัวนั้น แล้วก็ต้องรีบเอามือป้องหน้าเพราะมันยังวิ่งไล่กวดตามมา แต่ก่อนที่มันจะวิ่งถึงตัวฉันมันก็หยุดกึก เพราะมีเสียงผู้หญิงด้านหลังตะโกนสั่งให้มันหยุด

ผู้หญิงคนนั้นคงเป็นเจ้าของมัน เธอวิ่งมาอุ้มเจ้าตัววายร้ายขึ้น ฉันรู้ว่าเธอพูดอะไรกับฉันแน่ ๆ แต่หัวสมองมันโล่งไปหมด จากนั้นร่างกายก็ลุกขึ้นเองขาก็วิ่งพาตัวกลับบ้านเองโดยอัตโนมัติ

ฉันร้องไห้โฮ ๆ เข้าบ้านซึ่งพ่อแม่กับพี่ปรอยกำลังดูโทรทัศน์กันอยู่ พอแม่เห็นฉันจับข้อศอกขวาจึงลุกมาดูแล้วก็ร้องลั่น

“เลือดไหลนี่ ไปโดนอะไรมาลูก”

พ่อรีบลุกมาดูบ้าง “เอ้า! ไปล้างแผลก่อนเดี๋ยวพ่อทำแผลให้”

“ไม่เอา กลัวเจ็บ” ฉันจับมือพ่อห้ามไว้สายหน้ายิก ๆ

“ไปล้างแผลเถอะลูก เดี๋ยวมันติดเชื้อ” แม่พูดจบก็เดินไปหยิบกล่องปฐมพยาบาล

“แผลขี้ปะติ๋ว จะไปเจ็บอะไร” พ่อเริ่มขึ้นเสียงเมื่อฉันดื้อ

แล้วพ่อก็ยื้อยุดฉุดลากฉันไปที่ห้องน้ำแล้วเปิดก๊อกน้ำราดแผลแรง ๆ แบบไม่ค่อยอ่อนโยนเลย ฉันกรีดร้องเสียงแหลมดิ้นบิดแด่ว ๆ แมรีบวิ่งมาดุพ่อชุดใหญ่

เวลาผ่านไป ฉันหยุดร้องไห้แต่ยังสะอื้นอยู่บ้าง ฉันเล่าเหตุการณ์สุดระทึกเมื่อครูให้ทุกคนฟัง พ่อหัวเราะขำว่าฉันกลัวอะไรกับหมาตัวเล็ก ฉันงอนจนรีบหุบปากไม่ยอมเล่าต่อ พ่อลุกไปหยิบปากกาน้ำเงินหัวแหลมเปี๊ยบมาแท่งหนึ่ง แล้วดึงแขนขวาของฉันไปชิดพ่อ

“พ่อจะทำอะไร” ฉันถามเสียงสั่น

“รอดูสิ” พ่อยิ้มน้อย ๆ แล้วจ่อปลายปากกาลงใกล้แผล ฉันโวยวายลั่นเพราะกลัวปากกาจะโดนแผล ไม่เข้าใจว่าพ่อจะทำอะไร พ่อบอกให้ฉันอยู่นิ่ง ๆ ถ้ากระดุกระดิกแบบนี้ปากกาจะโดนแผลจริง ๆ ฉันจึงยอมนิ่งแถมกลั้นหายใจด้วย แต่ตัวยังสั่นนิด ๆ พ่อจึงเริ่มวาดรูปอะไรบางอย่างรอบแผลของฉัน

“พ่อวาดอะไร” ฉันระแวง

“หัวใจไง พ่อวาดหัวใจให้เดี๋ยวแผลมันได้จะกลายเป็นรูปหัวใจ”

“หนูไม่เชื่อหรอก” ฉันไม่เชื่อจริง ๆ

“จริง ๆ แต่ต้องรอให้มันกลายเป็นแผลเป็นก่อน” พ่อยืนยัน

แวบหนึ่งฉันเห็นพี่ปรอยละสายตาจากโทรทัศน์ ทำหน้าเบ้คิ้วขมวดกับคำพูดของพ่อ

“พ่อทำอะไรน่ะ ไม่รู้เรื่องเลย” เสียงแม่ดังมาบ้าง

“เชื่อพ่อสิ” พ่อยิ้มให้ ตอนนี้ฉันหยุดร้องโวยวาย มองดูแผลที่แขน มองหน้าพ่อ และคิดว่าฉันเชื่อพ่อ…

ยายขมวดคิ้วถอนหายใจเบา ๆ ให้เรื่องที่ฉันเล่า ส่วนตานั่งหัวเราะหึ ๆ

ฉันคิดว่าแผลเป็นรูปหัวใจที่ข้อศอกขวาคงเป็นแผลเป็นรอยสุดท้าย จนกระทั่งวันหนึ่งก็เกิดเรื่องไม่คาดคิด

บ้านตากับยายไม่เหมือนบ้านในหมู่บ้านของฉัน บ้านตากับยายอยู่ในซอยที่แยกมาจากซอยใหญ่ที่อยู่ติดถนนเส้นหลัก ยายจึงห้ามไม่ให้ฉันออกไปเล่นไกลบ้าน ยายกลัวว่าถ้าฉันขี่จักรยานหรือไถสกู๊ตเตอร์ออกไปนอกซอยบ้านจะถูกรถเฉี่ยวชน ฉันจึงได้เล่นแค่บริเวณหน้าบ้านกับในซอยเท่านั้น แถมยายยังคอยตามดูแลไม่ยอมให้คลาดสายตา หากฉันขี่จักรยานเล่นยายจะเดินตามมาห่าง ๆ คอยเรียกให้กลับไปกินข้าว หากฉันออกไปเล่นหน้าบ้านยายจะเอาเก้าอี้ตัวเล็กออกไปนั่งเฝ้า และคอยเรียกให้กินข้าวเช่นกัน

เย็นวันหนึ่งฉันออกไปเล่นที่หน้าบ้านเพื่อนบ้านคนหนึ่งซึ่งอยู่ถัดจากบ้านตากับยายสี่หลัง วันนี้ยายก็ตามไปดูฉันด้วย แต่ไม่ได้ยกเก้าอี้กับชามข้าวออกมาเพราะยังไม่ถึงเวลาอาหารเย็น ฉันวิ่งแจ้นมาหาเพื่อนบ้านเด็ก ๆ ที่รวมตัวกันอยู่ห้าหกคน เมื่อเด็กทุกคนเห็นฉันก็มีเสียงล้อเลียนดังทันทีว่า

“วันนี้ยายไม่มาป้อนข้าวเหรอ”

เด็กผู้ชายคนหนึ่งซึ่งอายุเยอะและตัวโตที่สุดในหมู่เด็กพูดพลางยิ้มยียวนแบบกวน ๆ ฉันถลึงตาใส่อย่างรำคาญ แล้วหันไปยิ้มให้ยายที่กำลังเดินมาหา พวกเราประชุมกันอยู่นานสุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่าจะเล่นกระต่ายขาเดียว

วิธีเล่นคือการ ‘โอน้อยออก’ เพื่อหาคนเป็นกระต่ายเพียงหนึ่งคน คนที่เหลือต้องวิ่งหนีกระต่าย คนหนีจะต้องไปอยู่ในบริเวณที่กำหนดไว้เท่านั้น คนเป็นกระต่ายจะต้องงอขาขึ้นข้างหนึ่งแล้วกระโดดขาเดียวไล่แตะคนที่กำลังหนี ถ้าหากแตะโดนใครได้คนแรกคนนั้นจะต้องเป็นกระต่ายต่อ

เมื่อยายได้ยินว่าพวกเราจะเล่นกระต่ายขาเดียวก็บอกให้ระมัดระวัง เดี๋ยวล้มหัวเข่าถลอกกันไปหมด พอช่วยกันรับปากยายแล้วพวกเราจึงเริ่มเล่น

ตาแรกเด็กผู้ชายที่ตัวโตสุดเป็นกระต่าย ฉันเดาว่าเขาน่าจะอยู่ ป.๕ เพราะตัวใหญ่และกระโดดเร็วมาก ฉันตัวเล็กวิ่งไม่ทันคนอื่น เป็นเป้าชั้นดีจึงโดนแตะเป็นคนแรก เมื่อเห็นฉันโดนกระต่ายแตะตัวได้ ยายก็ตะโกนทันทีว่าไม่ต้องกระโดดเร็วนัก

พอกระต่ายเปลี่ยนตัวคนที่เหลือก็ต้องรีบหนี ฉันงอขาซ้ายขึ้นเอามือซ้ายจับปลายเท้าไว้ แล้วก็เริ่มกระโดดไล่จับเพื่อน ฉันเหลือบไปเห็นเด็กผู้ชายคนที่เป็นกระต่ายตัวแรก *มันทำหน้ากวนโอ๊ยอีกแล้ว ฉันนึกอย่างโมโห ไอ้คนนี้ชอบล้อเรื่องยายของเรา เมื่อกี้คงเห็นเราวิ่ง*

ไม่ทันก็เลยจงใจแกล้ง ชิชะ ตัวใหญ่แล้วยังไง จะจับเป็นคนแรกให้ได้เลยคอยดู! ฉันรวบรวมแรงกระโดดไปทางเด็กผู้ชายคนนั้นด้วยใจมุ่งมั่น เขาตัวโตแต่หลบเก่งเหลือเกิน เด็กคนอื่นต่างพากันหัวเราะชอบใจเมื่อเห็นฉันกระโดดผ่านไป

ขณะนั้นถึงเวลาที่ยายจะต้องไปทำอาหารเย็น ยายจึงลุกออกไปแต่ก็ไม่วายหันมาตะโกนบอกฉันว่าไม่ต้องกระโดดเร็ว ระวังล้ม ฉันไม่ตอบยังคงกระโดดไล่เพื่อนอยู่อย่างนั้น เมื่อเห็นว่ายายเข้าบ้านแล้วเด็กผู้ชายคนนั้นก็พูดขึ้น

“กระโดดเก่งนี่หว่า แต่ขาสั้นตามไม่ทันหรอก” แล้วก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก

ฉันหยุดพักครู่หนึ่ง หายใจถี่เพราะเริ่มเหนื่อย เขาเห็นฉันหยุดพักจึงพักบ้าง ฉันเห็นโอกาสเหมาะรีบสูดหายใจเข้าเฮือกใหญ่กระโดดพุ่งไปหาเขาทันที แต่ตาเจ้ากรรมดันมองไม่เห็นเนินปูนเล็ก ๆ ตรงหน้าเสียนี่

ชั่วกระพริบตาฉันก็ลงไปนอนอยู่บนพื้น มือทั้งสองกุมหัวเข่าข้างขวา หลับตาปี๋ ไม่ยอมส่งเสียงร้องออกมาสักแอะเพราะกลัวว่ายายจะได้ยิน เด็กผู้ชายคนนั้นตกใจมากที่สุด เขารีบวิ่งเข้ามาหาฉันก่อนที่เด็กคนอื่นจะกรูกันเข้ามา

“เป็นอะไรไหม!” เขารีบถาม

“เลือดออกหรือเปล่า” คนอื่นถามบ้าง

“หัวเข่าเลือดออก หัวเข่า!” อีกคนร้อง

“ทำยังไงดี” คนอื่นพูดอีก

“ยายไง ไปบอกยายกันเถอะ!”

เสียงเล็กแหลมหลายเสียงประสานกันอยู่บนหัวฉัน แล้วเด็กคนหนึ่งก็วิ่งไปทางบ้านตากับยาย ฉันไม่รู้สึกอะไรเลยนอกจากความชาตั้งแต่เข่าถึงปลายเท้า แล้วฉันก็เห็นยายรีบวิ่งออกมาท่าทีร้อนรน

“เข้าบ้านไปเลย เลิกเล่นได้แล้ว พอ!” ยายไล่ทุกคนกลับ ขณะรีบพยุงฉันขึ้นมา สีหน้าทุกคนดูไม่สบายใจเพราะยายเสียงดังมาก โดยเฉพาะเด็กผู้ชายตัวโตคนนั้น ฉันมองไปก็เห็นเขาหลบตา ฉันหลุบตาลงพลางนึกละอายใจ เด็กคนหนึ่งหยิบเก้าอี้ของยายวิ่งเหยาะ ๆ ตามหลังมา แล้วยายก็คว้าทั้งเก้าอี้และพยุงฉันเข้าบ้าน

เด็กหลายคนมายืนออที่หน้ารั้วบ้าน บางคนยื่นหน้าเข้ามาในรั้วพยายามฟังว่าเสียงโวยวายลั่นบ้านนั้นว่าพูดอะไร ตั้งแต่เข้าบ้านมาฉันยังไม่ร้องไห้เลย จนกระทั่งฉันยอมเปิดมือที่กุมแผลเพื่อดูผลประกอบการ ก็เห็นแผลรูปวงกลมกว้างประมาณสองเซนติเมตร จากที่เมื่อกี้แค่มีน้ำตาซึม ๆ ฉันก็ร้องไห้โฮ ๆ เมื่อยายดุเสียงแข็งทันทีที่เห็นแผล ยายดุที่ฉันไม่เชื่อเวลายายบอก และบอกว่าคราวหลังไม่ต้องไปเล่นกับเด็กโต ๆ แล้ว *ไม่น่าเจ้าคิดเจ้าแค้นไอ้คนนั้นเลย ไม่งั้นคงไม่เป็นแบบนี้* ฉันคิดในใจ

ยายยังดุฉันต่อพลางจัดแจงท่านั่งให้ฉันเหยียดขาไว้ ยายกลับเข้าครัวไปเร่งทำ

อาหารเย็นมาให้กิน ฉันเห็นตาเดินสวนออกมาจากครัวบอกว่าจะล้างแผลให้ แต่ฉันก็ปฏิเสธเสียงแข็งเพราะนึกถึงตอนที่พ่อล้างแผลตรงข้อศอกให้แล้วยังสยองไม่หาย ฉันรีบยืนยันว่าจะล้างแผลเอง

การล้างแผลครั้งนี้เปลี่ยนไปจากครั้งแรกที่เกิดเหตุบ้านตา คราวนี้ตามองดูฉันราดแอลกอฮอล์ลงบนสำลีเอาไปเช็ดรอบแผลแบบห่างไกลกันเหลือเกิน แถมมือสั่นตัวก็สั่นเพราะมัวแต่สะอึกสะอื้น ตาพยายามใจเย็นจนทนดูไม่ไหว ก็คว้าขวดแอลกอฮอล์ จับมือสั่นเทาของฉัน จากนั้นเสียงกรีดแสบแก้วหูสุดสยองดังจนเด็กที่เกาะรั้วอยู่ข้างนอกพากันแตกตื่น ฉันร้องดังลั่นโลกขนาดนั้นก็เพราะตาโมโหท่าทางเก้ ๆ กัง ๆ จึงราดแอลกอฮอล์บนแผลโดยตรงแบบไร้ซึ่งความอ่อนโยนมากกว่าพ่อล้านเท่า ฉันกรีดร้องไม่หยุด น้ำตาไหลอาบเต็มหน้า น้ำมูกก็ไหลเข้าปาก ยายรีบออกจากครัวมาปลอบฉันหันไปดุตา ฉันเห็นภาพตอนที่แม่ดุพ่อซ้อนขึ้นมาทันที

“พ่อ! ทำไมทำกับหลานแบบนี้” ยายต่อว่า

“มัวแต่เช็ดตรงไหนก็ไม่รู้ ให้ตาเช็ดแต่แรกก็เสร็จแล้ว นี่มันแผลไกล-”

“รู้ว่าไกลหัวใจแต่แผลมันใหญ่นะ ราดแอลกอฮอล์ตรง ๆ แบบนี้ใครก็เจ็บทั้งนั้น แล้วอีกอย่างหลานยังเด็กอยู่ ทำอะไรไม่เคยคิด ตัวเองผิดก็ยอมรับซะบ้าง” ยายร่ายเป็นชุดเพราะโมโหมาก ตาไม่กล้าพูด ฉันเองก็เงียบ

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมงกว่าฉันจะใจเย็นลง ตาขอโทษฉันบอกว่าฉันต้องกล้าทำแผลเองได้แล้ว เพราะฉันสร้างแผลนี้เอง อย่าไปกลัวกับอะไรที่ไกลหัวใจเกินไป ตาไม่ลืมทิ้งท้ายประโยคติดปากว่า ‘เป็นหลานตาต้องไม่อ่อนแอ’ ในสถานการณ์แบบนี้ แล้วตาก็ทำแผลให้ฉันอย่างเบามือ ขณะที่ยายป้อนข้าวพลางปลอบโยนฉันไปพลางทุกคำที่ป้อน เด็กทั้งหลายที่เกาะรั้วเมื่อกี้ชวนกันกลับบ้านไปหมดแล้ว เพราะยายออกไปบอกว่าฉันไม่เป็นอะไรมาก ยายยังกำชับอีกว่าคราวหน้าคราวหลังอย่าเล่นอะไรเสี่ยงเจ็บตัวแบบนี้อีก

เย็นวันนั้นฉันตาบวมปูดเพราะร้องไห้จากการเจ็บแผลที่หัวเข่า ฉันมองขาตัวเองกับข้อศอกที่ตอนนี้กลายเป็นแผลรูปหัวใจจริง ๆ ด้วย เห็นรอยยุงกัดเป็นจ้ำ ๆ กับแผลใหม่สด ๆ ร้อน ๆ ก็นึกถึงคำพูดของพ่อกับแม่ที่บอกว่าแผลของฉันจะหายช้ากว่าคนอื่น ทำให้คิดได้ว่าจะไม่เกาตุ่มคันจนเป็นแผลอีก แค่นี้ก็พอแล้ว และฉันจะไม่เข้าไปในซอยที่มีหมาตัวนั้นอีกเด็ดขาด (นอกจากจะไปซื้อขนม) ฉันจะไม่เล่นกระต่ายขาเดียวอีกเด็ดขาด ฉันจะไม่เจ้าคิดเจ้าแค้นคนอื่นจนทำให้ตัวเองเจ็บตัว และจะกล้าทำแผลเองตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป...

น้ำท่วม!

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ตอนที่ฉันอยู่ ป.๒ เกิดภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่ซึ่งเปลี่ยนชีวิตของครอบครัวฉันไปโดยฉับพลัน...

โทรทัศน์ออกข่าวว่าประเทศไทยกำลังประสบปัญหาอุทกภัยครั้งรุนแรงที่อาจจะรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ ในข่าวบอกว่าน้ำท่วมครั้งนี้เกิดขึ้นจากหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยธรรมชาติอย่างปรากฏการณ์ลานีญา ร่องมรสุมและลมประจำถิ่น และพายุห้าลูกที่เคลื่อนตัวมาจากทะเลจีนใต้เข้ามาทางภาคเหนือของประเทศไทย ทั้งพายุโซนร้อนไหหม่า นกเต็น ไห่ถาง เนสาด และนาลแก ปัจจัยทางกายภาพคือพื้นที่ป่าไม้ของไทยลดลง ระบบป้องกันน้ำท่วมมีประสิทธิภาพต่ำ และสิ่งปลูกสร้างรุกล้ำลำน้ำ ตลอดจนปัจจัยทางด้านการบริหารจัดการน้ำที่ไม่มีศักยภาพ สาเหตุทั้งหมดทำให้เหตุการณ์น้ำท่วมของประเทศไทยเข้าขั้นวิกฤต ทุกจังหวัดและหลายพื้นที่มีน้ำท่วมสูงจนหลายครอบครัวใช้ชีวิตลำบาก รวมถึงครอบครัวฉันด้วย

จังหวัดปทุมธานีบ้านของฉันประสบปัญหาน้ำท่วมหนักมาก ถนนหน้าหมู่บ้านน้ำท่วมสูงถึงเข่า โชคดีที่หมู่บ้านของฉันน้ำท่วมแค่ข้อเท้าเท่านั้น ถึงอย่างนั้นครอบครัวของเราก็

ไม่อาจนิ่งนอนใจกับสถานการณ์ มีความเป็นไปได้สูงว่าน้ำจะท่วมสูงขึ้นอีกเร็ว ๆ นี้

การดำเนินชีวิตของพ่อแม่ พี่ปรอยกับฉัน เปลี่ยนไปมาก โดยเฉพาะพ่อกับแม่ ทันทีที่น้ำท่วมถึงละแวกบ้านฉัน ที่ทำงานของพ่อกับแม่ก็ประกาศให้พนักงานหยุดงาน เพราะน้ำท่วมหนักพนักงานเดินทางมาทำงานไม่ได้ โรงเรียนของฉันกับพี่ปรอยก็เลื่อนวันเปิดเทอมออกไปก่อน ตอนแรกพ่อกับแม่คิดว่าจะอยู่บ้านเราได้อีกหลายวัน ระหว่างนั้นพ่อยกย้ายของขึ้นที่สูง แต่ดูเหมือนการใช้ชีวิตกับน้ำสกปรกความสูงแค่ข้อเท้านั้นลำบากกว่าที่คิดไว้มาก

เราได้ข่าวจากตากับยายว่าแถวบ้านพวกท่านน้ำท่วมไม่ถึง พ่อกับแม่คุยโทรศัพท์กับยายเป็นเวลานานสีหน้าเคร่งเครียด แต่ตอนท้าย ๆ แววตาของแม่เปล่งประกายความหวังขึ้น ในที่สุดพ่อกับแม่ก็วางสายหลังผ่านไปหลายชั่วโมง แม่หันมาหาฉันกับพี่ปรอยที่นั่งอยู่บนเตียง กำลังดูข่าวในโทรทัศน์ แล้วพูดเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาแต่แฝงความสะเทือนใจ

“เราต้องย้ายไปอยู่ที่อื่นกันนะลูก” แม่บอก

“ไปอยู่ที่ไหนคะ” พี่ปรอยถาม

“ไปอยู่แถวบ้านตากับยาย น้ำท่วมไม่ถึงแถวนั้น อาจจะต้องไปหาอพาร์ตเมนต์อยู่ไปก่อนระหว่างเก็บของที่นี่”

“เราไม่ไปอยู่บ้านตากับยายเหรอคะ” ฉันพูดบ้าง คิดว่าคงจะดีไม่น้อยถ้าทุกคนไปอยู่บ้านตากับยายด้วยกันทั้งหมด

“อยู่ไม่ได้หรอกลูก ถ้าไปอยู่กันหมดคนก็จะเยอะเกินไป บ้านตากับยายห้องไม่พอหรอก เกรงใจแกด้วย” แม่บอก

“แล้วเราจะไปเมื่อไรคะ” พี่ปรอยถาม

“พรุ่งนี้ เพราะฉะนั้นวันนี้เตรียมของเลย” พ่อตอบเสียงเรียบ

ฉันไม่พูดอะไร รีบลุกไปเตรียมของตามที่พ่อบอก ซึ่งสองสิ่งแรกที่หยิบใส่กระเป๋าคือฮิปโปกับพิกกี้แน่นอนที่สุด

วันรุ่งขึ้นเราออกจากบ้านแต่เช้ามุ่งหน้าไปหาอพาร์ตเมนต์แถวบ้านตากับยาย ฉันนั่งมองทางอย่างตื่นเต้นดีใจ นี่เป็นครั้งแรกของฉันที่ได้นอนที่อื่นนอกจากโรงแรมตอนไปเที่ยว แต่พ่อกับแม่มีสีหน้าวิตกกังวลและกลุ้มใจ ตลอดทางฉันจึงไม่พูดอะไรมากแค่คุยกับพิกกี้บ้างนิดหน่อย

เมื่อรถเข้าไปถึงแถวบ้านตากับยายเราก็ประหลาดใจเพราะไม่มีน้ำท่วมเหมือนที่ยายบอกจริง ๆ

“แปลกนะ ในกรุงเทพฯ ท่วมตั้งหลายที่มีตรงนี้แหละที่ถนนแห้งสนิท” แม่พูดขณะเหลียวมองสองข้างทาง

“ดีแล้วที่เรามาเร็ว คนน่าจะกำลังย้ายมาอยู่แถวนี้เยอะ อีกเดี๋ยวพวกอพาร์ตเมนต์ก็คงเต็มหมด” พ่อเสริม

“หรือว่าเป็นโชคชะตา ตากับยายนำโชคให้เราจริง ๆ เนอะปรายฟ้า” แม่บอกฉัน

“ใช่ ใช่ ตากับยายอยากให้เรามาอยู่แถวนี้ด้วยกันทุกคน” ฉันยิ้มแป้นโยกตัวตามเสียงเพลงจากวิทยุอย่างร่าเริง

“เพ้อเจ้อ” พ่อพูดขัด

“ขอเพ้อเจ้อหน่อยเถอะ เครียดจะตายอยู่แล้ว” แม่สวนกลับแบบเอือมระอาพ่อทันที

พ่อใช้เวลาเกือบครึ่งวันขับรถตระเวนดูอพาร์ตเมนต์หลายแห่ง ในที่สุดก็ได้อพาร์ตเมนต์ที่เราถูกใจ มันอยู่ติดถนนใหญ่ ห่างจากบ้านตากับยายประมาณห้ากิโลเมตร และยังเป็นทางผ่านไปบ้านพ่อแม่ของฉันได้ด้วย

อพาร์ตเมนต์นี้ค่อนข้างเด่นเพราะตัวอาคารเป็นสีส้มอ่อน สูงราวสิบชั้นทำให้มองเห็นแต่ไกล ถึงอายุตึกจะเก่าแล้วแต่สภาพโดยรวมยังค่อนข้างดี แถมยังมีห้องยิมกับสระว่ายน้ำด้วย

พ่อกับแม่คุยกับนิติบุคคลอยู่พักหนึ่งก็สรุปได้ว่าพวกเราจะพักชั้นเจ็ด ค่าเช่าค่อนข้างแพงสำหรับครอบครัวฐานะปานกลางอย่างเรา โชคดีที่บริษัทของแม่มีสวัสดิการออกค่าเช่าที่พักครึ่งหนึ่งให้พนักงาน เราจึงพอจะสู้ราคาไหว เมื่อทำข้อตกลงและจ่ายเงินมัดจำเสร็จพวกเราก็เข้าอยู่ทันที

ฉันสวมบทเป็นนักสำรวจตัวจิ๋วทันทีที่ถึงห้อง ขนาดของห้องถือว่าค่อนข้างเล็ก

เมื่อเราอยู่กันสี่คน พอเปิดประตูห้องเข้าไปจะเจอห้องน้ำอยู่ซ้ายมือ ขวามือเป็นชั้นวางเอนกประสงค์ซึ่งพ่อกับแม่ใช้วางรองเท้า กุญแจรถกับของจิปาถะ ถัดเข้าไปมีตู้เย็นขนาดกลางกับเคาน์เตอร์ล้างจานเล็ก ๆ ที่มีไมโครเวฟวางให้ เดินลึกเข้าไปจะเจอเตียงนอนขนาดห้าฟุตที่นอนได้สามคน แต่นิติบุคคลที่นี่ใจดีมาก เขาเอาฟูกนอนผืนเล็กมาเสริมให้พวกเราพี่ปรอยรีบจองฟูกนั้นก่อนใคร ตรงข้ามเตียงมีตู้วางโทรทัศน์จอแบนขนาดเล็กกว่าที่บ้านฉันและบ้านตากับยาย ท้ายสุดของห้องมีระเบียงขนาดใหญ่เผยให้เห็นวิวทิวทัศน์ตึกรามบ้านช่องมากมาย เมื่อสำรวจเสร็จฉันก็กระโดดทิ้งตัวบนเตียงอย่างตื่นเต้น

“ปรายฟ้า ลงมาเดี๋ยวนี้ ให้แม่ซื้อผ้าปูที่นอนมาเปลี่ยนก่อน” แม่ดุเสียงแข็ง แต่ฉันไม่ลุก

“หนูจะนอนตรงนี้ พ่อกับแม่นอนตรงนี้” ฉันชี้ไปทางซ้ายขวาของฉัน

“ใครจะนอนเตียงก็นอนไป หนูจะนอนตรงนี้” พี่ปรอยพูดอย่างจริงจังแล้วทิ้งตัวลงนอนบนฟูกที่พื้น

“นี่ ออกมาจากเตียงกับฟูกเลยนะ ทั้งคู่เลย พ่อ ไปซื้อผ้าปูที่นอนกับของใช้อย่างอื่นกันเถอะ” แม่ว่า

“เอ้อ ไปสิ” พ่อรับ

เราตัดสินใจไปห้างสรรพสินค้าใกล้ ๆ เพื่อซื้อของใช้จำเป็น อาหารกับขนมนิดหน่อย

ตอนขับรถไปพ่อกับแม่คุยกันถึงเรื่องที่ทำงานตัวเอง ฉันได้รู้ว่าแม่ต้องย้ายมาทำงานที่สาขาใหญ่ของบริษัทซึ่งอยู่ไกลจากที่นี่พอสมควร แต่แม่ก็เดินทางสะดวกเพราะมีรถตู้จากหน้าอพาร์ตเมนต์ตรงไปถึงบริษัทเลย แม่ต้องไปทำงานทุกวันเหมือนเดิม ส่วนพ่อไปทำงานแค่สองสามวันต่อสัปดาห์ ฉันสงสัยอะไรบางอย่างจึงถามโพล่งขึ้นว่า

“ถ้าพ่อกับแม่ไปทำงานทั้งคู่แล้วหนูจะอยู่กับใคร”

“อ้อ แม่ตกลงกับยายแล้วว่าจะให้หนูไปอยู่บ้านตายายเหมือนเดิม ให้ตายายดูแลเรื่องอาหารการกิน หนูก็จะได้อยู่สะดวกสบาย แล้ววันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ ก็กลับมาอยู่กับพ่อแม่ที่อพาร์ตเมนต์”

“หนูต้องไปด้วยไหม” พี่ปรอยถามทันที

“แล้วแต่หนู หนูโตแล้วอยากอยู่คนเดียวก็ได้ หรืออยากไปอยู่กับตายายก็ได้”

“หนูอยู่คนเดียวดีกว่า” พี่ปรอยบอก

“แล้ววันที่พ่อไม่ไปทำงานหนูอยู่กับใคร” ฉันถามต่อ

“ก็อยู่กับตายายนั่นแหละ หรืออยากอยู่กับพ่อ แต่บอกก่อนว่าไม่มีอะไรให้ทำนะ” พ่อตอบ

“อยู่กับตายายก็ได้ค่ะ” ฉันตอบเสียงอ่อย

“เอ้อ อยู่กับตายายแหละดีแล้ว จะได้มีคนพาไปซื้อของเล่นกับได้กินของอร่อยไง”

“เอาแบบนั้นแหละนะ ดีไหมลูก” แม่ลูบหัวถามฉันอย่างอ่อนโยน

“ดีค่ะ อยู่กับตายายเหมือนเดิม อยู่ อยู่กับตายาย” ฉันเริ่มร้องเพลงที่แต่งขึ้นเองอย่างดีใจ

คืนแรกที่อพาร์ตเมนต์ครอบครัวฉันวุ่นวายมาก โดยเฉพาะพ่อกับแม่ กลับจากห้างสรรพสินค้าพวกเราช่วยกันจัดข้าวของ พ่อดูแลเรื่องอาหารเย็นวันนี้ แม่ยุ่งอยู่กับการแกะกล่องของใช้ใหม่ ๆ เช่นกาต้มน้ำและพัดลม พี่ปรอยกับฉันไล่เปิดดูทุกช่องในโทรทัศน์ ฉันกระโดดเต้นบนเตียงทันทีที่เห็นทีวีช่องเก้า แล้วยิ่งดีใจเข้าไปใหญ่ที่วันนี้เป็นวันอังคาร เพราะรายการ *เกมซ่าท้าลิ้น* รายการเกมโชว์สัญชาติญี่ปุ่นที่ฉันชอบดูมากนั้นฉายทุกวันอังคารเวลา ๒๐.๔๐ น. ฉันตั้งตารอให้ถึงเวลานั้นไว ๆ อย่างมีความสุข

พอจัดของทุกอย่างเรียบร้อยพวกเราก็กินอาหารเย็นด้วยกัน ดูโทรทัศน์ด้วยกัน พูดคุยกันสารพัดเรื่อง ตกกลางคืนก็มานอนดู *เกมซ่าท้าลิ้น* ด้วยกัน ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีแต่รายการดำเนินไปไม่นานพ่อก็หลับกรนเสียงดังนำไปก่อน เบียร์สองกระป๋องที่พ่อดื่มตอนเย็นคงจะออกฤทธิ์แล้วตอนนี้ ฉันนึกเคืองพ่อหน่อย ๆ เพราะหวังว่าเราจะดูรายการโปรดด้วยกันครบทั้งสี่คน จึงคิดแผนแกล้งพ่อโดยวางฮิปโปบนพุงใหญ่ ๆ ของพ่อให้มันขยับขึ้นลง

พ่อเคยบอกฉันว่าตั้งแต่ยายแปลงโฉมฮิปโปให้กลายเป็นแพนด้า ว่าฮิปโปน่ากลัวกว่าเดิมสิบเท่า ฉันหัวเราะคิกคักเมื่อคิดภาพพ่อตื่นแล้วตกใจฮิปโปที่อยู่บนพุง แม่กับพี่ปรอย

ไม่ห้ามแถมยังสนับสนุนด้วย เวลาผ่านไป ฉันคอยชำเลืองมองพ่อเรื่อย ๆ และแล้วแผนการก็สำเร็จ พ่อตื่นเพราะสำลักการกรนของตัวเอง พอมองไปก็เจอฮิปโปแพนด้าที่นั่งจ้องอยู่

“เฮ้ย! อะไรเนี่ย” พ่อโวยวาย

ฉันหัวเราะลั่นเมื่อเห็นพ่อสะดุ้งตัวโยนรีบปัดฮิปโปออกไปอย่างแรงมันตกจากเตียงไปฟาดหน้าพี่ปรอย

“โอ๊ย! พ่อ” พี่ปรอยฉุน

“อะไร ฮิปโปเองเหรอ โธ่ ตกใจแทบแย่ นึกว่ามีผีเด็กมานั่งบนพุง” พ่อพูดแบบโล่งใจปนหยอกเย้า

“พ่อกลัวฮิปโปเหรอ” ฉันพูดกลั้วหัวเราะ

“ใช่สิ น่ากลัวจะตาย”

“จริง น่ากลัวจะตาย” พี่ปรอยเสริม โยนฮิปโปกลับมาให้ฉัน

“แหม่มน่ากลัวกว่าอีก” ฉันไม่ยอม

แหม่มคือตุ๊กตาเน่าของพี่ปรอย เป็นตุ๊กตาเด็กผู้หญิงผมแกละสวมชุดกระโปรง ตัวใหญ่กว่าฮิปโปนิดหน่อย ฉันไม่ค่อยชอบตุ๊กตารูปคนเท่าไร คิดว่ามันน่ากลัวพิลึก

“แหม่มน่ารักจะตาย” พี่ปรอยว่า

แล้วค่ำคืนที่วุ่นวายก็ผ่านไปพร้อมกับข้อสรุปการโต้เถียงของฉันกับพี่ปรอยจากพ่อ

ว่า ฮิปโปและแหม่มน่ากลัวทั้งคู่

เวลาผ่านไปหนึ่งเดือนแล้วตั้งแต่ครอบครัวของฉันมาอยู่ที่อพาร์ตเมนต์แห่งนี้ ส่วนใหญ่ฉันไปนอนบ้านตากับยายคนเดียว พี่ปรอยชอบอยู่อพาร์ตเมนต์คนเดียวมาก บางวันก็อยู่กับพ่อ แต่ละวันพี่ปรอยจะอ่านหนังสือ เล่นเกม ไปออกกำลังกายที่ยิมหรือสระว่ายน้ำ ส่วนพ่อก็หาอะไรทำไปเรื่อย ฉันไม่ค่อยรู้เท่าไรว่าพ่อทำอะไรบ้าง พ่อกับพี่ปรอยบอกว่าชอบอยู่อพาร์ตเมนต์มากเพราะเป็นส่วนตัวดี บางวันตากับยายจะมาส่งฉันที่อพาร์ตเมนต์แล้วถือโอกาสแวะเยี่ยมพ่อแม่กับพี่ปรอย บางวันพ่อก็จะมารับฉันที่บ้านตากับยาย ส่วนแม่ขึ้นรถตู้ไป-กลับที่ทำงานทุกวัน

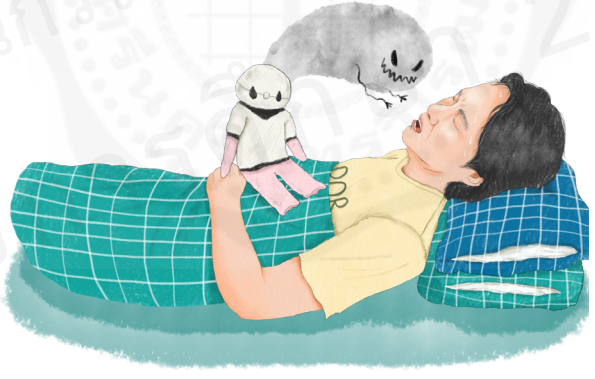

ครั้งหนึ่งพ่อแม่กับพี่ปรอยตัดสินใจกลับบ้านไปสำรวจความเรียบร้อยและเก็บของ ทีแรกแม่จะให้ฉันอยู่บ้านตากับยายแต่ฉันปฏิเสธ ขอไปด้วย ปรากฏว่าการกลับบ้านพร้อมกันสี่คนเป็นการตัดสินใจที่ผิดมหันต์ เพราะการเดินทางลำบากยากเย็นมาก พ่อกับแม่ต้องขับรถไปจอดไว้ตรงที่ที่น้ำไม่ท่วม เปลี่ยนไปนั่งรถกระบะบริการที่ลุยน้ำได้ จากนั้นก็นั่งเรือพายพลาสติกเข้าไปในหมู่บ้าน ฉันตื่นเต้นมากกับการเดินทางแบบนั้น เหมือนว่าฉันได้ผจญภัยอย่างสนุกสนานท้าทาย แต่พอเข้าไปในบ้าน พบกับแมลงมากมายที่หนีน้ำขึ้นมาอยู่ตามผนังและเพดาน ความคิดของฉันก็เปลี่ยนไป

ทั้งบ้านมีกลิ่นเหม็นคลุ้งอบอวลอยู่ มีตะเข็บตัวเล็ก ๆ กับตะขาบ กิ้งกือ แมลงสาบ และหนูตายซึ่งสยดสยองมาก แต่ที่ชวนสยองมากที่สุดคือ พวกเราต้องค้างคืนที่นี่ด้วย

คืนนั้นฉันพบเจอกับเหตุการณ์น่ากลัวที่สุดในชีวิต

“แม่จ๋า…” ฉันกำปลายเสื้อแม่แน่นเมื่อเห็นตะเข็บหลายตัวไต่ยั้วเยี้ยบนเพดานห้องนอน

“แม่บอกแล้วว่าไม่ต้องมา เป็นยังไงละ” แม่เริ่มหงุดหงิด

“เรากลับวันนี้เลยไม่ได้เหรอคะ” ฉันถามเสียงอ่อน

“ไม่ได้ลูก แม่พูดจนปากจะเปื่อยแล้วนะปราย” แม่เสียงแข็ง

“แต่หนูกลัวมันตกลงมาตอนหนูนอน” ฉันบอกตรง ๆ

“มันไม่ตกลงมาหรอก มานอนได้แล้ว มา” แม่พูดแบบรำคาญเพราะวันนี้แม่เหนื่อยทั้งวัน

“แต่ว่า…”

“ปรายฟ้า แม่เหนื่อยจะพูดแล้วนะ” แม่ตัดบท

ฉันไม่พูด จำใจขึ้นเตียงอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ สายตายังจ้องเขม็งไปที่ตะเข็บสีดำเหล่านั้น

“ตะเข็บเข้าหูแน่” พี่ปรอยพูดหยอกเบา ๆ ปกติฉันจะโวยวาย แต่ครั้งนี้ฉันกลัวเกินกว่าจะต่อปากต่อคำ แคร้สึกอยากร้องไห้เต็มทีแล้ว

“ปรอยจะแกล้งน้องทำไมเนี่ย น้องยิ่งกลัว ๆ อยู่” แม่ดุพี่ปรอย

ขณะที่ในห้องนอนอันมีแต่ความวุ่นวายพ่อก็เปิดประตูเข้ามา

“ทำไมยังไม่นอนกันอีก จะห้าทุ่มแล้วนะ” พ่อพูดเสียงแข็ง

“ปรายนอนได้แล้วไม่ต้องไปสนใจตัวตะเข็บ ปรอยก็นอนด้วย พรุ่งนี้ต้องตื่นเช้านะ” แม่บอก

สักพักห้องนอนก็เงียบสนิทแล้วก็ดังเพราะเสียงกรนของพ่อ ฉันนอนตัวเกร็งไม่กล้าขยับ แต่แล้วก็ยอมขยับมือค่อย ๆ เลื่อนผ้าห่มขึ้นมาปิดหัวป้องกันตะเข็บตกลงมาใส่ ฉันพยายามข่มตาหลับอยู่นานจนชักเริ่มง่วง จังหวะที่กำลังจะเคลิ้มหลับอยู่นั้นก็มีเสียงดังตุบ

เบาหวิวดังเหนือหัว ฉันสะดุ้งโหยง เบิกตากว้าง ลุกขึ้นนั่งโวยวายไม่เป็นภาษา พ่อกับแม่สะดุ้งตื่นตามฉัน แม่สั่งให้พี่ปรอยรีบไปเปิดไฟ

“อะไร ปรายฟ้า เป็นอะไร” แม่ถามอย่างตกใจ

“ตะเข็บตกลงมา! แม่ ตะเข็บ!” ฉันลนลานสะบัดหัวพลางปัดตัวแรง ๆ นึกถึงคำพูดของพี่ปรอยเมื่อก่อนนอนแล้วยิ่งสะบัดหัวแรงขึ้น

“ไหน อยู่ไหน” แม่ถาม

“ไม่รู้ หนูได้ยินเสียงมันตกลงมา” ฉันบอก

“คิดไปเองแล้ว” พ่อตอบอย่างรำคาญแล้วกลับไปนอนต่อ

“ไม่ใช่! หนูได้ยินจริง ๆ” ฉันแผดเสียงแหลม

ขณะที่แม่ทำท่าจะไปนอนต่อฉันก็เห็นเจ้าตะเข็บสีดำตัวหนึ่งขดเป็นก้นหอยอยู่บนหมอนของฉัน สีหมอนเป็นสีเทาเข้มฉันจึงไม่เห็นมันในตอนแรก

“นั่นไงแม่! อยู่ตรงหมอน!” ฉันโวยวายขึ้นมาอีก

แม่หรี่ตามองแล้วก็เบิกตากว้างทันทีที่เห็นเจ้าตัวการ

“เออ จริงด้วย เดี๋ยวแม่ไปเอาทิชชูมาหยิบมันออก”

ฉันคงขยุกขยิกมากเกินไป พ่อจึงหันมาตวาดอย่างหมดความอดทน

“จะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ทำไมก็แค่ดีดมันออกไป ไม่ใช่ตะขาบสักหน่อย โวยวาย

ใหญ่โตไปได้”

“อย่าดีดมาตรงนี้นะ! หนูนอนอยู่” พี่ปรอยตวาดขึ้นมาบ้าง

คืนนั้นฉันต้องทนนอนคลุมโปงอย่างทรมาน ถึงจะหลับลงจนได้แต่ตื่นเช้ามาก็ไม่สดชื่นเลย ฉันบอกแม่ว่าจะไม่มีวันกลับมาที่บ้านอีก แม้รู้ว่าเป็นไปไม่ได้เพราะเมื่อน้ำลงก็ต้องกลับมาอยู่ที่นี่ตามเดิม ถึงอย่างนั้นฉันก็ยืนกรานเสียงแข็งว่าจะไม่มีทางนอนกับตะเข็บเป็นสิบตัวบนเพดานอีกแน่ ๆ

หลังจากวันนั้นนาน ๆ ทีพ่อกับแม่จะกลับมาบ้านแค่สองคน พี่ปรอยจึงต้องไปนอนบ้านตากับยายทุกครั้งที่พ่อกับแม่ไม่อยู่ ฉันเล่าทุกเรื่องให้ตากับยายฟังรวมถึงเรื่องตะเข็บด้วย และถึงจะผ่านมาหลายวันแล้วฉันก็ยังหลอนกับตะเข็บอยู่ดี จนนอนคลุมโปงอยู่ทุกวัน ตากับยายต้องปลอบขวัญฉันอยู่นานกว่าอาการหลอนกลัวตะเข็บจะหาย

ชีวิตของฉันดำเนินไปเรื่อย ๆ ระหว่างอพาร์ตเมนต์และบ้านตากับยาย จนเข้าสู่ต้นเดือนที่สอง สถานการณ์น้ำท่วมดีขึ้นมากแล้ว บางพื้นที่ยังมีน้ำท่วมบ้างเล็กน้อย บางพื้นที่ก็ไม่มีน้ำแล้ว หนึ่งในพื้นที่นั้นคือบ้านของฉัน

คืนหนึ่งพ่อกับแม่บอกว่าเราจะย้ายออกจากอพาร์ตเมนต์จะกลับไปอยู่บ้านเร็ว ๆ นี้ ฉันได้ยินก็ค้านหัวชนฝาทันที

“หนูจะไม่กลับไปนอนกับตะเข็บอีกแล้ว ไม่ไป ไม่ไป!”

“ตอนนี้มันลดลงเยอะแล้วลูก ไม่ต้องกลัวแล้ว” แม่ปลอบฉัน

“ไม่เอา ไม่!” ฉันยังชักดิ้นชักงอต่อไปเรื่อย ๆ กระทั่งพ่อพูดว่า

“ทนนอนอีกไม่กี่เดือนเท่านั้นละ เราจะย้ายบ้านกันแล้ว”

“ย้ายบ้าน” ฉันทวนคำอย่างตื่นเต้นขึ้น พี่ปรอยที่นอนอยู่บนฟูกลุกขึ้นนั่งเลิกคิ้ว ให้พ่อยืนยันสิ่งที่เพิ่งพูด

“ถูกต้อง บ้านเราท่าจะอยู่ต่อไม่ไหวแล้วเพราะมันเก่ามาก ต้องใช้เงินซ่อมแซมปรับปรุงบ้านหลายสตางค์ แม่กับพ่อเลยตัดสินใจหาบ้านใหม่แถวเดิมดู มีหมู่บ้านหนึ่งเขาเพิ่งเก็บกวาดร่องรอยน้ำท่วมและบูรณะปรับปรุงบ้านเสร็จแล้ว เชื่อไหมว่าหมู่บ้านนั้นอยู่ตรงข้ามบ้านเราเลย เป็นบ้านเดี่ยวด้วยนะ หลังใหญ่เลยละ” แม่พูดอย่างตื่นเต้นดีใจ แววตาแม่ดูสดใสอย่างเห็นได้ชัด

“เรากลับไปอยู่บ้านแค่ไม่กี่เดือนแล้วเราก็จะได้ไปอยู่บ้านใหม่กันนะลูก” แม่กอดฉันที่ยังอารมณ์ไม่คงที่ ฉันอยากร้องไห้เพราะต้องกลับไปอยู่บ้านเก่าที่มีกองทัพตะเข็บ แต่ก็ดีใจจนใจเต้นรัวที่จะได้ย้ายบ้าน แล้วยังมีอีกหลายคำถามผุดขึ้นมาในหัวฉันไม่หยุดเหมือนดอกเห็ด

“บ้านใหม่จะมีตะเข็บไหมคะ”

“ไม่มีแล้วลูก แม่สัญญา”

“หนูต้องย้ายโรงเรียนไหมคะ”

“ไม่ต้องลูก แม่ก็ไปรับไปส่งเหมือนเดิม”

“แล้วหนูจะได้ไปอยู่กับตายายอีกไหม”

“แน่นอนอยู่แล้ว ตากับยายก็จะมาหาเราที่บ้านใหม่เหมือนกัน ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ไม่มีอะไรต้องห่วงเลย”

ฉันตัดสินใจถามคำถามส่วนลึกในใจฉัน

“แล้วเราเลี้ยงหมาได้ไหมคะ” พี่ปรอยหูผึ่งหันมามองแม่ด้วยแววตาเว้าวอนอีกคน

“เรื่องนั้นต้องคิดดูก่อน เอาละ นอนได้แล้วพรุ่งนี้เราจะกลับบ้านกัน” แม่ตัดบทและกระชับผ้าห่มให้ฉัน

“แม่เกาหลังให้หนูได้ไหม” แม่ยิ้มน้อย ๆ และพยักหน้า

“ได้สิลูก ได้สิ”

พิกกี้ผู้ล่วงลับ

ผ่านไปหลายเดือนจนขึ้นปีใหม่แล้วหลังจากเหตุการณ์น้ำท่วม ปีใหม่มีเรื่องเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมาย ฉันขึ้น ป.๓ ยังเรียนอยู่ที่โรงเรียนเดิม ครอบครัวของเรายังอยู่บ้านที่มีตะเข็บ แต่พวกมันลดลงไปเยอะจนแทบจะไม่มีแล้ว ช่วงนี้พ่อกับแม่วุ่นอยู่กับการทำเรื่องย้ายบ้าน บางครั้งฉันก็ไปที่หมู่บ้านใหม่กับพวกท่านด้วย

ทางเข้าหมู่บ้านใหม่เป็นซอยใหญ่ เข้าไปแล้วมีอยู่สามหมู่บ้านด้วยกัน หมู่บ้านที่พ่อแม่เลือกอยู่ด้านในสุดของซอยเป็นหมู่บ้านใหญ่ที่สุด มีสิ่งอำนวยความสะดวกหลายอย่าง หน้าหมู่บ้านมีทั้งสระว่ายน้ำ ยิม ร้านสะดวกซื้อ ร้านทำผม ร้านขายของชำ ร้านกาแฟ ร้านอาหาร ยังไม่รวมธุรกิจอีกมากมายของผู้อาศัยในหมู่บ้าน นอกจากนี้ยังมีบ้านหลากหลายรูปแบบซึ่งครอบครัวเราก็ได้ดูบ้านตัวอย่างหลายแบบเห็นว่ามันก็น่าประทับใจทุกแบบ

หลังจากเลือกและดูอยู่นานครอบครัวเราก็ตัดสินใจเลือกบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านเดี่ยวขนาดกลางสองชั้น มีพื้นที่สวนหน้าบ้านกับข้างบ้าน มีลานจอดรถที่จอดได้สองคัน ในบ้านชั้นหนึ่งมีห้องรับแขกที่กว้างขวางมาก มีครัวขนาดกลาง และมีห้องน้ำใต้บันไดหนึ่งห้อง บันไดขึ้นชั้นสองมีชานพักกว้างที่สามารถวางชั้นหนังสือใหญ่ ๆ ได้หนึ่งชั้น ความคิดเรื่องชั้น

วางหนังสือเป็นของพ่อ พี่ปรอยตาเป็นประกายทันทีที่ได้ยิน

ส่วนชั้นสองเป็นที่พึงพอใจมากสำหรับเราสี่คน มีห้องนอนอยู่สามห้อง ห้องแรกเป็นห้องขนาดใหญ่สุด มีห้องเปลี่ยนเสื้อผ้ากับมีห้องน้ำในตัว เราตกลงกันว่าห้องนี้เป็นของพ่อกับแม่

ห้องที่สองเป็นห้องขนาดกลาง จุดเด่นของห้องนี้คือหน้าต่างซึ่งมีที่นั่งขนาดใหญ่ พื้นที่ตรงนั้นใช้วางของก็ได้ นั่งอ่านหนังสือก็ได้ พี่ปรอยชอบห้องนี้มากรีบจองเป็นของตัวเองทันที

ห้องสุดท้ายคือห้องเล็กที่สุด แต่มันดูใหญ่ในสายตาของฉัน ในห้องไม่มีห้องน้ำ ไม่มีหน้าต่างที่มีที่นั่ง มีแค่หน้าต่างใหญ่และเล็กอย่างละบาน แต่ฉันก็ชอบห้องนี้และเห็นด้วยกับทุกคนว่าห้องเล็ก ๆ นี้เหมาะกับคนตัวเล็กอย่างฉันที่สุด

ฉันตื่นเต้นดีใจที่จะมีห้องส่วนตัว ฉันจะได้นอนกับฮิปโปและพิกกี้เพื่อนรักอย่างมีความสุข มันจะกลายเป็นห้องนอนแสนอบอุ่นเมื่อฉันเข้ามาอยู่ให้ความรักแก่มัน

พ่อกับแม่บอกว่าเราจะเข้าบ้านใหม่ช่วงเดือนเมษายน ซึ่งเป็นเดือนเกิดของฉัน ระหว่างนั้นเราจะอยู่บ้านเก่าและเริ่มเก็บของกระจุกกระจิกลงกล่องเพื่อเตรียมขนย้าย ฉันมีเวลาช่วยพ่อกับแม่มากขึ้นเพราะปิดภาคเรียนมาได้สักพักแล้ว (การช่วยก็คือการที่ฉันไม่อยู่ยุ่งวุ่นวายที่บ้าน)

ฉันยังไปกลับบ้านตากับยายเป็นประจำเหมือนเดิม แต่ปีนี้เปลี่ยนไปนิดหน่อย พ่อกับแม่มารับฉันช้าลง ซึ่งฉันไม่ได้เฝ้ารออย่างเชื่องซึมทุกเย็นวันศุกร์แล้ว ฉันมักจะเล่นสนุกจนหลับไปทุกครั้งก่อนพ่อกับแม่จะมารับ

คืนวันศุกร์คืนหนึ่งฉันเล่นบ้านตุ๊กตาเรือนไทยกับพิกกี้รอตาให้วิ่งรอบเสาเขียวเสร็จจะได้ไปอาบน้ำขึ้นข้างบนพร้อมกัน แต่ฉันคงเล่นบ้านตุ๊กตานานไปหน่อยเพราะไฟบ้านตุ๊กตาค่อย ๆ หรี่ดับลงทั้งที่ไม่เคยดับมาก่อน ตาเห็นก็หยุดวิ่งไปค้นถ่านมาเปลี่ยนให้ พอเห็นว่าฉันยังไม่ลุกไปไหนและมีแววว่าจะเล่นต่อ ตาจึงพูดอย่างเป็นห่วง

“สามทุ่มแล้วนะ ลูกไม่ง่วงหรือไง”

“นิดหน่อยค่ะ” ฉันตอบ

“ขึ้นไปนอนก่อนเลย ตาจะวิ่งต่อสักหน่อย อาจจะอยู่รอพ่อกับแม่ลูกมารับแล้วค่อยขึ้นไป”

“หนูจะรอตา พิกกี้ก็ยังไม่ง่วง มันอยากเล่นต่อ” ฉันบอก

“พิกกี้มันบอกเหรอ” ตาถาม

“ใช่ค่ะ มีแค่หนูเท่านั้นที่คุยกับมันได้” ฉันอวด

“ตาคุยกับมันได้ไหม” ตาถาม

“ลองคุยดูก็ได้ค่ะ” ฉันให้ลอง

ฉันรีบวิ่งเอาพิกกี้ไปให้ตา

“พิกกี้เอ้ย บอกปรายฟ้าว่าให้ไปนอนได้แล้ว” ตาพูดกับมัน

ฉันหัวเราะ

“มันไม่ตอบตาหรอก”

ตาทำเป็นไม่ได้ยิน หันไปพยักหน้ากับพิกกี้

“มันตอบกลับตาแล้วนะ” ตาบอก

“ไม่จริง มันคุยกับหนูคนเดียว” ฉันไม่เชื่อ

“จริง ๆ มันบอกตาว่า… อะแฮ่ม! ปรายฟ้าฉันง่วงแล้วพาฉันขึ้นนอนเถอะนะ”

ฉันหัวเราะลั่นเมื่อตาบีบเสียงให้เล็กแต่มันก็ยังทุ้มและแหบพร่า กลายเป็นเสียงตลก ๆ พิลึกกึกกือ

“ตาตลกจัง” ฉันพูดกลั้วหัวเราะ

“เอา เอา ช่วยไม่ได้ ตาไปส่งขึ้นนอน ไปเร็ว” ตาคงตลกตัวเองเหมือนกันจึงรีบตัดบทเดินนำฉันขึ้นข้างบน

พอเปิดประตูห้องนอนก็เห็นว่ายายหลับแล้ว แต่รู้สึกตัวตื่นทันทีเมื่อฟูกยวบลงจากแรงคลานของฉัน เมื่อหลังสัมผัสฟูกฉันก็ดึงฮิปโปมากอด มืออีกข้างกำพิกกี้ นอนหันหลังให้ยายโดยอัตโนมัติ ยายก็เกาหลังให้ฉันโดยอัตโนมัติเหมือนกัน ตาเห็นดังนั้นก็ปิดไฟออกจาก

ห้องไป ฉันได้ยินเสียงตาลงบันได จากนั้นก็ไม่ได้ยินอะไรอีกเลย

ฉันคิดว่าฉันฝันว่าแม่มาปลุกให้ตื่น ฝันว่าตัวเองขึ้นรถพ่อ รถแล่นฉิวไปบนท้องถนนโล่ง ไม่นานก็ถึงบ้าน ฝันว่าพ่ออุ้มลงจากรถ เดินเข้าบ้าน ขึ้นบันได แล้ววางฉันลงบนเตียงนอน จากนั้นทุกอย่างก็มืดสนิท

เช้าวันเสาร์ฉันตื่นขึ้นอย่างงุนงง มองไปรอบ ๆ ก็เห็นว่าตัวเองอยู่ที่บ้าน สักพักแม่เดินเข้ามาในห้องพร้อมไม้กวาดขนไก่

“รู้ไหมเนี่ยว่ากลับบ้านมายังไง” แม่พูดกลั้วหัวเราะ

“หนูคิดว่าฝันซะอีก” ฉันตอบ

“ก็หนูหลับลึกขนาดนั้น ตอนถึงบ้านแม่ปลุกก็ไม่ตื่น ตกใจแทบแย่”

ฉันไม่ตอบ มือกวาดไปบนเตียงเพื่อหยิบพิกกี้ไปอาบน้ำด้วยกันตามปกติ แต่มือกลับไม่สัมผัสโดนอะไรที่นุ่มนิ่มเลย ฉันขมวดคิ้วสงสัย เริ่มค้นหาพิกกี้ ฉันเปิดผ้าห่ม เลิกหมอนดูทุกใบ และสะบัดผ้าห่มผืนอื่นทั้งหมด แปลกจังพิกกี้ไม่อยู่บนเตียง

ฉันเปิดประตูตะโกนถามแม่ที่กวาดพื้นอยู่อีกห้อง

“แม่จ๋า เห็นพิกกี้ไหม”

“ไม่เห็นลูก”แม่บอก

ฉันเดินลงไปถามพ่อในครัว

“พ่อจ๋า เห็นพิกกี้ไหม”

“ไม่เห็น” พ่อบอก

ฉันเดินไปถามพี่ปรอยที่โต๊ะคอมพิวเตอร์

“พี่ปรอยเห็นพิกกี้ไหม”

“ไม่” พี่ตอบ

ไม่ได้คำตอบจากทุกคน ฉันจึงเดินกลับไปหาพิกกี้ในห้องอีกครั้ง คราวนี้ฉันหาทุกที่อย่างละเอียดขึ้น ทั้งใต้เตียง ตามซอกมุม ในปลอกหมอน แม้กระทั่งหลังโทรทัศน์ แต่ไม่มีวี่แววของพิกกี้เลย ฉันเริ่มกระวนกระวาย ไม่รู้ว่าต้องไปตามหาที่ไหนอีก จึงวิ่งลงบันได วิ่งผ่านแม่ ผ่านพ่อ ผ่านพี่ปรอย และกำลังจะวิ่งออกจากบ้าน

“จะไปไหนลูก” แม่ตะโกนขึ้นจากหน้าบันได

“หนูจะไปตามหาพิกกี้”

“เดี๋ยวสิ หาในห้องนอนไม่เจอเหรอ ตกอยู่ใต้เตียงหรือเปล่า” แม่ถาม

“ไม่เจอ หนูหาหมดแล้ว หาหมดทุกที่แล้ว” ฉันเริ่มเสียงดัง รู้สึกร้อนใจ และเริ่มรู้สึกร้อนที่ขอบตา

“ใจเย็น ๆ ปรายฟ้า มาหาแม่ซิ มานั่งนึกกันก่อนว่ามันจะหายไปไหน” แม่เรียกเสียงอ่อน

ฉันเดินไปหาแม่โดยดี แม่บอกว่าเมื่อคืนตอนอยู่ที่บ้านตากับยายแม่จำได้ว่าเอาพิกกี้วางไว้บนตักฉัน แม่จึงถามพ่อตอนที่อุ้มฉันลงจากรถ พ่อบอกว่าไม่ทันสังเกตและจำไม่ได้ว่าเห็นพิกกี้หรือเปล่า แม่กับฉันจึงตัดสินใจช่วยกันหาพิกกี้กันทั่วบ้านอีกรอบ แต่สุดท้ายก็หาไม่เจอเลยสักที่ เมื่อเห็นท่าไม่ดีแม่จึงโทรศัพท์ไปบอกยายให้ช่วยหาพิกกี้ที่บ้านยายด้วย ฉันมีความหวังขึ้นมาเล็กน้อย *เราหาที่บ้านทุกซอกทุกมุมแล้ว พิกกี้คงอยู่บ้านตากับยายแน่* ฉันปลอบใจตัวเอง แม่ก็ปลอบใจฉันด้วยคำพูดแบบเดียวกัน

เวลาผ่านไปพักใหญ่ ฉันอาบน้ำกินข้าวเรียบร้อยแล้วแต่ใจยังร้อนรน ฉันภาวนาให้พิกกี้อยู่ในซอกหลืบที่ลึกที่สุดในบ้านตากับยาย หรือไม่ก็ตกลงไปในช่องบันไดมืด ๆ น่ากลัวนั่น แล้วที่ยายไม่โทรกลับมาสักทีก็เพราะว่ายายกำลังซักมันอยู่เพราะตัวของมันเปื้อนฝุ่น ฉันจินตนาการภาพพิกกี้ผู้น่ารักและตัวหอมฉุยในบ้านตุ๊กตาเรือนไทย กำลังรอให้ฉันกลับไปเล่นด้วย สักพักเสียงโทรศัพท์ของแม่ก็ดังขึ้น แม่รีบรับสายและเปิดลำโพงให้ฉันได้ยินด้วย แต่แล้วจินตนาการสวยหรูของฉันก็พังทลายเมื่อยายเริ่มบทสนทนาด้วยประโยคว่า

“เอ้อ ปริม แม่หาพิกกี้ไม่เจอนะ เมื่อคืนก็เอาใส่รถไปแล้วไม่ใช่เหรอ แม่ว่ามันคง...” แม่รีบกดปิดลำโพง ยกโทรศัพท์แนบหู ชำเลืองมองฉันแล้วเดินไปคุยกับยายในครัว

ฉันรู้สึกปวดใจ คราวนี้ปวดมากกว่าตอนที่ยายเย็บฮิปโปให้เป็นแพนด้าอีก แล้วยังชาไปทั้งตัวด้วย

“มันตกจากรถเมื่อคืนแล้วเช้านี้ก็มีคนเก็บไปหรือเปล่า” พ่อพูดหลังจากนั่งฟังเงียบ ๆ แม่เดินออกมาจากครัวแล้วพูดต่อ

“เป็นไปได้นะ ยายก็บอกแบบนั้น ตากับยายไปเดินหาตามถนนหน้าบ้านแล้วก็หาไม่เจอเลยลูก”

“หนูจะออกไปหาพิกกี้” คำพูดของฉันไร้ความลังเล พูดจบฉันก็เดินออกจากบ้านทันที ฉันได้ยินเสียงแม่ตะโกนตามมาว่าอย่าไปไกลมาก แต่ฉันไม่สนใจ ฉันวิ่งไปอย่างไม่มีจุดหมาย หน้าร้อนผ่าวโดยเฉพาะรอบขอบตา

ฉันวิ่งไปหยุดที่สนามเด็กเล่นแล้วก็เห็นคนกวาดใบไม้คนหนึ่ง ฉันวิ่งเข้าไปหาเขาแววตามีหวัง อย่างน้อยก็ตอนนี้

“สวัสดีค่ะ หนูขอถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ” ฉันพูด

“อ้อ จ๊ะ มีอะไรเหรอ” ป้ากวาดใบไม้ตอบ

“ป้าเห็นตุ๊กตาหมูสีชมพูอ่อนตัวเล็กเท่านี้บ้างไหมคะ” ฉันทำมือบอกขนาดของพิกกี้

“ตุ๊กตาหมูเหรอ เอ… ไม่เห็นนะจ๊ะ”

“ถ้าป้าเห็นช่วยเอามาให้หนูที่บ้านหลังนั้นได้ไหมคะ บ้านที่มีรถสีแดงจอดอยู่” ฉันชี้ไปทางบ้านฉัน

“ได้สิจ๊ะ ถ้าป้าเห็นป้าจะเก็บไว้ให้นะ” ป้าพูดด้วยรอยยิ้ม

“ขอบคุณค่ะ” ฉันขอบคุณแต่ยังไม่จากไป ฉันเข้าไปหาพิกกี้ในสนามเด็กเล่นด้วยตัวเอง ไม่ว่าสนามเด็กเล่นจะกว้างแค่ไหน ทรายจะเปื้อนเนื้อเปื้อนตัวมากเพียงใด ฉันก็ไม่ยอมหยุดหาจนกว่าจะเจอ

เวลาผ่านไปจนใกล้บ่ายโมง แดดของเดือนมีนาคมถึงจะไม่แรงมาก แต่อยู่กลางแดดนาน ๆ แบบนี้ก็รู้สึกเวียนหัวไม่น้อย

ฉันหาพิกกี้ไม่เจอเลยสักที่ ตุ๊กตาหมูตัวเล็กมอมแมมขนาดนั้น หากมีคนเจอเขาก็คงไม่อยากได้หรอก แต่ฉันอยากได้ ฉันอยากได้พิกกี้ของฉันกลับคืนมา

ฉันได้ยินเสียงแม่ตะโกนเรียกมาแต่ไกล แม่วิ่งมาที่สนามเด็กเล่นเข้ามาดึงตัวฉันขึ้นจากชิงช้า แม่สีหน้าไม่ดี คิ้วขมวดเป็นปมแน่นกว่าตอนที่พ่อกับตาดุฉันเสียอีก เสียงแม่เรียกชื่อฉันดังก้องอยู่ในหูสักพัก ฉันได้สติอีกครั้งก็ตอนที่แม่จูงมือฉันเดินกลับถึงบ้าน

“ปรายฟ้า หนูจะเป็นไข้เอานะไปนั่งตากแดดนาน ๆ แบบนั้น ทำไมทำอย่างนั้นละลูก” แม่พูดเหมือนดุแต่น้ำเสียงอ่อนโยนและอบอุ่นจนฉันกลั้นน้ำตาไม่ไหว

“แม่จ๋า หนูหาพิกกี้ไม่เจอ หนูหาทุกที่แล้วแต่หนูก็หาไม่เจอเลย” ฉันร้องไห้

“โธ่ ลูกแม่ ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร” แม่ดึงฉันไปกอดและลูบหัวเบา ๆ

“หนูอยากได้พิกกี้...คืน มัน..เป็นเพื่อน...รักของหนู หนู...รักมัน” ฉันสะอึกสะอื้นหนักพูดติดขัดไปหมด

“วันนี้ไม่ต้องหาแล้ว เดี๋ยวเราหาด้วยกันอีกทีพรุ่งนี้ พิกกี้มันไม่หายไปไหนหรอกเชื่อแม่ นะลูกนะ” แม่ปลอบ

ฉันร้องไห้ไม่หยุดและร้องหนักขึ้นเรื่อย ๆ เพราะใจปวดร้าวกว่าเดิม รู้สึกไม่มั่นใจคำพูดของแม่เลย เพราะรู้สึกว่าพิกกี้หายไปแล้วจริง ๆ

เช้าวันอาทิตย์ฉันไม่อยากลืมตาตื่น จำได้ว่าเมื่อคืนร้องไห้จนหลับไปเอง ฉันคิดถึงพิกกี้ทุกเวลาเพราะทุกเวลาของฉันมีพิกกี้อยู่ด้วยเสมอ ไม่นานแม่ก็เข้ามาในห้องเพราะได้ยินเสียงไอ แม่จับหน้าผากจับแล้วบอกว่าฉันเป็นไข้อ่อน ๆ จากนั้นก็บอกให้ฉันไปอาบน้ำลงไปกินข้าวแล้วจะได้กินยา

“กินข้าวเยอะ ๆ ลูก กินเสร็จเราจะได้ไปหาพิกกี้กัน” แม่พูดบนโต๊ะอาหาร

“ป่านนี้ไม่เจอแล้วมั้ง พ่อว่ามันตกจากรถนั่นแหละ แล้วเช้ามาคนกวาดใบไม้ก็เอาไป” พ่อบอก

“พ่อก็พูดไปเรื่อย เขาจะเอาไปทำไม” แม่ตอบเสียงดุ เหลือบมองฉันอย่างเป็นห่วง

“ก็เอาไปให้ลูกให้หลานเขาไง” พ่อเดา

“แล้วเขาจะเอาของคนอื่นไปทำไม” แม่พูดอย่างรำคาญ

“เขาก็คงเห็นว่าตุ๊กตามันเก่าแล้ว ไม่คิดหรอกว่าจะมีคนตามหา” พ่อว่าต่อ

ฉันนิ่งเงียบ รู้สึกปวดหัว

“ปราย ไม่ต้องไปสนใจที่พ่อพูดหรอก เดี๋ยวแม่ช่วยหา เดี๋ยวก็เจอ”

“แล้วถ้าพ่อพูดถูกละคะ” ฉันพูดเสียงสั่น

“ถ้ามันหายไปจริง ๆ เดี๋ยวแม่หาซื้อตัวใหม่ให้ ไม่ต้องร้องลูก” แม่ปลอบ

พิกกี้ที่ฉันรักคือพิกกี้ที่หายไป ถึงจะมีตัวใหม่ที่หน้าตาเหมือนกันเปี๊ยบก็คงทดแทนพิกกี้ของฉันไม่ได้ ฉันสูดน้ำมูกปาดน้ำตาและคิดวิธีตามหาพิกกี้ต่อไป

ฉันจำตอนหนึ่งของการ์ตูนที่เคยดูได้ มันเป็นตอนที่ใครสักคนหายไปแล้วตัวเอกก็ทำใบประกาศตามหา ตอนท้ายของเรื่องตัวเอกก็ตามหาคนหายเจอ ฉันว่าเป็นความคิดไม่เลวน่าจะลองดู ทันทีที่กินยาเสร็จฉันก็หยิบกระดาษเป็นสิบแผ่นกับสีไม้หลายสีไปวาดรูปพิกกี้บนกระดาษ ฉันถามพ่อว่าการตามหาคนหายต้องเขียนข้อความอะไรบ้าง พ่อบอกว่าจำเป็นต้องมีรูปถ่ายหรือภาพเหมือน ชื่อนามสกุล วันเวลาที่หาย ลักษณะคนหาย สถานที่ที่พบเจอล่าสุด และเบอร์โทรติดต่อคนประกาศหา ฉันเขียนข้อมูลทั้งหมดลงไปในกระดาษทุกแผ่นอย่างตั้งใจ

เมื่อเขียนเสร็จทุกแผ่นฉันก็ออกจากบ้านพร้อมเทปกาวใสเพื่อติดใบประกาศตามเสาและบอร์ดประชาสัมพันธ์ของหมู่บ้านที่ตั้งอยู่หน้าสนามเด็กเล่น แม่ตามฉันออกมาติด ๆ ช่วยกันติดใบประกาศรอบหมู่บ้าน ฉันรู้ตัวว่าความหวังมีริบหรี่จนแทบไม่มีเหลือ แต่ฉันก็จะทำทุกอย่างให้เต็มที่ที่สุดเพื่อตามหาเพื่อนรัก

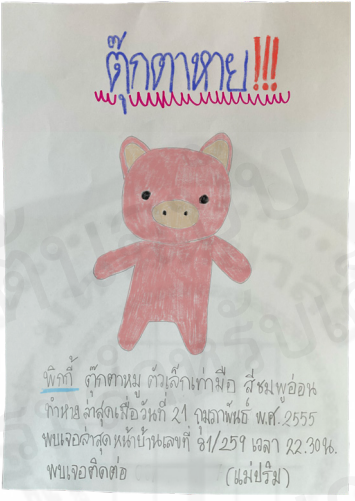

เวลาผ่านไปสักพักฉันกับแม่กลับเข้าบ้านอย่างอ่อนแรง โดยเฉพาะฉัน ที่จริงแม่บอกให้ฉันกลับบ้านตั้งนานแล้วแต่ฉันไม่ยอมกลับเอง ผลคือไข้สูงขึ้นเล็กน้อย แม่กลุ้มใจมากจนโทรหายายเล่าให้รับรู้สถานการณ์เพราะอีกไม่นานฉันต้องไปบ้านตากับยาย

ตั้งแต่กลับจากการติดประกาศ ฉันไม่พูดกับใคร ไม่ทำอะไร ไม่สนใจแม้แต่การ์ตูนดิสนีย์เรื่องใหม่ที่พี่ปรอยเปิดให้ดู ฉันนั่งเฉยมองออกไปนอกบ้าน แววตามีแต่ความเศร้าเสียใจ ฉันหวังอยู่ลึก ๆ ว่าถ้าเรื่องที่พ่อพูดจะเป็นความจริง ถ้าป้าคนกวาดใบไม้เอาพิกกี้ไป

ให้ลูกหรือหลาน ฉันก็ขอให้เด็กคนนั้นมีความสุขที่ได้เล่นกับพิกกี้ เหมือนที่ฉันมีความสุขมาตลอด

หัวค่ำวันนั้นฉันไปถึงบ้านตากับยาย พ่อแม่ กับพี่ปรอยอยู่เป็นเพื่อนฉันนานกว่าทุกวัน ฉันเปิดประตูเข้าไปเห็นบ้านตุ๊กตาเรือนไทยที่วางอยู่บนโต๊ะก็นึกถึงพิกกี้ขึ้นมาอีกครั้ง ฉันเดินไปใกล้บ้านตุ๊กตามองมันนิ่ง แต่ตัวของฉันสั่นและตาก็เปียกชื้นไปหมด ยายเข้ามากอดฉันแน่น ฉันกอดยายและร้องไห้อยู่นาน ก่อนจะกลับบ้านแม่เดินมากอดฉันพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่สุด

“แม่จะกลับไปหาพิกกี้ให้อีกครั้งนะลูก ถ้ามันหายไปจริง ๆ หนูก็ไม่ต้องเสียใจนะ คิดเสียว่ามันมาทำให้หนูมีความสุขแล้วมันก็ทำหน้าที่ของมันเสร็จแล้ว”

ฉันไม่ตอบ น้ำตาไหลออกมาเรื่อย ๆ สักพักพ่อแม่ กับพี่ปรอยก็กลับบ้านไป

ยายพาฉันไปล้างหน้าล้างตาแล้วพาขึ้นไปนอน ยายพูดปลอบฉันตลอดเวลา แต่ฉันไม่หยุดร้องไห้เลย ฉันนอนลงบนฟูกกอดฮิปโปแน่น แล้วยายก็กอดฉัน ที่ผ่านมาฮิปโปเป็นเหมือนผ้าเช็ดหน้าให้ฉัน ฉันจะกอดมันแน่น ซุกหน้าบนตัวมัน และร้องไห้จนหลับไป วันนี้ก็เหมือนกันแต่ฉันยังไม่หลับ ไม่นานตาก็เข้าห้อง ตาไม่ว่าอะไรที่วันนี้ฉันไม่ได้สวดมนต์กับตา ตาล้มตัวลงนอนข้าง ๆ แล้วหันมากอดฉันอีกคน ฉันยังสะอึกสะอื้นไม่หยุดและพูดแต่คำว่าคิดถึงพิกกี้ แล้วตาก็พูดขึ้นมา ด้วยเสียงอ่อนโยนที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินตาพูด

“ฟังตาร้องเพลงกล่อมนอนนะลูก”

ตาเริ่มร้องเพลง *แหลมสน* ด้วยเสียงทุ้มต่ำ แผ่วเบา และอ่อนโยนเหมือนปุยนุ่น ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมตาต้องร้องเพลงเดิมทุกครั้งทั้ง ๆ ที่ตาร้องได้ตั้งหลายเพลง แล้วก็ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ว่าทำไมฉันถึงรู้สึกผ่อนคลายลงทุกครั้งที่ได้ฟัง เหมือนว่าเพลงกล่อมนอนของตาเป็นมนตร์สะกดให้ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่น ความห่วงใย และความรักแสนบริสุทธิ์ ฉันค่อย ๆ หลับตาลงตามเสียงร้องของตา อยู่ ๆ ตาก็หยุดร้องเพลงแล้วพูดกับฉันเบา ๆ

“พิกกี้มันบอกตาว่ามันไม่อยากให้ลูกเสียใจนะ มันบอกอีกว่าอยากให้ลูกมีความสุข แล้วมันก็ไม่ได้หายไปไหนหรอก…” ตาหยุดพูด

“มันจะอยู่ในนี้…” ตาเลื่อนมือขึ้นมาทาบเหนือหน้าอกข้างซ้ายของฉัน

“มันจะอยู่ในใจลูกตลอดไป”

ขอบคุณช่วงเวลาสามปีที่พิกกี้เข้ามาเป็นเรื่องราวและความทรงจำที่ดีให้กับเด็กผู้หญิงตัวน้อย ๆ คนนี้นะ ถึงพิกกี้จะตัวเล็กแต่พิกกี้จะเป็นความทรงจำที่ยิ่งใหญ่และภาพความทรงจำของเราอยู่ในใจของฉันตลอดไป คิดถึงพิกกี้นะ

จาก ป.

ปรายฟ้า
ตาเป็นครูที่ดี
หนไม่เคยเห็น
เลยครู
STYLUS SPRAYART – STYLUS SPRAYART – STYLUS SPRAYART
TO
คุณตา

คุณครู
คุณตา

ฉันรู้ว่าตาเคยเป็นครู เพราะตาเล่าให้ฟังบ่อย ทุกครั้งที่เล่าแววตาของตาจะเป็นประกายเหมือนกับว่าภูมิใจอาชีพของตัวเองที่สุด สมัยนั้นใครที่เป็นครูต้องสอนได้ทุกวิชา ไม่ได้มีครูหนึ่งคนสอนหนึ่งวิชาเหมือนสมัยฉัน ตาจึงสอนได้ทั้งคณิตศาสตร์ ภาษาไทย สังคมศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และอีกมากมายหลายวิชาที่มีในโรงเรียน วิชาที่ตาถนัดที่สุดคือคณิตศาสตร์ แม่ น้าปุ้มกับน้าปรางเคยเล่าให้ฟังว่าทุกครั้งที่ตาสอนคณิตศาสตร์ให้พวกท่าน ตาจะกลายร่างเป็นครูที่ดุที่สุดในโลก

“สอนลูกตัวเองก็ดุเหรอคะ” ฉันถาม

“ดุกว่าสอนเด็กคนอื่นอีก ปรายเอ้ย” น้าปรางตอบ

“ตอนเรียนกับตาพวกแม่กลัวกันแทบตาย ร้องไห้กันตั้งหลายครั้ง” แม่เสริม

ฉันไม่ค่อยเชื่อที่น้าปรางกับแม่พูดเท่าไร ตาของฉันใจดีมาก ตามใจฉันทุกอย่าง ถึงแม้เวลาโกรธตาอาจจะหุนหันพลันแล่นไปบ้าง แต่ฉันไม่มีทางเชื่อว่าตาจะดุถึงขั้นทำให้ลูกตัวเองร้องไห้หลายครั้ง จนกระทั่งสายวันหนึ่งในช่วงปิดภาคเรียน ป.๔ ความมั่นใจของฉันก็สั่นคลอน...

“ปรายเอ้ย เปิดภาคเรียนก็ขึ้น ป.๕ แล้วใช่ไหม” ตาถาม

“ใช่ค่ะ”

“ต้องสอบเข้าโรงเรียนใหม่ด้วยใช่ไหม” ตาถามต่อ

“ค่ะ”

“อ่านหนังสือบ้างหรือยังละ”

“ยังค่ะ” ฉันตอบ

“เริ่มอ่านหนังสือได้แล้วนะ อย่าชะล่าใจไป เดี๋ยวจะเสียใจถ้าสอบไม่ติด” ตาบอก

“มีเวลาอีกตั้งหลายเดือนแน่ะตา หนูอ่านอยู่แล้วค่ะ แค่ไม่ใช่ตอนนี้” ฉันบอกอย่างสบายใจ

ตาเงียบไปครู่หนึ่งเงยหน้าขึ้นเหมือนกำลังคิด

“แม่เขาบอกว่าลูกอ่อนวิชาเลขมากที่สุดใช่ไหม” ตาถาม

ฉันหน้าบูดทันทีที่ได้ยินชื่อวิชานั้น ถ้าเลือกได้ว่าจะไม่เรียนวิชาใดหนึ่งวิชา ฉันเลือกคณิตศาสตร์โดยไม่ลังเลเลย ถึงแม้ว่าคณิตศาสตร์จะจำเป็นมากในชีวิตประจำวันก็ตาม ฉันเหลือบมองตาเห็นนั่งจดอะไรบางอย่างอยู่ที่โต๊ะทำงานไม้สัก ตาเห็นฉันไม่ตอบก็หันขวับมามอง ฉันหลบสายตาไม่ทันเลยจำใจตอบไปเสียงอ่อย ๆ ว่า

“ค่ะ”

“ดีเลย ถ้าอย่างนั้นต่อไปนี้พอหลังลูกอาบน้ำเสร็จ ลูกต้องมาเรียนเลขกับตาทุกวัน เริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้เลย เดี๋ยวเราไปซื้อหนังสือแบบฝึกหัดกัน” ตาบอกเสียงเด็ดขาด

“หา” ฉันร้องอย่างผิดหวัง แฝงการคัดค้าน

“วิชาอื่นตาไม่ห่วงเพราะลูกเก่งอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็มาเรียนเลขกับตา จะได้เก่งขึ้นและสอบเข้าได้” ตายืนกราน

“ดีเสียอีกลูก จะได้ไม่ต้องไปเรียนพิเศษที่อื่น ตาเขาเป็นครู เขาสอนได้” ยายเสริมอย่างเห็นด้วย

ฉันเงียบ ใจนึกถึงเรื่องที่แม่กับน้า ๆ เคยเล่า ฉันรู้สึกหนาวขึ้นมาแล้วเจ้านางฟ้ากับปีศาจจิ๋วในหัวก็ออกมาทำงานอีกครั้ง เจ้านางฟ้าบอกว่า *แม่ น้าปุ้มกับน้าปรางเป็นลูกของตา ตาก็ต้องเข้มงวดมากกว่าปกติ แต่เราไม่ใช่ลูก เราเป็นหลานของตา ตาอาจจะไม่ดุขนาดนั้นก็ได้ ลองเรียนดูเถอะ* จากนั้นเจ้าปีศาจก็กระซิบขึ้นข้างหูติด ๆ *รู้ได้ยังไงว่าตาจะไม่ดุ ตาเห็นเราเป็นหลานอาจจะดุกว่าลูกตัวเองหลายเท่าก็ได้* หลังจากตบตีกับความคิดตัวเองอยู่สักพักฉันก็ได้ยินตาพูด

“ตาสอนไม่เครียดหรอก สอนง่าย ๆ สบาย ๆ ตกลงไหม” ตาพูดให้ดูสบาย ๆ

อย่างกับตาได้ยินความคิดของฉันแน่ะ แววตาของตาเป็นประกายน้ำเสียงดูจริงจังมาก ตาคงอยากกลับมาสอนอีกครั้ง ฉันไม่อยากทำให้ตาเสียกำลังใจจึงตอบตกลง

“ก็ได้ค่ะ”

หลังจากบทสนทนานี้ของฉันกับตาจบลง ก็ไม่มีอะไรอีก จนกระทั่งวันรุ่งขึ้น

ตาชวนฉันกับยายออกไปซื้อหนังสือแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์สำหรับเด็ก ป.๔ ที่ห้างสรรพสินค้าแต่เช้า ตามีจุดมุ่งหมายเพียงซื้อหนังสือเท่านั้น ตาให้ฉันเลือกหนังสือด้วยตัวเอง ฉันจึงเลือกเล่มที่มีหน้าปกสีชมพูสวยมาเล่มหนึ่ง พอซื้อเสร็จตาก็พากลับบ้านทันที

ตอนบ่ายยายทำขนมจีนน้ำยากะทิสูตรภาคใต้ขนานแท้ให้ฉันกับตา ฉันดูการ์ตูนไปพลางกินไปพลางอย่างสุขใจ เมื่อกินเสร็จทุกคนแยกย้ายไปทำอะไรของตัวเอง ตาไปซ่อมวิทยุในครัว ยายตากผ้าแล้วออกก็ไปนั่งรอรถขายกาแฟโบราณที่ชิงช้าหน้าบ้าน ส่วนฉันเขียนการ์ตูนเรื่องใหม่ ที่ตั้งชื่อว่า *ไข่ตุ๋นกับโทนี่ เพื่อนซี้ผจญภัย* มันเป็นเรื่องผจญภัยของโทนี่เด็กญี่ปุ่นแก้มแดงอายุห้าปีของพี่ปรอยกับไข่ตุ๋นลูกหมาพันธุ์บีเกิลสมาชิกใหม่ของบ้านฉัน

เมื่อพวกเราย้ายไปอยู่บ้านใหม่ แม่ก็ตัดสินใจซื้อหมาตัวแรกมาเลี้ยง แม่บอกว่าอยากให้บ้านมีสีสันมากขึ้น ซึ่งก็มีสีสันขึ้นมามากจริง ๆ ไข่ตุ๋นเป็นหมาพันธุ์บีเกิลสีขาวแกมน้ำตาลอ่อนที่ฉลาด ซุกซน ดื้อบ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็น่ารักมากตามลักษณะนิสัยของสายพันธุ์บีเกิล

ไข่ตุ๋นเข้ากับโทนี่ได้ดีแล้วก็ชอบมีเหตุการณ์ชวนขบขันมากมายเกิดขึ้น ฉันจึงได้แรงบันดาลใจมาเขียนการ์ตูนเรื่องนี้ ฉันใช้เวลาตลอดทั้งบ่ายตั้งใจสร้างสรรค์มันขึ้นมา จน

ห้าโมงเย็นฉันกับตาก็ออกไปตีแบดกัน ยายออกมานั่งป้อนข้าวให้ฉันเหมือนเดิม ต่อให้ฉันโตขึ้นมากแค่ไหน ก็ยังชอบให้ยายป้อนข้าวเหมือนเดิม ครั้งนี้ยายทำหมูมะนาวซึ่งเป็นเมนูโปรดใหม่ล่าสุดของฉันด้วย ฉันมีความสุขที่วันนี้ได้ออกไปข้างนอก ได้เขียนการ์ตูนเรื่องใหม่ และได้กินแต่อาหารอร่อย จนลืมไปว่าตอนหัวค่ำต้องเจอกับอะไร

เวลาผ่านไปจนถึงหนึ่งทุ่ม ฉันกำลังเตรียมตัวอาบน้ำ ก็เห็นว่าตาอยู่ที่โต๊ะทำงานไม้สักกำลังเปิดดูหนังสือแบบฝึกหัดและเขียนอะไรยิก ๆ ลงกระดาษ ฉันเดินไปดูใกล้ ๆ ทันทีที่ชะโงกหน้าเข้าไป ตาก็รีบเอามือปิดกระดาษจนฉันไม่ทันเห็นอะไรเลย

“ตาทำอะไรคะ” ฉันถาม

“ตากำลังแก้โจทย์เลข” ตาบอก

“แก้โจทย์เลข” ฉันทวนคำอย่างงุนงง

“ตาลองทำดู จะได้สอนลูกเข้าใจ” ตาบอกอีก

“ยากไหมคะ” ฉันหน้าแหย

“ตาว่าลูกทำได้ ไปอาบน้ำได้แล้วจะได้รีบมาเรียน แล้วรีบขึ้นนอน” ตาบอก

ฉันรู้สึกหนาวตอนที่ตาพูดว่า ‘ตาว่าลูกทำได้’ จึงรีบเดินหนีเข้าห้องน้ำไปเลย

พอออกมาจากห้องน้ำฉันก็เห็นตานั่งรออยู่แล้ว ตาเอาเก้าอี้ติดล้อสีน้ำเงินที่ใช้นั่งกินข้าวมาไว้ข้างเก้าอี้ที่ตานั่งอยู่ มันคงเป็นเก้าอี้ของฉัน ยายกำลังยืนหวีผมอยู่ข้าง ๆ

ตาเรียกฉันไปนั่งแล้วก็เริ่มสอนทันที ตาให้ฉันทำโจทย์ที่วงไว้ในหนังสือ ตั้งแต่เรื่องพื้นฐานอย่างการบวก ลบ คูณ หาร ฉันทำได้ดีแต่ติดขัดนิดหน่อยตรงการคูณกับการหาร แต่มันก็ไม่ยากเกินไป ฉันทำโจทย์ไปได้ครู่ใหญ่ยายก็เดินมาพูดเหมือนจะทิ้งนัยอะไรไว้ก่อนขึ้นไปข้างบน

“ค่อย ๆ เรียนไปนะลูก พ่อก็ไม่ต้องดุหลานมากนะ ตกลงกับหลานไว้แล้วว่าจะสอนไม่เครียด จำได้ไหม” เสียงยายเหมือนกำลังคาดคั้นตา

“เอ้อ รู้แล้ว ขึ้นไปเถอะ” ตาตอบยาย ตายังจ้องคำตอบของฉัน

“เดี๋ยวหนูรีบขึ้นไปอยู่เป็นเพื่อนนะยาย” ฉันรีบบอก

“จ้ะ” แล้วยายก็ขึ้นชั้นบน

ตลอดการทำโจทย์คณิตศาสตร์ขั้นพื้นฐาน ตาไม่ดุเลยแถมชมว่าฉันเก่งอีกด้วย แต่เมื่อเข้าสู่โจทย์ที่ยากและซับซ้อนขึ้นอย่างเรื่องเศษส่วนกับทศนิยม ฉันก็เริ่มทำไม่ได้ แรก ๆ ตาพยายามสอนอย่างใจเย็น ทั้งอธิบายและแก้โจทย์แบบละเอียดให้ดูเป็นตัวอย่าง ฉันมองตามอย่างตั้งใจที่สุดแต่สมองเจ้ากรรมก็ไม่ยอมเข้าใจเลย เวลาล่วงไปฉันก็ยังทำผิดและทำไม่ได้หลายข้อ น้ำเสียงของตาจึงเริ่มเปลี่ยนไป

“อ่านโจทย์ดี ๆ มันบอกว่าอะไร อ่านให้ตาฟังอีกรอบซิ” เสียงเหมือนตากำลังสั่ง

“เชือกเส้นแรกยาว…” ฉันอ่านโจทย์ข้อนี้รอบที่สามแล้ว น้ำเสียงเริ่มแผ่วลงเพราะ

ความกังวล

“แสดงว่ามันต้องเอาไปทำอะไรกัน”

ฉันเงียบ

“ตอบตาซิ มันไม่ได้ยากอะไรเลย”

“หนูไม่รู้ค่ะ” ฉันตอบเสียงสั่น

“ไม่รู้ได้ยังไงเพิ่งเรียนไปหยก ๆ” ตาขึ้นเสียง

ตาให้ฉันทบทวนและแก้โจทย์ข้อนั้นหลายครั้ง พอฉันทำไม่ได้ตาก็ขึ้นเสียงและมีอาการหงุดหงิดรำคาญ ฉันไม่เคยเห็นตาโมโหขนาดนี้มาก่อน และไม่เข้าใจว่าทำไมตาต้องโมโหขนาดนี้ ฉันเริ่มกลัวท่าทางของตา อยากเลิกทำแบบฝึกหัดและขึ้นไปนอนกับยายเต็มที แต่ก็ไม่รู้ว่าจะบอกตาอย่างไร พอทนอดกลั้นไม่ไหวฉันก็ร้องโฮ สุดท้ายวันนั้นตายอมปล่อยฉันขึ้นไปนอนด้วยอารมณ์หงุดหงิดที่จางลงเล็กน้อย พอเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนยายก็ตกใจที่เห็นฉันร้องไห้ ฉันเล่าเรื่องการเรียนกับตาวันแรกให้ยายฟังทันที เมื่อตาขึ้นห้องยายก็ดุว่าตาซุดใหญ่ ยายโมโหมากที่ตาดุฉันจนร้องไห้

ตาบอกว่าต่อไปจะใจเย็น ๆ และพูดปลอบฉันจนสบายใจขึ้น

ทว่าคืนต่อไป ต่อไป และต่อไป ตาก็ยังทำเหมือนเดิม

“ไม่ใช่! ตาบอกว่ายังไง มันไม่ได้ทำแบบนี้” ตาขึ้นเสียง

“สูตรคืออะไร สูตรเมื่อกี้ที่ท่องไปลืมแล้วเหรอ” ตาดุซ้ำอีกรอบ

“เอาใหม่ ลบใหม่ให้หมด ทำใหม่” ตาชักจะเริ่มหงุดหงิด

“อ่านใหม่ซิ อ่านให้ชัดเจน แล้วก็หยุดร้องไห้ได้แล้ว” ตาตะโกนอย่างรำคาญ

“วันนี้ทำข้อนี้ให้ได้ ไม่งั้นไม่ต้องขึ้นนอน” ตาคาดโทษ

ตลอดเวลาที่เรียนกับตาฉันไม่เคยไม่ร้องไห้เลย บางวันมีแค่น้ำตาซึม ๆ บางวันร้องไห้นิดหนึ่งแล้วก็หยุด ถ้าหนักหน่อยถึงขั้นปล่อยโฮยายก็จะต้องลงมาปลอบ บางคืนฉันเรียนกับตานานมากจนน้าปุ้มกับน้าสิงห์กลับถึงบ้าน ตอนหลัง ๆ ฉันเจอน้าปุ้มกับน้าสิงห์บ่อยขึ้นมากเพราะตาไม่ยอมให้ฉันขึ้นไปนอนสักที

ทุกครั้งหลังเรียนเสร็จฉันจะน้อยใจตา แต่ตาก็จะปลอบใจฉันเสมอ ตามักจะพูดว่าตาแค่เสียงดังแต่ไม่ได้โมโห ตาไม่ได้ตั้งใจดุฉัน ตาแค่อยากให้ฉันทำได้ไว ๆ ตาพูดคำมากมายไม่ซ้ำกันเลยสักวัน ฉันรักตา แต่ก็น้อยใจที่ตาดุฉันทุกวันแบบนี้

ฉันยังจำวันหนึ่งที่ตาสอนเรื่องมุมได้ดี วันนั้นฉันแก้โจทย์ไม่ได้เลยแม้ว่าตาจะอธิบายจนปากเปื่อยปากแฉะแค่ไหน ฉันร้องไห้จนน้ำมูกน้ำตาไหลมารวมกัน ตาโมโหมากที่ฉันเอาแต่ร้องไห้ไม่ยอมทำต่อสักที เหมือนว่าเส้นความอดทนของตาขาดผึงหลังจากที่จวนเจียนจะขาดมานานเต็มที ตาหยิบไม้บรรทัดเหล็กขึ้นมาตวาดใส่ฉันเสียงดัง

“หยุดร้องไห้เดี๋ยวนี้! ไม่งั้นตาจะตี หยุดเลยนะ!” ตาตวาดลั่น

ฉันลุกขึ้นถอยออกไปเพราะตกใจกลัวสุดขีด ตาของฉันตอนนี้น่ากลัวมาก ฉันไม่เคยเห็นตาเป็นแบบนี้มาก่อน ตาไม่เคยตีฉันเลยสักครั้ง ตาน่ากลัว...

ฉันยิ่งร้องสะอึกสะอื้นหนักขึ้นหนักขึ้นจนรู้สึกเหมือนมีก้อนกลม ๆ มาจุกอยู่ที่คอ ตายังพูดประโยคเดิมซ้ำ ๆ ด้วยความโกรธเกรี้ยว ฉันกลัวจนทำอะไรไม่ถูกตัดสินใจตะโกนเรียกยายด้วยเสียงแหบพร่าพูดติดขัดไม่เป็นคำ

“ยายจ๋า! ยาย ยายจ๋า” ฉันกรีดร้อง

ฉันได้ยินเสียงเปิดประตูและปิดประตูดังปัง ตามด้วยเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ลงบันได ยายวิ่งลนลานมาหาฉันอย่างเป็นห่วง ผวาเข้ามากอดฉันไว้แน่น แล้วถลึงตาตวาดใส่ตา

“ทำอะไรของเธอ เพราะเธอเป็นแบบนี้ไงหลานถึงไม่อยากเรียนด้วย ใจร้อน อารมณ์ฉุนเฉียว!” ยายหยุดพูด มองไม้บรรทัดเหล็กที่ตากำแน่น

“แล้วนี่ยังจะตีหลานอีก ทำไมทำแบบนี้ หลานยังเด็กสอนมันดี ๆ ไม่ได้หรือไง” ยายโกรธจนขึ้นเสียง

ตายืนนิ่ง ค่อย ๆ วางไม้บรรทัดลงบนโต๊ะ ถอนใจยาวหลับตาลงครู่หนึ่ง ยายคว้ามือฉันจะพาเดินขึ้นข้างบน ฉันเหลือบมองตาทันเห็นว่าตาลืมตาขึ้นมอง เสี้ยววินาทีนั้นฉันเห็นแววตาที่ดูเศร้าสร้อยแฝงไปด้วยความรู้สึกผิด

ฉันนอนลงบนฟูกแล้วแต่ยังสะอึกสะอื้นไม่หาย ยายนอนกอดปลอบใจฉันอยู่นาน

ยายบอกว่าตาไม่ได้ตั้งใจ ตาทำแบบนั้นโดยไม่คิด

ฉันว่าตาคงลืมไปครู่หนึ่งว่าฉันเป็นหลานของตา

ไม่นานตาก็ขึ้นมา ตาเปิดประตูห้องนอนช้า ๆ พูดกับยายเสียงเบา คงคิดว่าฉันหลับไปแล้ว

“ปรายฟ้าเป็นยังไงบ้าง” ตาถาม

“เขาบอกว่าเสียใจ” ยายบอก

ตาเงียบไปครู่หนึ่ง

“แต่เขาคิดว่าตาไม่ได้ตั้งใจ”

ตายังเงียบอยู่

“เขาบอกว่าจะรอตาขึ้นมาก่อนค่อยนอนด้วยนะ แล้วเขาก็มีอะไรจะบอกตา”

ฉันน้ำตาไหลอีกครั้ง

“ไปสิลูก” ยายจูบหน้าผากฉันแล้วผละไป

ฉันลุกขึ้นปาดน้ำตาค่อย ๆ เดินไปหาตา ตามองฉันแววตาเศร้าสร้อย แววตาเดิมกับที่ฉันเห็นข้างล่างเมื่อกี้

“ตาจ๋า หนูขอโทษที่แก้โจทย์ไม่ได้” ฉันพูดเสียงสะอื้น

ตาไม่พูดอะไรแต่ก้มลงกอดฉัน ฉันกอดตอบ น้ำตาไหลมากกว่าเดิมหลายเท่า ตา

ลูบหัวฉันเบา ๆ อย่างอ่อนโยนแล้วพูดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน

“ตาขอโทษนะลูก”

เพียงประโยคเดียวของตาก็ทำให้ฉันดีใจเหลือเกิน มันทำให้ฉันรู้ว่าตาไม่ได้ตั้งใจและที่สำคัญคือตายังรักฉันอยู่

นับแต่นั้นมาการเรียนคณิตศาสตร์กับตาก็ไม่ใช่เรื่องน่ากลัวอีกต่อไป แม้บางครั้งตาเผลอดุฉันบ้าง แต่ก็รู้ตัวแล้วพยายามใจเย็นลงเร็วกว่าเดิมเยอะมาก ฉันเองก็พยายามตั้งใจเรียนจนในที่สุดก็พอจะทำโจทย์ข้อยาก ๆ ได้บ้าง

ตาดีใจและภูมิใจมากที่ฉันสอบเข้า ป.๕ ที่โรงเรียนใหม่ได้ ถึงแม้ว่าฉันจะได้อยู่ห้องรองบ๊วยเพราะคะแนนวิชาคณิตศาสตร์กับวิทยาศาสตร์มันน้อยจนน่าเจ็บใจ แต่ตาก็ไม่ว่าอะไร ยาย พ่อกับแม่ก็ไม่ว่า แถมทุกคนยังให้กำลังใจฉันอย่างดี หากฉันพัฒนาวิชาที่เรียนอ่อน ตอน ป.๖ ฉันอาจจะได้เลื่อนห้องไปอยู่ห้องลำดับต้น ๆ ก็ได้

แต่ในความดีใจนั้นก็มีเรื่องให้ฉันเศร้าและใจหาย แม่บอกว่าต่อไปนี้ฉันจะได้มาอยู่บ้านตากับยายน้อยลง แม่คิดว่าฉันโตพอจะอยู่คนเดียวได้แล้ว แถมพี่ปรอยยังเข้ามหาวิทยาลัยใกล้บ้าน ทำให้บางวันพี่ปรอยอยู่บ้านกับฉันได้ แต่ถ้าหากฉันอยากไปอยู่กับตายายเหมือนเดิม พ่อกับแม่ก็ไม่ว่าอะไร ฉันตัดสินใจว่าจะอยู่บ้านตัวเองสลับกับบ้านตายายสัปดาห์เว้นสัปดาห์

ฉันยังต้องเอาเรื่องที่โรงเรียนใหม่และเรื่องที่บ้านไปเล่าให้ตากับยายฟังอีกมากมายหลายเรื่อง แม้จะโตขึ้นแค่ไหนฉันก็ยังอยากอยู่กับตายายเหมือนเดิม นั่นเป็นความจริงที่ฉันไม่สามารถปฏิเสธตัวเองได้

ต้นฉบับ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2567

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

สมาชิกใหม่

มีเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่งเกิดขึ้นกับครอบครัวของฉัน น้าปุ้มกับน้าสิงห์กำลังจะแต่งงานกัน! ฉันดีใจที่สุดเพราะฉันรักน้าปุ้มกับน้าสิงห์มาก

ตลอดเวลาที่อยู่บ้านตากับยาย น้าปุ้มกับน้าสิงห์มักจะพาฉันไปเที่ยว ไปทำงานด้วย ไปขายของที่ตลาด และทำกิจกรรมสารพัดอย่างทุกครั้งที่มีเวลาว่าง มีหลายคนเข้าใจผิดว่าเราสามคนเป็นพ่อแม่ลูกกัน ซึ่งน้าปุ้มก็ชอบปล่อยให้คนเข้าใจแบบนั้น น้าปุ้มบอกว่าการเลี้ยงฉันก็เหมือนการซ้อมเลี้ยงลูก

น้าสิงห์คบกับน้าปุ้มตั้งแต่ฉันยังเล็ก น้าสิงห์เป็นคนตลกและใจดี ทุกครั้งที่น้าสิงห์มาบ้านตากับยายแล้วเจอฉัน จะคุยและเล่นกับฉันเสมอ น้าสิงห์เคยให้หนังสือสอนวาดรูปเล่มโต ฉันชอบมันมากและฝึกวาดรูปตามเกือบทุกวัน น้าสิงห์เป็นอีกหนึ่งคนที่ชื่นชอบรูปวาดของฉันมาก ฉันจึงชอบพูดคุยกับน้าสิงห์เรื่องการ์ตูนและรูปภาพของฉันรองลงมาจากตา ฉันเคยถามน้าปุ้มกับน้าสิงห์หลายครั้งว่าเมื่อไรทั้งคู่จะแต่งงานกัน ทั้งคู่ไม่ตอบได้แต่ยิ้มเขิน ๆ จนกระทั่งปี ๒๕๕๖ ช่วงที่ฉันอยู่ ป.๔ ในที่สุดน้าปุ้มกับน้าสิงห์ก็ประกาศว่าจะแต่งงานกัน

ฉันดีใจมากที่น้าปุ้มกับน้าสิงห์มอบหมายหน้าที่สำคัญอย่างการออกแบบการ์ด

แต่งงานให้ฉัน ฉันรู้ดีว่าฉันยังวาดรูปไม่เก่งและคงทำการ์ดออกมาไม่สวยเมื่อเทียบกับการ์ดแต่งงานฝีมือนักออกแบบมืออาชีพ แต่น้าปุ้มกับน้าสิงห์ก็เชื่อในตัวฉันและคอยให้กำลังใจฉันทั้งคู่ให้อิสระในการออกแบบกับฉัน ฉันจึงตั้งใจวาดการ์ดหลายแบบออกมาให้ดีที่สุด มีทั้งรูปบ่าวสาวยืนบนเค้กแต่งงาน เจ้าบ่าวอุ้มเจ้าสาวมีหัวใจดวงเล็ก ๆ ล้อมรอบ บ่าวสาวนั่งรถตุ๊กตุ๊กที่ทะเบียนเขียนว่า ‘Just Married’ จนในที่สุดมันก็ออกมาเป็นการ์ดแต่งงานฉบับสมบูรณ์ที่ทุกคนชอบ

ในวันแต่งงานน้าปุ้มกับน้าสิงห์สวยหล่อเป็นพิเศษ แม่ พี่ปรอย และฉันสวมชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนเข้ากัน แขกในงานคนอื่นสวมชุดสวยงามหลากสี ทำให้งานแต่งงานดูมีชีวิตชีวามาก ญาติทุกคนที่กระจายตัวอยู่กันอยู่สารพัดที่ก็กลับมาพบปะกันอีกครั้ง ฉันชอบงานแต่งงานที่สุดเพราะมองไปทางไหนก็มีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ

ผ่านงานแต่งงานของน้าปุ้มกับน้าสิงห์ไปได้หนึ่งปีก็มีเรื่องน่ายินดีเรื่องใหม่เกิดขึ้น ไม่ได้มีใครจะแต่งงานกันอีกหรอกนะ ไม่ได้มีใครซื้อลูกหมาตัวใหม่ และฉันก็ไม่ได้หาพิกกี้เจอ แต่เป็นเรื่องน้าปุ้มกำลังตั้งท้อง! ฉันรู้ข่าวมาจากแม่อีกทีหลังจากกลับมาจากโรงเรียนใหม่ ฉันตื่นเต้นดีใจที่สุด เพราะฉันกำลังจะมีน้อง ไม่ว่าจะเป็นน้องสาวหรือน้องชายฉันก็ดีใจ แต่ฉันก็ภาวนาอยู่ลึก ๆ ว่าอยากให้น้องเป็นผู้ชาย

ในชีวิตของฉันมีญาติส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ฉันมีลูกพี่ลูกน้องที่เป็นผู้ชายเพียงสองคนเท่านั้น คือลูกชายของป้า (พี่สาวพ่อ) เนื่องจากไม่ค่อยได้เจอกันเราจึงไม่ค่อยสนิทกันเท่าไร ฉันจึงอยากมีน้องชายแสนน่ารักที่สนิทกับฉัน เราจะเล่นด้วยกันทุกวัน ฉันจะสอนให้เขาทำอะไรหลายอย่าง ฉันจะเป็นพี่สาวที่ดีที่ไม่แกล้งและเมินเฉยกับน้อง (ฉันไม่ได้กล่าวถึงใครนะ)

เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ฉันยังไปเยี่ยมตากับยายอย่างสม่ำเสมอ ทุกครั้งที่ไปก็จะเห็นว่าท้องของน้าปุ้มโตขึ้นเรื่อย ๆ แล้ววันหนึ่งก็มีข่าวที่ทำให้ฉันหัวใจพองโตมากที่สุด

“น้าปุ้มรู้เพศน้องแล้วนะ” แม่ตะโกนลั่นบ้านหลังจากหายไปคุยโทรศัพท์กับน้าปุ้มอยู่นาน

“ผู้หญิงหรือผู้ชายคะ” ฉันถามอย่างตื่นเต้น

“ลองเดาสิ” แม่ไม่ยอมบอก

“ผู้หญิงเหรอคะ” ฉันเดา

แม่ส่ายหน้า เม้มปากแน่นเพราะเก็บรอยยิ้มไม่ไหว

“ผู้ชายเหรอ!” ฉันเบิกตาโต ยิ้มกว้างขึ้นจนเห็นฟันหน้าสองซี่ที่ห่างออกจากกัน

“ใช่แล้ว” แม่เองก็ยิ้มกว้างเหมือนกัน

ฉันกระโดดโลดเต้นร้องเพลงที่แต่งเองด้วยความดีใจ จนลืมไปว่ากำลังทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์กับพ่ออยู่

“เอ้อ ดีใจเสร็จแล้วก็กลับมาทำการบ้านต่อ” พ่อพูดให้ขัดอารมณ์

ฉันหันไปทำตาขวางปากยื่นใส่พ่อ แต่ก็กลับไปนั่งทำการบ้านอย่างขัดใจ

หลังจากรู้เพศลูกน้าปุ้มกับน้าสิงห์พวกเราก็คิดชื่อเล่นของน้องขึ้นมาสารพัด ตอนแรกน้าปุ้มเสนอให้ชื่อ ‘ปั้น’ เพราะมาจากที่น้าปุ้มเจอกับน้าสิงห์เจอกันครั้งแรกตอนเรียนการปั้นเรซิน และครอบครัวเราก็มีแต่ชื่อ ป.ปลา ยายแย้งว่าชื่อปั้นธรรมดาเกินไป อยากให้เพิ่มคำข้างหน้าหรือข้างหลังด้วย น้าปุ้มจึงตัดสินใจตั้งชื่อใหม่ว่า ‘ปูนปั้น’ ฉันเคยเสนอหลายชื่อ

ให้น้าปุ้มเลือกเหมือนกัน มีทั้งชื่อธรรมดาอย่าง เปรม โปรด ปัน ปลื้ม ปุน ป้อง แม้แต่ชื่อที่เอามาจากการ์ตูนอย่าง ป๊อบอาย หรือ ปังปอนด์ สุดท้ายน้าปุ้มก็ชอบชื่อปูนปั้นมากที่สุด ฉันเห็นด้วย ชื่อนี้น่ารักมาก

แล้วเวลาก็ผ่านไปไวเหมือนโกหก สมาชิกใหม่ของครอบครัวเราลืมตาดูโลกกว้างแล้ว ปูนปั้นน้อยวัยศูนย์ขวบมีรูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ หน้าตาของเขาดูน่ารักน่าชังมากจนฉันอยากอุ้มขึ้นมากอด แต่ยังทำไม่ได้ ฉันได้แต่มองน้องตาละห้อยคอยจับมือและเท้าน้อย ๆ นั้นอย่างเสียดาย เฝ้ารอวันที่เขาโตพอจะเล่นกับฉัน

ชีวิตของฉันหลังจากปูนปั้นเกิดมาก็ดำเนินไปด้วยดี เมื่อได้พักสามเดือนหลังจากคลอดน้าปุ้มก็แข็งแรงขึ้นมาก สามารถกลับไปทำงานต่อได้แล้ว หน้าที่เลี้ยงดูปูนปั้นจึงตกเป็นของตากับยาย เรียกได้ว่าปูนปั้นเป็นหลานคนที่สองถัดจากฉันที่ตากับยายได้เลี้ยงดูอย่างเต็มที่ แล้วพอปิดภาคเรียน ป.๕ ฉันก็ไปอยู่บ้านตากับยายช่วยดูแลปูนปั้นอีกแรง

ตากับยายอายุเจ็ดสิบปีกว่าแล้วตอนนี้ พวกท่านแก่ลงมากจากตอนที่เคยเลี้ยงฉัน ปูนปั้นก็ยังเล็กมาก ทำให้บางทีตากับยายจะบ่นปวดหัวปวดเมื่อยตัวบ่อยขึ้น การกลับมาอยู่กับตายายครั้งนี้ของฉันจึงต่างจากปีก่อน ๆ มาก ฉันไม่ได้ประดิษฐ์ของ เขียนการ์ตูน ชวนตาเล่น และตีแบดกับตาบ่อย ๆ อีกแล้ว สิ่งที่ฉันทำส่วนใหญ่คือช่วยตากับยายเลี้ยงปูนปั้น ฉันไม่น้อยใจหรือเสียใจต่อความเปลี่ยนแปลงนี้ ถึงแม้บางครั้งจะรู้สึกเหงาบ้าง แต่ฉันก็มีความสุข

ทุกครั้งที่ปูนปั้นลืมตายิ้มเมื่อเห็นฉัน

หน้าที่ของฉันส่วนใหญ่คือการช่วยยายชงนมผง ชงอาหารเสริมสำหรับเด็ก เปลี่ยนผ้าอ้อม ทาโลชั่นและแป้งเด็กหลังอาบน้ำ กับช่วยดูปูนปั้นเวลายายนอนกลางวัน น้องปูนปั้นไม่ค่อยดื้อ ฉันจึงสนุกกับการเป็นพี่เลี้ยงเด็กและอาจจะสนุกเกินไปหน่อยด้วยซ้ำ

มีครั้งหนึ่งยายบอกให้ฉันชงนมผงให้ปูนปั้น แล้วยายก็ออกไปตากผ้า ก่อนหน้านี้ทุกครั้งที่ยายบอกให้ชงนมผง ยายจะอยู่คอยกำกับฉันจนแน่ใจ วันนี้พอเปิดฝากระป๋องนมผง กลิ่นหอมของนมผงคล้ายนมอัดเม็ดที่ฉันเคยกินก็ฟุ้งออกมาแตะจมูก หลายต่อหลายครั้งฉันเคยถามยายด้วยคำถามซ้ำ ๆ ว่า

“ยายจ๋า หนูขอลองชิมนมผงได้ไหมคะ”

“ไม่ได้ ของน้อง” ยายรีบบอก

“ชิมนิดเดียวเองค่ะ” ฉันตื๊อ

“ไม่ได้ปรายฟ้า มันแพงนะลูก” จบการต่อรอง

เวลายายปฏิเสธฉันทุกครั้ง ก็ทำให้อยากลองชิมนมผงมากกว่าเดิม ครั้งนี้ได้โอกาส เมื่อยายปล่อยให้ฉันชงนมผงคนเดียว ฉันรีบเปิดฝากระป๋องใช้ช้อนน้อย ๆ ตักนมจนพูนเทเข้าปากทันที ฉันรีบร้อนลนลานจนปิดปากเร็วเกินไปในขณะที่พ่นลมหายใจออกมา ทำให้นมผงบางส่วนฟุ้งออกมาจากปาก เกิดฝุ่นสีเหลืองนวลเป็นละอองทั่ว

บริเวณที่ฉันนั่งอยู่ ฉันสำลักอยู่ครู่หนึ่งก็รับรู้รสชาติของนมผง ฉันตาเบิกโพลง ยิ้มมุมปาก เพราะมันอร่อยเกินคาด *อร่อยยิ่งกว่านมอัดเม็ดอีก!* ฉันคิดในใจ เมื่อแน่ใจว่านมผงทั้งหมดเข้าคอและลงท้องหมดเกลี้ยงแล้ว ฉันก็ตักช้อนต่อไปทันที คราวนี้มีเสียงทุ้มต่ำดังขึ้นข้างหลัง

“อร่อยไหมละ”

ฉันสะดุ้งโหยงหันขวับ เจ้าของเสียงนั้นคือตาที่เข้ามาในบ้านตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ฉันยิ้มเขิน ๆ อย่างละอายใจรีบวางช้อนที่มีนมผงพูน ๆ ลงกล่อง

“กินไปอีกคำสิ ก่อนยายจะเข้ามา” ตากระซิบพลางยิ้มเอ็นดู

“ตาไม่ว่าหนูเหรอ” ฉันถาม

“ไม่หรอก ตาก็เคยแอบกินตอนเลี้ยงลูกเหมือนกัน” ตาหัวเราะ

“จริงเหรอคะ” ฉันหัวเราะ

ตาก้มตัวลงกระซิบบอกซ้ำอีกว่า

“รีบกินเข้าสิ ยายตากผ้าจะเสร็จแล้วนะ”

ฉันไม่รอช้าตักนมเข้าปากอีกคำทันที คราวนี้ไม่มีนมฟุ้งกระจายออกจากปากแล้ว ฉันหันไปยิ้มแป้นให้ตาที่กำลังหัวเราะเบา ๆ แล้วก็เดินเข้าครัว ฉันได้ยินเสียงยายลากราวตากผ้าไปไว้กลางแดดก็รีบเคี้ยว กลืน รีบตักนมผงอีกช้อนใส่ขวดนมของน้อง ฉันหันไปมองปูนปั้นก็เห็นว่าเขากำลังมองฉันตาแป๋ว ที่จริงก็คงมองฉันนานแล้ว ฉันยิ้มให้ ยกนิ้วชี้ของตัวเองขึ้น

ทาบปาก ทำเสียงซู่ว จากนั้นฉันก็เขย่าขวดนมขึ้นลงเบา ๆ ให้นมผสมกับน้ำตามที่ยายสอน ฉันรู้สึกถึงความสำเร็จเพราะหลังจากยายเข้ามาป้อนนมให้ปูนปั้นยายไม่ได้ถามหรือพูดอะไรเกี่ยวกับนมผงเลย

ตั้งแต่นั้นมาฉันก็แอบกินนมผงวันละช้อนสองช้อนโดยที่ยายไม่รู้เรื่อยมา ส่วนตารู้ทุกอย่างแต่เป็นพวกเดียวกับฉัน จึงไม่เคยโดนดุเรื่องนี้เลย

ความอยากลองกินอาหารสำหรับเด็กของฉันยังไม่หมดเท่านี้ นอกจากนมผงที่มีกลิ่นหอมเย้ายวนชวนกิน ยังมีอาหารเสริมสำหรับเด็กทารกมีกลิ่นหอมน่ากินไม่แพ้กัน อาหารเสริมสำหรับเด็กทารกไม่สำคัญเท่ากับนมผง ไม่จำเป็นต้องกินทุกวัน ยายจึงไม่ค่อยซื้อติดบ้านเท่าไร

ครั้งแรกที่ฉันอยากลองชิมอาหารเสริมสำหรับเด็กทารกเป็นเหตุการณ์คล้าย ๆ กับนมผง อาหารเสริมสำหรับเด็กมีหลายสูตรมาก สูตรที่ยายซื้อมาคือสูตรข้าวสาลีกล้วย และนม ทันทีที่เปิดซองกลิ่นกล้วยก็พุ่งเข้าจมูก ตามด้วยกลิ่นนม และกลิ่นหอมของข้าวสาลี ยายเห็นฉันจ้องอาหารเสริมสำหรับเด็กข้นหนืดในชามตาเป็นมัน จึงยื่นช้อนคนอาหารมาให้

“ยื่นมือมาสิ ยายจะให้ชิม”

“ชิมได้เหรอคะ”

“อันนี้ชิมได้ ไม่ได้ให้น้องกินบ่อย” ยายบอก

ฉันยิ้มดีใจ รีบยื่นมือให้ยายหยอดอาหารเสริมสำหรับเด็กที่ข้นหนืดบนหลังมือฉันหยดหนึ่ง แล้วรีบงับเข้าปากก่อนมันจะไหลลงพื้น รสชาติของมันค่อนข้างพิลึก ฉันได้รสหวานจาง ๆ ของกล้วย จากนั้นก็รสนุ่ม ๆ มัน ๆ ของนมกับกลิ่นหอมของข้าวสาลี สัมผัสของมันเหมือนโจ๊กแต่ข้นหนืดกว่ามาก ฉันรู้สึกว่ามันก็อร่อยดี ออกจะจืดไปนิด และติดแค่เรื่องเนื้อสัมผัสเท่านั้นละ ยายเห็นฉันไม่พูดอะไร ไม่ทำสีหน้าอร่อยแต่กลับทำหน้าสงสัยจึงหัวเราะหึ ๆ ตักคำหนึ่งป้อนให้ปูนปั้น

“รสชาติสำหรับเด็กก็แบบนี้แหละ จืด ๆ ไม่อร่อยอย่างที่คิดหรอก”

ฉันพยักหน้าเห็นด้วยกับยาย หลังจากนั้นก็ไม่คิดจะกินอาหารเสริมสำหรับเด็กทารกอีกเลย

ยายรู้ว่าฉันอยากรู้อยากเห็นเรื่องเด็กทารกมากโดยเฉพาะเรื่องของกิน เหตุการณ์ที่ฉันแอบกินนมผงถูกเปิดโปงขึ้นในวันหนึ่งเมื่อตอนที่ฉันเฝ้าดูปูนปั้นระหว่างที่ยายนอนงีบกลางวัน ฉันละสายตาจากปูนปั้นไปแอบตักนมผงกิน เพียงไม่กี่นาทีเท่านั้นฉันก็รู้สึกว่ามีสายตากำลังจ้องมา ไม่ใช่ตาของเจ้าหนูปูนปั้นแต่เป็นดวงตาเล็กหยีของยาย หลังจากความลับถูกเปิดโปงยายไม่ได้ว่าอะไร แต่ให้ฉันลองชิมขนมและอาหารของปูนปั้นทุกอย่าง ฉันได้ชิมกล้วยบด ฟักทองบด สารพัดผักผลไม้บด อาหารเสริมสำหรับเด็กสูตรอื่น รวมถึงขนมข้าว

อบกรอบรสต่าง ๆ มันคงเป็นแผนของยายที่จะทำให้ฉันล้มเลิกความอยากกินอาหารเด็กทารก ซึ่งก็ได้ผลจริง ๆ เมื่อฉันได้ลองชิมทุกอย่างก็เลิกอยากกินไปเอง

ปูนปั้นเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ อย่างแข็งแรงพร้อมกับฉัน ผ่านไปอีกหนึ่งปีปูนปั้นอายุหนึ่งขวบ ส่วนฉันอายุสิบสองขวบและขึ้น ป.๖ แล้ว ผลสอบขึ้น ป.๖ ของฉันดีมากจนได้เลื่อนจากห้องรองบ๊วยไปอยู่ห้องเด็กเรียนดีอันดับหนึ่ง โรงเรียนใหม่ของฉันจัดระบบห้องจากคะแนนสอบ การได้เลื่อนมาอยู่ห้องหนึ่งเป็นข้อพิสูจน์ว่าฉันทำได้

ฉันได้มาอยู่ห้องต้น ๆ ตามที่หวังแล้ว พ่อแม่ ตายาย ภูมิใจในตัวฉันมาก โดยเฉพาะตา ตอนนี้ตาไม่ห่วงเรื่องความรู้อ่อนด้อยในวิชาคณิตศาสตร์ของฉันอีกแล้ว และไม่ได้สอนวิชาคณิตศาสตร์ให้ฉันทุกหัวค่ำอีกแล้วด้วย แต่เส้นทางการศึกษาของฉันยังไม่หยุดแค่นี้

แม่อยากให้ฉันเข้า ม.๑ ที่โรงเรียนใหม่อีกแล้วทั้งที่โรงเรียนปัจจุบันของฉันก็มีสอนถึง ม.๖ ฉันไม่ขัดแผนการศึกษาที่แม่วางแผนให้อย่างดี สำหรับฉันถึงแม้จะเสียดายความสัมพันธ์กับเพื่อนบางคน แต่ฉันเชื่อใจแม่ว่าแม่คิดอย่างถี่ถ้วนดีแล้ว โรงเรียนที่แม่อยากให้ฉันเข้าเป็นโรงเรียนที่พี่ปรอยก็เรียนตั้งแต่ ม.๑ ถึง ม.๖ เป็นโรงเรียนที่แข่งขันสูง ฉันเคยไปโรงเรียนนี้แล้วหลายครั้งตอนไปรับพี่ปรอยกับพ่อแม่

แม่อยากให้ฉันเรียนพิเศษอย่างจริงจัง ขณะเดียวกันก็อยากให้ฉันอยู่กับตายายด้วย หลังจากคิดไตร่ตรองนานแม่ก็หาข้อสรุปได้ แม่บอกว่าจะให้ฉันเรียนพิเศษแถวบ้านตา

กับยาย ฉันจะได้ทั้งเรียน อยู่ในความดูแลของตากับยาย และช่วยดูแลปูนปั้นได้ครบ ฉันไม่แย้งอะไรแต่ก็รู้สึกกดดันนิดหน่อย โชคดีที่ทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะตากับยายคอยพูดถ้อยคำดี ๆ ให้กำลังใจฉันเสมอ

ตามักจะพูดว่า

“ลูกเป็นคนเก่งและนิสัยดี ไปอยู่ที่ไหนก็จะมีแต่คนรักเอ็นดู ไม่ต้องกังวล ทุกคนจะรักลูกเหมือนที่ตารัก”

ยายมักจะพูดว่า

“ยายสนับสนุนลูกทุกเรื่องจนกว่ายายจะตายนั่นแหละ”

ถึงแม้ว่าฉันไม่ชอบให้ใครพูดเรื่องความตายและไม่อยากให้มีใครจากฉันไป แต่ยายก็มักจะพูดแบบนี้บ่อย ๆ คำพูดสองประโยคนี้ของตากับยายมีความหมายกับฉันมาก มันดังก้องอยู่ในใจเสมอ เป็นคำพูดที่นึกถึงทีไรฉันก็จะรู้สึกอบอุ่นใจ เมื่อเกิดความเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการศึกษา เพื่อน สังคมใหม่ หรือแม้กระทั่งเรื่องครอบครัว ฉันก็จะนึกถึงคำพูดของตากับยายให้เป็นกำลังใจใช้ชีวิตต่อ

กระทั่งวันประกาศผลสอบเข้า ม.๑ ที่โรงเรียนใหม่ ฉันก็ทำให้พ่อแม่ ตายาย และตัวเองภูมิใจอีกครั้ง ฉันสอบเข้าได้และปรับตัวเข้ากับสังคมใหม่ได้อย่างรวดเร็ว ฉันยังได้โทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่เป็นของขวัญจากพ่อกับแม่ด้วย คราวนี้เป็นโทรศัพท์ของจริง! แถม

ยังมีแต่หน้าจอสัมผัสสุดแสนทันสมัย ไม่เหมือนโทรศัพท์เครื่องเก่าของแม่ที่ฉันเคยเอามาเป็นต้นแบบทำงานประดิษฐ์ ฉันกำลังเติบโตขึ้น ปูนปั้นก็กำลังเติบโตขึ้น ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าในขณะเดียวกันนั้นตากับยายก็แก่ลงทุกวัน

“โอ้โห ชุดนักเรียนใหม่ สวยเลยนะเนี่ย” ตาพูดขึ้นตอนเย็นวันหนึ่งที่พ่อแม่พาฉันมาเยี่ยมตากับยายหลังจากเลิกเรียน ฉันยิ้มแบบหน้าแป๊ะยิ้มให้ตา หมุนตัวให้ดูรอบหนึ่งจนกระโปรงนักเรียนสีกรมท่าพลิ้ว ตาพยักหน้าปรบมือมองอย่างรักเอ็นดู

“เข้า ม.๑ แล้ว โตแล้ว ไม่ต้องมาอยู่กับตายายแล้วสิ ใช่ไหม” ตาถามเหมือนว่าจะน้อยใจหน่อย ๆ

“ไม่ หนูจะมาอีกเรื่อย ๆ ให้ตาเบื่อไปเลย” ฉันตอบ

“เอ้อ เบื่อจะตายอยู่แล้วเนี่ย” น้ำเสียงตาดูอ่อนโยนขัดกับประโยคที่พูด

“แล้วถ้าหนูมาหาน้อยลงตาจะคิดถึงหนูไหม” ฉันแกล้งถาม

“คิดถึงสิ” ตาพูดหนักแน่น

“ถ้างั้นหนูจะโทรมาหาตาบ่อย ๆ โทรหายายด้วย” ฉันบอก

ตาไม่ตอบ พยักหน้ายิ้ม ๆ แบบเดิม

“หนูมีโทรศัพท์เครื่องใหม่แล้วนะ ตาถ่ายรูปกับหนูหน่อย” ฉันชวน

“เอ้อ มาสิ” ตาบอก

ฉันยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดกล้องหน้า ตาขยับมายืนข้างหลังฉันอมยิ้มน้อย ๆ

“ตาไปหลบอยู่หลังหนูทำไม”

“ตาใส่เสื้อไม่ดี”

“ไม่เห็นเกี่ยวเลย”

“เกี่ยวสิ ลูกอุตส่าห์ใส่ชุดนักเรียนมา”

“ถ้างั้นครั้งหน้าหนูจะใส่มาถ่ายกับตาอีก ตาใส่ชุดหล่อ ๆ เตรียมไว้เลย”

“โอ๊ย ไม่เอาชุดนักเรียน แล้ว เอาชุดนักศึกษาเลย”

“ชุดครุยด้วยไหมคะ”

“ชุดนั้นต้องถ่ายแน่นอนอยู่แล้ว เดี๋ยวตาจะแต่งตัวทำผมหล่อ ๆ เลย”

“สัญญานะคะ”

“เอ้อ” ตาตอบรับ

และแล้วโทรศัพท์ที่ถ่ายรูปได้จริงของฉันก็มีรูปตาจริง ๆ สักที

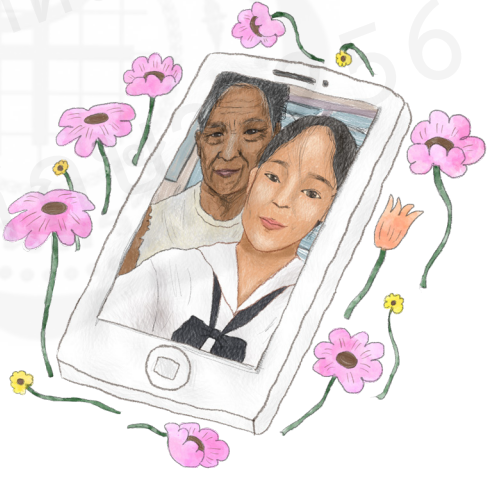

การฆ่าตัด

ตั้งแต่เข้า ม.๑ ที่โรงเรียนใหม่ก็มีหลายอย่างเปลี่ยนไป แม่บอกว่าฉันเริ่มกลายเป็นวัยรุ่นเต็มตัวตั้งแต่ฉันเล่นโทรศัพท์มากขึ้น ฉันจะคุยกับเพื่อนและท่องโลกออนไลน์เป็นส่วนใหญ่ ฉันติดเพื่อนมากขึ้นจนบางทีก็เผลอดื้อกับพ่อแม่ ฉันเริ่มกังวลเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกของตัวเอง เริ่มดูแลตัวเองมากขึ้น ฉันเคยคิดว่าไม่มีวันสนใจหรอก หากมีคนมาพูดว่าฉันตัวดำ ขาลาย และฟันห่าง มันเป็นแค่เสียงนกเสียงกาไม่มีความหมายสำหรับฉัน

ครั้งหนึ่งฉันไปอยู่บ้านตากับยายแค่ช่วง ๆ ฉันเล่าเรื่องที่โดนเพื่อนล้อเกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอกให้ตากับยายฟัง ฉันบอกตากับยายว่าฉันไม่อยากมีสีผิว แผลเป็น และฟันแบบนี้อีกแล้ว ตานั่งฟังอยู่จึงพูดว่า

“ตาจะบอกอะไรให้ สมัยตาผู้หญิงผิวคล้ำ ฟันห่างน่ะมีเสน่ห์จะตาย”

“ก็นั่นมันสมัยตานี่คะ” ฉันตอบฉุน ๆ

“สมัยตาแล้วยังไง ผู้หญิงแบบนั้นมีเสน่ห์ตรงที่ไม่เหมือนใคร รู้ไหมว่าดาราคนหนึ่งที่ตาชอบก็ผิวเข้มเหมือนลูก ฟันห่างเหมือนลูก แต่เขามั่นใจ ที่สำคัญคือเขาจิตใจดี ลูกเองก็เป็นแบบนั้น” ตาอธิบาย

“ใครวิ” ยายถาม

“อยากรู้ทำไม ฉันรักเธอที่สุดอยู่แล้วน่ะ” ตาบอก

“อะไร ฉันแค่ถามเฉย ๆ” ยายพูดเสียงเหิน แปลว่าชักเริ่มเขิน

ตาหัวเราะเสียงดังหันมาพูดกับฉันต่อ

“ไม่ต้องไปจัดฟงจัดฟันอะไรหรอก แบบนี้แหละธรรมชาติดี ตาชอบ”

“ตาชอบ แต่หลานไม่ชอบไง อยากจัดฟันก็ไปจัดเถอะลูก ไม่ต้องฟังตามากหรอก”

“เดี๋ยวนี้นางเอกผิวคล้ำฟันห่างมีน้อยแล้วนา” ตายังไม่เลิก

“พูดเหมือนหลานจะไปเป็นนางเอก” ยายหมั่นไส้

“หือ ก็ไม่แน่ หลานฉันสวยนะ” ตาต่อล้อต่อเถียง

ตากับยายเถียงกันต่อไปเรื่อย ๆ แม่เคยบอกว่าตาไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง แต่เรื่องทำให้คนอื่นมีความมั่นใจในตัวเองสูงขึ้น ตาทำได้ดีมากเลยละ ฉันเห็นด้วยกับแม่ที่สุด เพราะฉันรู้สึกดีขึ้นมากและยิ้มได้จากคำพูดของตา

แต่เมื่อขึ้น ม.๒ เสียงนกเสียงกาที่เคยคิดว่าไม่สนใจจะฟัง ก็กลับส่งผลกระทบกระเทือนใจฉันมากขึ้น คำพูดล้อเลียนของใครหลายคนแม้ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ค่อย ๆ กลืนกินคำพูดของตาจนทำให้ฉันลืมคำชมต่าง ๆ ของตาไปหมดสิ้น ฉันเริ่มยิ้มแบบไม่ให้เห็นฟันมากขึ้นจนไม่มีเพื่อนเห็นฟันห่าง ๆ ของฉันอีก นอกจากจะพูดคุยกันใกล้ ๆ

เย็นวันหนึ่ง ฉันกับแม่กำลังเดินจากร้านอาหารไปที่จอดรถ เราเดินผ่านคลินิกทันตกรรมขนาดเล็กแห่งหนึ่งที่อยู่แถว บ้านฉัน มีเด็กรุ่นราวคราวเดียวกับฉันเดินจูงมือแม่ออกมาจากคลินิก ฉันเผลอเอาลิ้นดุนช่องว่างระหว่างฟันหน้าสองซี่แล้วกระตุกมือแม่เบา ๆ

“แม่ หนูอยากจัดฟัน”

แม่หยุดเดิน เลิกคิ้วอย่างสงสัยปนประหลาดใจ

“ทำไมละลูก ฟันหนูไม่ได้มีปัญหาอะไรนี่” แม่ถาม

“ฟันหนูมันห่าง แม่ก็รู้ ดูสิ” ฉันยิงฟันชี้ที่ฟันหน้าให้แม่ดู

“ไม่เห็นเป็นอะไรเลย แม่ก็ฟันห่าง พ่อก็ฟันห่าง ตาก็ฟันห่าง ถ้าฟันเหยินหรือฟันเกแล้วอยากดัดฟันก็ว่าไปอย่าง”

“แต่หนูไม่อยากฟันห่างนี่นา แม่” ฉันเสียงเริ่มสั่น

แม่มองหน้าฉันเห็นตาเริ่มแดง ๆ แล้วหันไปมองคลินิกแห่งนั้น แม่ไม่พูดอะไร แล้วก็ถอนหายใจออกมาดัง ๆ

“เอา เอา ไปปรึกษาหมอดูก่อน”

แม่จูงมือฉันเดินกลับไปทางคลินิกทันตกรรมนั้น แล้วฉันก็ได้พบหมอทันที

หมอผู้ชายอายุราวห้าสิบปี สวมแว่นตากรอบบาง ผมขาวเกือบทั้งศีรษะ ส่งยิ้มให้แล้วเรียกฉันไปนั่งเก้าอี้ทันตกรรม แม่เข้ามาอยู่เป็นเพื่อนด้วย หมอพูดคุยกับฉันและแม่นิด

หน่อย แล้วให้ฉันนอนลงอ้าปากตรวจดูฟัน

“จัดฟันได้เลยไหมคะ” แม่ถาม

“น้องไม่ต้องผ่าฟันคุด ไม่ต้องอุดฟัน แต่มีปัญหาเรื่องเหงือกระหว่างฟันหน้าสองซี่มันลงมาเยอะเกินทำให้จัดฟันทันทีไม่ได้ หมอต้องตัดเหงือกก่อนนะ” หมดพูดเสียงเรียบ

ฉันตกใจกับประโยคหลังสุดของหมอ แม่เองก็ช็อค รีบถามทันทีว่าตัดเหงือกคืออะไร หมอบอกว่าต้องผ่าตัดและดึงเหงือกระหว่างฟันหน้าสองซี่ขึ้นไป ฉันแทบเป็นลมกับคำว่าผ่าตัด ทั้งชีวิตสิบสี่ปีของฉันยังไม่เคยผ่าตัดมาก่อนเลยถึงจะเกือบเฉียดฉิวกับการถูกผ่าตัดมาหลายครั้งก็เถิด หมอเห็นฉันกับแม่อึ้งไปจึงรีบชี้แจงทันที

“ไม่ได้น่ากลัวเหมือนที่จินตนาการกันนะครับ หมอเย็บแค่สองสามเข็มเอง รับรองว่าเจ็บนิดเดียวเหมือนมดกัด”

“แล้วน้องต้องมาอีกวันไหนคะ หรือผ่าตัดได้เลย” แม่ถามสีหน้าเริ่มเครียด

หมอหันไปดูเวลาที่นาฬิกาแขวนผนัง แล้วขมวดคิ้วเม้มปากเหมือนกำลังตัดสินใจอะไรบางอย่าง

“ที่จริงผ่าวันนี้เลยก็ได้นะ อยากผ่าเลยไหมครับ” หมอพูดง่ายดาย

ฉันหันไปมองแม่อย่างสุดช็อค ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วเกินไป ฉันยังไม่ทันตั้งตัว

“ผ่าเลยไหมละ ไหน ๆ ก็มาแล้ว” แม่จ้องฉันถามเสียงเรียบ

“หนูกลัว” ฉันสารภาพ

“ไม่ต้องกลัวเลย หมอฉีดยาชาตอนผ่า หนูไม่รู้สึกอยู่แล้ว เดี๋ยวหมอให้แม่อยู่ด้วย” หมอหว่านล้อม

“ใช้เวลานานไหมคะคุณหมอ” แม่ถาม

“ประมาณยี่สิบถึงสามสิบนาทีเท่านั้นละ แป๊บเดียว” หมอยืนยัน

หลังจากตบตีกับความกลัวของตัวเองและพยายามแย้งความมุ่งมั่นของแม่ที่จะให้ฉันผ่าตัดเลยไม่ได้ ฉันจึงได้ผ่าตัดครั้งแรกในชีวิต

ระหว่างการผ่าตัดฉันไม่รู้สึกอะไรเลยจริงด้วย แต่หมอไม่ได้บอกว่าตอนฉีดยาชาลงไปที่เหงือกนั้นเจ็บเหมือนถูกมีดคม ๆ แทงจนอยากจะกรีดร้องดัง ๆ ฉันทรมานกับอาการปวดเหงือกนานหลายนาที ในที่สุดก็ผ่าตัดเสร็จ หมอบอกให้ฉันพักฟื้นสักสองสัปดาห์จากนั้นก็มานัดจัดฟันที่คลินิกได้เลย ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง พ่อกับพี่ปรอยรวมถึงคนอื่นจึงไม่รู้เรื่องการผ่าตัดของฉันกระทั่งฉันอ้าปากให้ดู

ครอบครัวของฉันมีคนเคยผ่าตัดมาแล้วหลายคน ทั้งปู่ย่าตายาย พ่อแม่ และน้าปุ้มล้วนเคยผ่าตัดกันทั้งนั้น ถ้าเทียบกรณีผ่าตัดของญาติแต่ละคนกับฉัน ถือว่าการผ่าตัดเหงือกดูเบาที่สุดแล้ว แต่ตากับยายแสดงความสงสารฉันจับใจ พวกท่านรู้ว่าหลานสาวตัวน้อยคนนี้ไม่เคยผ่าตัดมาก่อน คนที่ห่วงฉันที่สุดคือยาย คอยโทรมาถามเสมอว่าฉันเป็นอย่างไร ไปจัด

ฟันหรือยัง เจ็บไหม ขณะที่ตาก็คอยติดตามความก้าวหน้าในการจัดฟันของฉันอยู่ห่าง ๆ เรื่องนี้ถึงแม้ว่าตาไม่เห็นด้วยแต่ก็สนับสนุนฉันทุกเรื่องไม่ต่างจากยาย

การผ่าตัดไม่เคยถือเป็นเรื่องเล็กในครอบครัวของฉัน โดยเฉพาะการผ่าตัดจากการเป็นมะเร็ง ยายเป็นคนเดียวในครอบครัวที่เคยเป็นมะเร็งเต้านมจนต้องผ่าตัดหน้าอกข้างซ้าย ตอนนั้นฉันยังไม่เกิดแต่ก็ได้ฟังเรื่องนี้จากแม่ แม่บอกว่ายายเป็นมะเร็งเต้านมเมื่อปี ๒๕๔๓ ตอนนั้นแม่อายุสามสิบ ซึ่งยายก็อายุห้าสิบเจ็ดปีเข้าไปแล้ว

เมื่อรู้ข่าวร้ายครอบครัวก็วุ่นวายเสียขวัญมาก ยายต้องเข้ารับการผ่าตัดทันที วันนั้นเป็นครั้งแรกที่แม่เห็นตาร้องไห้ แม่บอกว่าตาปลีกตัวหายออกไปนอกโรงพยาบาลตั้งนาน แม่น้าปุ้มกับน้าปรางตามหากันให้วุ่น เมื่อกลับแม่สังเกตว่านัยน์ตาของตาแดงกล่ำ จึงเดาได้ทันทีว่าตาแอบไปร้องไห้คนเดียว พอแม่ถามว่าตาไปทำอะไรมา ตาตอบเลี่ยงว่าไปที่จอดรถ ตาคนที่ฉันรู้จักไม่เคยเสียน้ำตาให้อะไรเลย ขนาดตาเคยเห็นฉันร้องไห้เสียใจบ่อย ๆ และเศร้าใจตาม ตาก็ไม่เคยน้ำตาซึมออกมาให้เห็น สิ่งที่ทำให้ตาร้องไห้มีเรื่องของยายเรื่องเดียวเท่านั้น

หลังจากยายผ่าตัดเอาหน้าอกข้างซ้ายออก ครอบครัวก็กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง ตาดูแลยายอย่างดีเสมอทำให้ยายกลับมาแข็งแรงอย่างรวดเร็ว ไม่มีเรื่องมะเร็งให้ครอบครัวกังวลใจอีกต่อไป ทุกคนคิดเช่นนั้นจนกระทั่งสิบแปดปีต่อมา

“ว่ายังไงปราง” แม่พูดใส่โทรศัพท์

“พี่ปริม ตอนนี้แม่ปวดท้องหนักมากเลย เค้ากำลังพาแม่ไปโรงพยาบาล” แม่เปิดเสียงโทรศัพท์ดัง ๆ ฉันนั่งดูโทรทัศน์อยู่ข้างแม่จึงได้ยินเสียงน้าปรางชัดเจน

“อะไรนะ แม่ปวดท้องมากเหรอ” แม่พูดเสียงดังจนพ่อที่อยู่นอกบ้านเปิดประตูเข้ามาฟัง

“แม่เปิดลำโพงดังอีกสิ” ฉันพูดแทรกขึ้นเบา ๆ

“ใช่ ปวดมาก เวลาถ่ายก็เจ็บ ไม่รู้เป็นริดสีดวงหรือเปล่า” น้าปรางบอก

“คงเป็นริดสีดวงนั่นแหละ” แม่คาดคะเน

“เดี๋ยวรอหมอตรวจเสร็จแล้วเค้าจะโทรไปบอกนะ” น้าปรางบอกต่อ

“ได้เลย พี่รอฟังนะ” แม่บอก

แม่วางหูโทรศัพท์แล้วนั่งนิ่งเงียบ แล้วหันมาหาฉันกับพ่อด้วยสีหน้าวิตกกังวลชัดเจน พี่ปรอยกำลังกลับจากที่ทำงาน ถ้าพี่ปรอยอยู่ด้วยตอนนี้แม่ก็คงจะหันไปหาพี่ปรอยอีกคน

“ยายไม่เป็นไรหรอกแม่” ฉันรีบพูดให้แม่สบายใจ

“ไม่มีอะไรหรอก อย่าเพิ่งคิดมาก” พ่อช่วยพูดปลอบแม่

แม่นั่งรอพักใหญ่ ในที่สุดน้าปรางก็โทรมา ฉันบอกให้แม่เปิดลำโพงให้ฉันกับพ่อได้ยินด้วย แม่คาดหวังว่าจะได้ยินคำว่ายายเป็นแคริดสีดวง แต่ประโยคแรกที่น้าปรางพูดนั้น

เป็นเสียงที่สั่นเครือ

“พี่ปริม แม่เป็นมะเร็งลำไส้ใหญ่”

แม่เงียบ หันหน้ามองฉัน ตาค่อยรื้นแดง แล้วน้ำตาใส ๆ ก็ซึมออกมา ฉันพูดไม่ออก รีบจับมือแม่ไว้แน่น พ่อเป็นคนคุยกับน้าปรางต่อ

น้าปรางบอกว่ายายเป็นมะเร็งลำไส้ใหญ่ระยะต้น รูทวารไม่อาจใช้ได้แล้ว แต่รักษาได้โดยการผ่าตัดต่อท่อออกมาจากลำไส้ใหญ่เพื่อขับถ่ายทางท่อหน้าท้อง หมอนัดผ่าตัดสัปดาห์หน้า ระหว่างนี้ยายต้องงดกินอาหารที่มีกากใยสูง เช่น ผักผลไม้ แล้วยายต้องไปนอนโรงพยาบาลหนึ่งวันก่อนการผ่าตัด แม่โล่งใจขึ้นบ้างเมื่อฟังว่ายายเป็นมะเร็งระยะต้นและรักษาให้หายได้ แต่มันก็คงจะดีกว่าถ้ายายไม่ป่วยอะไรเลย

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปการผ่าตัดของยายผ่านไปด้วยดี พ่อกับแม่ไปเยี่ยมยายมาแล้วครั้งหนึ่ง พอถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ซึ่งฉันไม่มีเรียนและพี่ปรอยไม่ต้องทำงาน พ่อกับแม่ก็พาเราสองคนไปเยี่ยมยายที่โรงพยาบาล

ยายอาการดีขึ้นมากเทียบกับวันที่แม่กลับมาเล่าให้ฉันฟัง หน้าตาดูสดใสยิ้มแย้มได้เหมือนปกติ พวกเราทุกคนจึงยิ้มอย่างสบายใจได้อีกครั้ง ตลอดเวลาที่ฉันอยู่ในห้องพักผู้ป่วย ฉันเห็นตานั่งอยู่ข้างเตียงยายไม่ลุกไปไหนเลย ตาคอยจับมือยายคอยโน้มตัวลงไปคุยกับยาย ตาไม่เคยปล่อยให้ยายอยู่นอกสายตาเลยสักนาที ภาพความน่ารักของตากับยาย

ทำให้ฉันยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายเก็บไว้อย่างอิ่มเอมใจ สายตาที่ตามองยายนั้นอ่อนโยนดุจปุยฝ้ายและมีแต่ความรักอาทร บางครั้งน้าปรางก็อดไม่ได้ที่จะกระเซ้าแหย่ตากับยาย

“คนนั้นน่ะ ปล่อยแฟนอยู่คนเดียวไม่ได้เลยนะ” น้าปรางแซวตา

“ฉันรักของฉัน มีปัญหาอะไรไหม” ตาตอบแบบเย้าหยอกเหมือนที่ชอบทำประจำเวลาหยอกยาย

ฉันคิดว่ายายโชคดีมากที่มีตาคอยทำให้ยิ้มในเวลาแบบนี้ ทำให้ฉันนึกถึงวันเวลาตอนเด็กที่ไปอยู่บ้านตากับยาย ซึ่งนึกถึงทีไรก็จะยิ้มได้เสมอ

ไม่กี่วันต่อมายายก็ออกจากโรงพยาบาล หมอให้กลับไปพักฟื้นที่บ้านหนึ่งเดือน เมื่อยายกลับบ้านครั้งนี้บรรยากาศของบ้านเปลี่ยนไป ด้วยข้อจำกัดหลายอย่างทำให้ยายขึ้นไปนอนชั้นบนไม่สะดวกอีกแล้ว แม่สั่งเตียงไม้สักขนาดกลาง ฟูกนอน ชุดเครื่องนอนอย่างดี และมุ้งมาเตรียมไว้ให้ยายนอนชั้นล่าง ตอนนี้น้าปรางไม่ได้ทำงานที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้วจึงกลับมาอยู่บ้านกับตายาย คอยดูแลพวกท่านอย่างใกล้ชิด การที่ยายต้องนอนชั้นล่างทำให้ตาตัดสินใจหอบฟูกลงมานอนกับยายด้วย น้าปรางก็นอนข้างล่างเหมือนกัน ครอบครัวของน้าปุ้มหาซื้อบ้านหลังข้าง ๆ บ้านตากับยายเพื่ออยู่กันสามคน และทำให้น้าปุ้มคอยมาดูแลยายได้ทุกวันเหมือนกับน้าปราง แม่สบายใจขึ้นเยอะที่น้องทั้งสองคนคอยดูแลยายแทนแม่ ฉันเองก็พลอยสบายใจไปด้วย

วันหนึ่งฉันไปเยี่ยมยายหลังจากผ่านไปแล้วหลายสัปดาห์ ยายเริ่มเดินได้มากขึ้นแล้วและขยันเดินไม่หยุด โดยเฉพาะตอนที่พ่อแม่ พี่ปรอยกับฉันมาเยี่ยม แม้น้าปรางจะคอยห้ามยายไม่ให้ลุกไปทำอะไร แต่ทุกคนรวมถึงฉันรู้นิสัยของยายดี ยายชอบแสดงความเข้มแข็งต่อหน้าลูกหลาน อยากใช้ชีวิตให้เหมือนปกติที่เคยเป็นราวกับไม่ได้ป่วย นิสัยแบบนี้ของยายเหมือนกับตาเปี๊ยบ ทั้งคู่จึงเป็นเนื้อคู่กันยังไงละ

“แม่ว่าที่ยายป่วยครั้งนี้ตาร้องไห้หรือเปล่า” ฉันถามแม่ขณะมองตากับยายออกมายืนส่งพวกเราจากหน้าต่างหลังรถ

แม่หัวเราะในลำคอเบา ๆ ก่อนจะตอบ “ร้องสิ แต่เขาไม่ให้เรารู้หรอก”

“แล้วแม่ว่ายายเคยร้องไห้ให้ตาบ้างไหมคะ” ฉันถาม

“น่าจะเคยนะ แต่ยายก็คงไม่ให้เรารู้เหมือนกัน สองคนนั้นนิสัยเหมือนกันจะตาย” แม่ตอบ

“หนูก็คิดแบบแม่เปี๊ยบ” ฉันเห็นด้วย

ฉันมองตากับยายจนลับสายตา แม้ว่าจะสบายใจขึ้นมากที่ยายไม่เป็นอะไรแล้ว แต่ประโยคสุดท้ายที่แม่พูดก็ทำให้ฉันอดเป็นห่วงขึ้นมาอีกไม่ได้ หากฉันอยู่ใกล้ตากับยายมากกว่านี้คงจะดี

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

จากไปไม่หวนคืน

ฉันเคยได้ยินและเคยเห็นประโยคหนึ่งจากผู้คนมากมายทั้งในชีวิตจริงและในสื่อสังคมออนไลน์บอกว่า ‘อีกคนกำลังเติบโต อีกคนก็เริ่มโรยรา’ ทุกครั้งที่ประโยคนี้ผุดขึ้นมาในใจฉัน ฉันจะเตือนตัวเองอยู่เสมอว่าต้องใช้เวลาอยู่กับคนที่เรารักและผูกพันให้คุ้มค่าที่สุด แม้ว่าจะยากแค่ไหนฉันก็จะพยายาม

ผ่านไปหนึ่งปีหลังจากยายผ่าตัดมะเร็งลำไส้ใหญ่ ฉันขึ้น ม.๔ อายุสิบหกปีแล้ว ชีวิตของฉันเปลี่ยนไป ฉันถอดเหล็กจัดฟันหลังจากจัดมาสองปีเต็ม ตอนนี้ฟันเรียงซี่สวยงาม ทำให้ฉันมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ตาผู้เคยบอกว่าไม่เห็นด้วยกับการจัดฟันยังยอมรับและชมว่าฟันฉันสวยจริง

“เอ้อ ฟันสวยแล้ว ตอนฟันห่างก็สวย แต่ก่อนหน้านี้ที่มีเหล็กอยู่ในปากเหมือนตัวอะไรไม่รู้” ตาชมเมื่อฉันยิ้มโชว์ฟันที่สวยเต็มที่

“จะตัวอะไรละ ก็ตัวหนูนี่แหละ” ฉันพูดขำ ๆ

ฉันทำให้ตากับครอบครัวภูมิใจอีกครั้งเมื่อสอบขึ้น ม.๔ แล้วได้อยู่ห้องต้น ๆ ของแผนการเรียน ตาชอบบอกว่าตาภูมิใจเรื่องการเรียนของฉันตลอดมาตั้งแต่เล็กจนโต ตายัง

บอกอีกว่าอยากให้ฉันเป็นครูเหมือนตา ทุกครั้งที่ฉันไปเยี่ยมตาชอบพูดประโยคเดิม ๆ ว่า

“เป็นข้าราชการน่ะดี ได้สวัสดิการเยอะ เป็นครูยิ่งดีเลย ครูเป็นอาชีพที่มีเกียรตินะ”

ถึงแม้ฉันอยากทำงานอาชีพอื่นมากกว่า แต่ก็ไม่เคยปฏิเสธความหวังดีของตา

พอเป็นวัยรุ่นแล้ว น้าปุ้ม น้าปราง ยาย ชอบถามว่าฉันมีแฟนแล้วยัง ตาคนเดียวที่คัดค้านไม่อยากฟังคำตอบ ตาชอบทำเสียงแข็งทำหน้าเข้มทุกครั้งที่ได้ยินใครพูดเรื่องนี้

“มีฟงมีแฟนอะไร รอให้เรียนจบแล้วทำงานก่อนค่อยมี” ตาบอก

“โธ่พ่อ หลานเป็นวัยรุ่นแล้ว วัยรุ่นสมัยนี้เขามีแฟนกันหมดแล้ว เนอะปรายฟ้า” น้าปรางแหย่ฉัน

แล้วตาก็ไม่พูดแบบนั้นอีกเลยเมื่อได้รู้ว่าฉันมีแฟนแล้ว ชื่อ ‘ปี’ เป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียน ถึงตาจะไม่ชอบใจเท่าไรแต่ทุกครั้งที่มีคนพูดถึงพี่ปี ตาจะเข้าไปอยู่ใกล้ ๆ คอยฟังข้อมูล ขณะที่แกล้งทำเป็นกวาดบ้านถูพื้น ที่จริง ๆ ตากำลังทำตัวเป็นสายลับแบบไม่แนบเนียนเลย

ช่วงมัธยมปลายแบบนี้ฉันต้องทำกิจกรรมชมรมของโรงเรียนและเรียนหนักขึ้นมาก ทำให้ช่วงปิดเทอมไม่ได้ไปอยู่บ้านตากับยายอีกแล้ว ฉันผิดคำพูดที่เคยบอกตาว่าจะไปอยู่ด้วยจนตาเบื่อ และจะโทรหาตากับยายบ่อย ๆ ซึ่งตาก็ไม่เคยโกรธฉันเลย ฉันไม่อยากห่างเหินจากตากับยายไปเรื่อย ๆ ขณะที่ฉันเติบโตขึ้น เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่แม่ไปเยี่ยมตากับยายฉันจึงไปด้วยไม่เคยขาด

บ้านตากับยายเปลี่ยนไปมากจากวันปีที่ฉันเคยไปอยู่สมัยเด็ก สิ่งแรกคือข้าวของในบ้านที่เพิ่มขึ้นเพราะการใช้ชีวิตประจำวันอยู่แต่ชั้นล่างของตายาย กับน้าปราง ตอนนี้ห้องชั้นล่างมีเตียงไม้สักของยาย ฟูกนอนของตากับน้าปราง ชุดโต๊ะเก้าอี้กินข้าว กับพัดลมหลายขนาดที่เพิ่มขึ้นอีกหลายตัว ยังมีของเล่นเด็กของปูนปั้นที่เก็บในบ้านน้าปุ้มไม่พอจึงมีบางส่วนมาเก็บอยู่ในบ้านตากับยาย

ฉันสังเกตว่าตาเก็บสิ่งของที่ฉันประดิษฐ์รวมถึงการ์ตูนมากมายที่ฉันแต่งออกไปหมดแล้ว ไม่รู้ไปไว้ที่ไหน แต่ตาคงจะเก็บไว้อย่างดี แม้แต่บ้านตุ๊กตาเรือนไทยที่ตาทำให้ก็ไม่อยู่ ฉันอยากเห็นมันอีกครั้งแต่ก็หาไม่เจอแล้ว บางทีมันอาจจะผุพังไปหมดจนตาทิ้งไปแล้วก็ได้ ฉันไม่โกรธหรอกหากตาทิ้งมัน แค่คิดว่ามันเป็นสมบัติอันล้ำค่ามากชิ้นหนึ่งของฉันที่ไม่อยากให้มันหายไป

เฟอร์นิเจอร์บางส่วนถูกยกออกไปไว้ข้างบ้าน รวมถึงตู้เก็บอัลบั้มใส่แผ่นดีวีดีการ์ตูนของฉันและภาพยนตร์ของตา ยุคสมัยที่เปลี่ยนไปทำให้บ้านเรือนส่วนใหญ่เปลี่ยนมาใช้ระบบสตรีมมิ่งหรือการรับส่งสัญญาณผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแทนการใช้เครื่องเล่นดีวีดี วิทยุ หรือเครื่องเล่นเทปเพราะสะดวกสบายกว่า ตากับยายยังเปลี่ยนโทรศัพท์ใหม่เป็นแบบสัมผัสหน้าจอด้วย และมีช่องทางใหม่ ๆ ให้พวกท่านได้รับชมรับฟังสิ่งบันเทิงต่าง ๆ อย่างง่ายดาย ยายไม่ได้ใช้โทรศัพท์แบบปุ่มกดที่มีเกมงูเพียงเกมเดียวอีกต่อไปแล้ว

แต่ตาก็ยังเป็นตาคนเดิม มักจะซ่อมแซมเครื่องใช้ไฟฟ้าชิ้นเก่าแก่ของตาเองเสมอ ยังคงฟังวิทยุแบบปุ่มหมุนและฟังเพลงจากเครื่องเล่นเทปบ่อย ๆ สิ่งที่เป็นความรกของบ้านนอกจากบรรดาของเล่นของน้องปูนปั้นก็คือบรรดาอุปกรณ์เก่าเก็บของตานั่นละที่ยังคงรกเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน

ทุกสิ่งเริ่มเปลี่ยนแปลงไป ชีวิตในครอบครัวฉันก็เช่นกัน...

เช้าวันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังเรียนอยู่ที่โรงเรียน ก็ได้เผชิญหน้าความสูญเสียเป็นครั้งแรกในชีวิต ไข่ตุ่นเจ้าหมาพันธุ์บีเกิล เป็นหมาตัวแรกของฉันจากไปด้วยโรคไตขั้นรุนแรงในวัยเพียงหกปี พ่อแม่ พี่ปรอยกับฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่าไข่ตุ่นเป็นโรคไตตั้งแต่เมื่อไร วันที่พวกเรารู้คือสามวันก่อนที่ไข่ตุ่นจะจากไป การจากไปของไข่ตุ่นเป็นเรื่องสะเทือนใจมากสำหรับครอบครัวฉัน มันเป็นหมาน่ารักที่สร้างสีสันให้ครอบครัวมาตลอดหกปี หลังจากไข่ตุ่นจากไปหลายเดือนพวกเราก็ตระหนักว่าการไม่มีหมาวิ่งเล่นอยู่ในบ้านทำให้บ้านว่างเปล่าเงียบเหงาเหลือเกิน

ในปีเดียวกันนั้นเองแม่จึงตัดสินใจซื้อหมาตัวใหม่สองตัว ตัวแรกชื่อวิงกี้เป็นหมาพันธุ์แจ็ครัสเซลเพศเมียสีขาว มีลักษณะเด่นคือขนสีน้ำตาลรูปวงกลมใหญ่กลางหลัง กับขนสีน้ำตาลบาง ๆ ใต้ตาทั้งสองข้างที่ดูคล้ายกับรอยคล้ำจากการอดนอน ฉันเป็นคนเลือกวิงกี้ด้วยตัวเองเพราะลายของมันดูแปลกตลกดี

ตัวที่สองชื่อด๊อบบี้เป็นหมาพันธุ์แจ็ครัสเซลเพศผู้สีขาว มีลักษณะเด่นคือขนบริเวณหูถึงตาสีน้ำตาลทั้งสองข้างและมีจุดสีน้ำตาลขนาดเท่านิ้วหัวแม่โป้งอยู่ตรงกลางหัวพอดี เจ้าตัวนี้พี่ปรอยเป็นคนเลือก

พอมีวิงกี้กับด๊อบบี้ก็ทำให้บ้านของฉันสดใสร่าเริงขึ้นทันตา ขณะเดียวกันวิงกี้ด๊อบบี้ก็ทำให้พวกเราคิดถึงและสงสารไข่ตุ่นยิ่งกว่าเดิม แม่บอกว่าไข่ตุ่นเป็นหมาตัวแรกของบ้าน พวกเราทุกคนอาจจะเลี้ยงมันแบบผิด ๆ ถูก ๆ ทำให้มันจากไปเร็วขนาดนี้ เพราะฉะนั้นพวกเราจึงนึกถึงไข่ตุ่นตลอดเวลาที่พยายามเลี้ยงวิงกี้กับด๊อบบี้ให้ดีที่สุด

ช่วงที่วิงกี้กับด๊อบบี้ยังเด็กเป็นช่วงเดียวกับที่การพักฟื้นหลังผ่าตัดของยายดีขึ้นมาก จนยายสามารถไปไหนมาไหนได้เหมือนปกติ ตากับยายจึงมาเยี่ยมครอบครัวของฉันที่บ้านได้บ่อย ๆ ตาชอบวิงกี้กับด๊อบบี้มาก โดยเฉพาะวิงกี้ ตาบอกว่ามันไม่เหมือนไข่ตุ่น มันเชื่องและเรียบร้อยกว่า นิสัยของมันเหมือนแมวมากกว่าหมา ส่วนเจ้าด๊อบบี้ซนมากพลังงานเหลือเฟือ มันชวนทุกคนเล่นปาลูกบอลได้ทั้งวันไม่มีเหนื่อยเลย เวลามาบ้านฉันตาจึงชอบเล่นกับวิงกี้มากกว่าด๊อบบี้ ส่วนยายไม่ชอบสัตว์ทุกชนิด จึงไม่สุงสิงกับพวกมันเลย ตอนไข่ตุ่นยังอยู่ยายก็ไม่ยุ่งกับมันเหมือนกัน

ฉันรู้สึกว่ายายดูแข็งแรงมากขึ้นทุกวัน แต่คนที่ดูอ่อนแอลง หง่อมลงก็คือตา ทุกวันนี้ตาขับรถไม่ได้แล้ว น้าปรางเป็นคนขับรถพาตากับยายมาเยี่ยมฉัน รวมถึงคอยพาไปทำธุระ

ต่าง ๆ

ครั้งหนึ่งฉันไปเยี่ยมตากับยายที่บ้านแล้วนึกถึงตอนเด็ก ๆ ที่เล่นตีแบดกับตา จึงชวนตาตีแบดกับฉันอีกครั้งหนึ่ง

“ตาจ๋า ตีแบดกับหนูไหม” ฉันชวน

“ตาแก่แล้วลูกเอ้ย ตีไม่ไหวแล้ว” ตาบอก

“รู้ได้ยังไง ตายังแข็งแรงอยู่เลย ตีแบดกับหนูสักรอบนะ ตีโต้กันห้าสิบครั้งก็ได้ ไม่ต้องถึงหนึ่งร้อยหรอก” ฉันไม่ละความพยายาม

“เอ้อ เอา เอา ลองดู ตาไปหาไม้แบดก่อน เก็บไว้ที่ไหนก็ไม่รู้” ตาบอก

แม่กำลังคุยกับน้าปุ้ม น้าปราง กับยายในบ้าน พอรู้ว่าฉันชวนตาตีแบดข้างนอก แม่ก็เปิดประตูตะโกนออกมาว่า

“ปราย จะให้ตาตีแบดทำไม ตาตีไม่ไหวหรอก”

“ตาบอกจะลองดู แม่ไม่ต้องห่วงหรอกตาแข็งแรงจะตาย” ฉันตะโกนกลับไป

แม่จึงปิดประตู แล้วก็ได้ยินเสียงยายพูดเบา ๆ ว่า

“ปล่อยพ่อเขาเถอะ เขาอยากรำลึกอดีตกับหลานรัก”

ไม่นานตาก็เดินมาพร้อมกับไม้แบดคู่เดิมที่ฉันกับตาเคยใช้ด้วยกัน ตั้งแต่ฉันไม่ได้อยู่บ้านตากับยาย ตาก็เก็บไม้แบดและลูกขนไก่ไว้อย่างดี แม้ว่ามันดูเก่าเก็บเต็มทีแต่สาย

เอ็นยังไม่ขาดและยังไม่กรอบเกินไป ต้องขอบคุณตาที่ถึงแม้ไม่รู้ว่าจะได้ใช้มันอีกไหม ก็ยังอุตส่าห์เก็บมันไว้อย่างดี

เราตีแบดกันไม่ถึงครึ่งชั่วโมงตาก็เหนื่อยจึงพากันกลับเข้าบ้าน ตลอดเวลาที่ตีแบดฉันสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของตาเยอะมาก ตาเคลื่อนไหวช้าลง ตีส่งลูกขนไก่ได้ไม่ไกลเท่าเดิม วิ่งเยอะ ๆ ก็ไม่ไหว แม้ฉันเคยคิดว่าตาแข็งแรงมากแค่ไหนแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตอนนี้ตาแก่ชราลงมากแล้วจริง ๆ

อีกสองปีผ่านพ้นไป ฉันทำให้ครอบครัวภูมิใจอีกครั้ง เพราะสอบเข้าเรียนคณะมนุษยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งได้ ทุกคนในครอบครัวรวมถึงปู่ย่า ตายายตื่นเต้นดีใจที่สุด พ่อกับแม่พาฉันไปกินเลี้ยงฉลองที่ร้านอาหารใหญ่โตโอ่อ่า วันเสาร์ฉันกินเลี้ยงฉลองที่ร้านอาหารกับบ้านตายาย วันอาทิตย์ก็กินเลี้ยงฉลองกับปู่ย่าที่บ้านของพวกท่าน ตลอดสัปดาห์นั้นฉันได้รับแต่คำพูดดี ๆ และของขวัญมากมาย เห็นแต่ความยินดีปรีดาบนใบหน้าของครอบครัว

คนที่ดีใจและภูมิใจที่สุดก็คือตาอีกเช่นเคย ตายินดีมากที่ฉันสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันกับตาได้ ฉันเองก็เพิ่งรู้ตอนที่ตาบอกนั่นละ

“ดีแล้ว ได้เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันกับตาเลย” ตาพูดพลางยิ้มกว้าง

“ตาเคยเรียนที่นี่ด้วยเหรอคะ” ฉันถาม

“ใช่ ตอนนั้นตาเรียนภาคค่ำคณะสังคมศาสตร์ เรียนสองสามปีก็จบ” ตาบอก

“มีรูปตอนตารับปริญญาด้วยนะปรายฟ้า อยากดูไหม” น้าปรางถาม

“ดูค่ะ” ฉันรีบวิ่งไปที่ตู้เก็บของไม้สักซึ่งน้าปรางกำลังค้นหาอัลบั้มรูปในลิ้นชัก

น้าปรางหยิบรูปเก่าสีขาวดำรูปหนึ่งจากอัลบั้มยื่นให้ฉันดู เป็นรูปตาสวมชุดรับปริญญากำลังยิ้มแย้มให้คนที่ร่วมแสดงความยินดีท่ามกลางผู้คนและนักศึกษาในชุดรับปริญญามากมาย ฉันไล่ดูรายละเอียดรูปถ่ายอื่น ๆ แล้วก็เบิกตากว้างตกใจที่เห็นว่ามือของตาคีบบุหรี่มวนหนึ่ง

“ตาสูบบุหรี่ด้วยเหรอคะ” ฉันถามตาอย่างแปลกใจมาก

“เคยสูบเมื่อนานมาแล้ว” ตาตอบเรียบ ๆ

ฉันแปลกใจเพราะไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน หรืออาจจะเคยรู้แต่จำไม่ได้แล้ว ฉันดีใจที่ตาเลิกบุหรี่ได้ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ก็ตาม ถ้าหากตอนนี้ตายังสูบบุหรี่ ก็คงจากฉันไปนานแล้ว คงไม่ได้อยู่ดูความสำเร็จของฉันในตอนนี้

“ตาต้องสุขภาพให้แข็งแรงไว้นะ จะได้อยู่กับหนูนานๆ ยายก็ด้วย อยู่กับหนูจนหนูรับปริญญาเลยนะ”

ประโยคนั้นเป็นประโยคที่ฉันชอบพูดกับตายายตั้งแต่นั้นมา

เวลาผ่านไปอีกหลายเดือนครอบครัวของฉันก็ได้กินเลี้ยงฉลองกันอีกครั้งหนึ่ง คราว

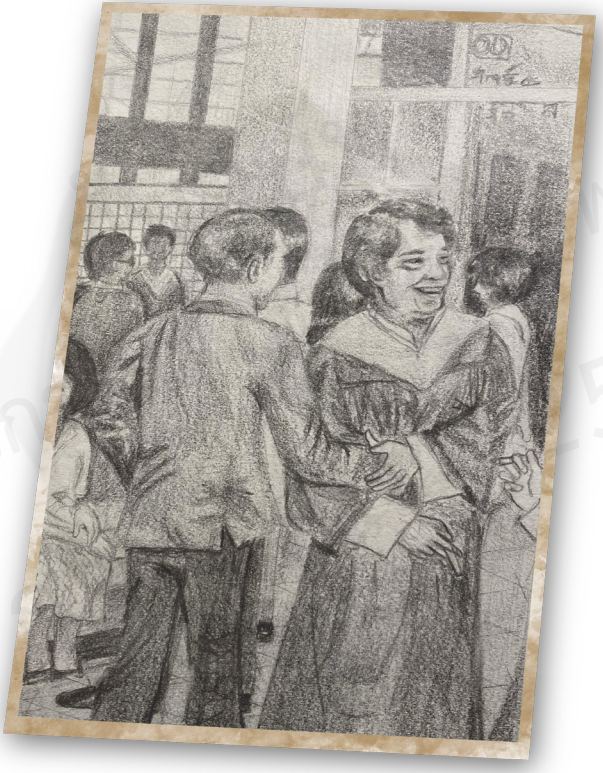

นี้เป็นการเลี้ยงส่งพี่ปรอยไปทำงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกาสามปี ถือเป็นครั้งแรกที่ครอบครัวของฉันอยู่ไกลกันนานขนาดนี้ วันไปส่งพี่ปรอยที่สนามบินฉันได้เห็นน้ำตาของพ่อซึ่งไม่ค่อยได้เห็นเลยตั้งแต่เกิดมา การเห็นพ่อร้องไห้แม้แค่นิดเดียวก็ทำให้ฉันน้ำตาซึม คงเป็นความรู้สึกเดียวกันกับที่แม่เคยเห็นน้ำตาของตา ฉันเข้าใจความรู้สึกของแม่ถ่องแท้ขึ้นบ้างแล้ว

ตอนนี้ก็หนึ่งปีแล้วที่พี่ปรอยอยู่ประเทศอเมริกา ทุกคนในครอบครัวดีใจที่พี่ปรอยมีชีวิตที่ดีในต่างแดน ดีใจที่ฉันมีความสุขกับการเรียนมหาวิทยาลัยถึงแม้บ้านเราจะอยู่ห่างกัน เพราะฉันต้องไปอยู่หอพัก ดีใจที่ปูนปั้นเติบโตเป็นเด็กดีและฉลาด ดีใจที่ยายใช้ชีวิตได้ปกติดีเหมือนเดิม ทุกอย่าช่างดูราบรื่นและมีความสุขดี

จนกระทั่งวันหนึ่งในเดือนพฤษภาคม แม่โทรมาหาฉันแต่เช้า

“ปราย ตาเป็นโรคเส้นเลือดในสมองซีกซ้ายตีบ”

ทุกอย่างรอบตัวฉันเงียบสงัด ไม่มีแม้เสียงนกร้อง เสียงแตรรถยนต์ หรือเสียงขุดเจาะถนนในเมืองใหญ่ เสียงเดียวที่ฉันได้ยินมีเพียงเสียงสะอื้นของแม่เท่านั้น

น้าปุ้ม น้าปราง กับยาย รู้เรื่องนี้ก่อนครอบครัวของฉัน น้าปรางบอกแม่ว่าตากินอะไรไม่ค่อยลงมาสักพักแล้ว บางทีเดินอยู่ก็เซไปทางซ้าย ช่วงนี้ตาไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากนอนพัก

ฉันไม่เชื่อที่น้าปรางหรือแม่บอกหรอก ตาของฉันแข็งแรงกว่าใคร ตาไม่เคยเจ็บป่วย

ไม่เคยหยุดพัก ตาของฉันชอบหาอะไรทำให้ตัวเองยุ่งอยู่เสมอ ฉันไม่อยากเชื่อคำพูดของน้ากับแม่ที่บอกว่าตาต้องเข้าโรงพยาบาลและต้องรักษาต่อเนื่องหลายเดือน ฉันไม่อยากเชื่อ ไม่อยากพูดกับใคร และไม่อยากเจอใครเลยนอกจากตา

เย็นวันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังทำการบ้านของมหาวิทยาลัยอยู่ที่หอพัก แม่โทรมาบอกฉันอีกว่าตอนนี้ตานอนอยู่ที่โรงพยาบาล แม่อยากให้ฉันโทรไปให้กำลังใจตา ทันทีที่วางสายจากแม่ฉันก็รีบโทรแบบวิดีโอไปหาตา ตารับสายฉันแล้วเอาโทรศัพท์แนบหูด้วยความไม่รู้ว่าต้องใช้กล้อง

“ตาจ๋า หนูโทรแบบวิดีโอ ตาเอาโทรศัพท์มาวางไว้ตรงหน้าสิ” ฉันพยายามหัวเราะแต่เสียงสั่นเครือ

ตาเอาโทรศัพท์เข้าไปใกล้หน้าจนฉันเห็นแต่ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยความชรา เห็นว่าตาใส่แว่นตากันลมอันเดิมอย่างที่เคยใส่ตลอด ผมและหนวดของตามีสีขาวโพลนไปหมดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ฉันคุ้นชินกับผมของตาแบบสีดำหรือไม่ก็น้ำตาลจากการย้อมสี แต่ตอนนี้ไม่เป็นแบบนั้นแล้ว

ตานอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล มีเสียงผู้คนพลุกพล่าน ตาดึงหน้ากากอนามัยสีน้ำเงินลงเล็กน้อย เอาโทรศัพท์เข้าไปใกล้หน้ามากขึ้นแล้วพูดกับฉัน

“อ้อ แบบนี้เหรอ เอ้อ ว่ายังไงลูก ตาพูดเสียงดังมากไม่ได้นะ เดี๋ยวรบกวนคนอื่นเขา”

“ไม่เป็นไรค่ะตา หนูได้ยิน ตาเป็นยังไงบ้างคะ”

“ไม่เป็นอะไรหรอกลูก ตามานอนคืนเดียวเดี๋ยวพรุ่งนี้ก็กลับแล้ว ลูกอยู่ที่หอพักเหรอ ทำอะไรอยู่ กินอะไรหรือยัง” ตายังวกมาถามฉันอย่างเป็นห่วง ในขณะที่ตัวเองนอนอยู่ในโรงพยาบาลแท้ ๆ น้ำเสียงอ่อนโยนของตาทำให้ฉันน้ำตาไหลแบบกลั้นไม่อยู่ ฉันรีบปาดน้ำตาลวก ๆ ในจังหวะที่ตาหันไปมองทางอื่น

“หนูอยู่หอแล้วก็ทำการบ้านอยู่ค่ะ กินข้าวเรียบร้อยแล้วด้วย ตาดูสิ หนูทำบ้านตุ๊กตาด้วย สวยไหม”

“เอ้อ สวยดี สวยดี” ตาตอบฉันสลับกับหันซ้ายขวามองรอบข้าง

“คุณลุงใส่หน้ากากอนามัยด้วยนะคะ” มีเสียงพยาบาลหญิงแทรกเข้ามาในสาย

“ขอโทษครับ ปรายเอ้ย ตาต้องวางสายแล้วนะ เสียงมันดังรบกวนคนอื่นเขาลูก” ตาพูดพลางขยับหน้ากากอนามัยขึ้นมาปิดปาก

ฉันอยากคุยกับตาต่อให้นานกว่านี้ ฉันอยากให้กำลังใจตาแต่กลับพูดไม่ออกสักคำ ได้แต่ร้องไห้อยู่อย่างนั้น

“ตาจ๋า”

“ว่ายังไงลูก”

“ตาหายไว ๆ นะ สุขภาพแข็งแรง อยู่กับหนูไปนาน ๆ รู้ไหม... ตาต้องไปงานรับ

ปริญญาของหนูก่อนนะ ถ่ายรูปคู่กับหนูในชุดครุย ตาบอกว่าจะแต่งตัวทำผมมาหล่อ ๆ จำได้ไหม" ฉันตัดสินใจพูดให้กำลังใจตาทั้งที่เสียงอู้อี้เพราะการสะอื้น ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตาจะฟังรู้เรื่องไหม

"เอ้อ ต้องจำได้สิ ตาวางแล้วนะลูก"

"หนูรักตานะคะ"

"ตาก็รักลูกนะ"

ตาวางสายไปแล้วแต่ฉันยังคิดถึงตาอยู่ ฉันร้องไห้ออกมา คราวนี้ตั้งใจปล่อยให้น้ำตาไหลออกมาเต็มที่ ความอัดอั้นทั้งหมดถูกระบายออกมาพร้อมน้ำตาและเสียงสะอื้น หวังว่าเพื่อนข้างห้องคงเข้าใจ และไม่ว่าอะไรเด็กผู้หญิงที่กำลังโศกเศร้าคนนี้

สองเดือนผ่านไป ตายังรักษาโรคเส้นเลือดในสมองซีกซ้ายตีบอยู่ ทุกคนในครอบครัวพยายามทำตัวทำใจให้เข้มแข็งเพื่อให้กำลังใจตาอย่างเต็มที่ ยายเองก็คอยดูแลตาอยู่ใกล้ ๆ ไม่ไปไหน ด้วยความรักของยายและลูกหลานที่มีต่อตาฉันจึงเฝ้าหวังลึก ๆ ว่าตาจะกลับมาหายดีเหมือนกับยาย ทุกคนหวังแบบนั้นเพราะตาเป็นคนแข็งแรงเสมอ ไม่มีทางเป็นอะไรไปง่าย ๆ แต่ดูเหมือนความแข็งแรงที่สะสมมาตลอดทั้งชีวิตของตาจะหมดลงรวดเดียวในปลายเดือนกรกฎาคม

คืนหนึ่งน้าปรางโทรมาหาแม่อีกครั้ง บอกว่าตาไอแรงมาก ไอไม่หยุดเลยทั้งคืน น้า

ปรางบรรยายว่าเวลาตาไอเสร็จรอบหนึ่งจะหอบเหนื่อยเหมือนคนขาดอากาศหายใจ อาการของตาดูทรมานมากจนน้าปรางอยากพาตาไปหาหมอ ตาปฏิเสธหลายครั้งจนในที่สุดก็ยอมไปเพราะคำขอร้องของน้าปรางกับยาย

ทุกคนคิดว่าตาอาจจะเป็นโรคเกี่ยวกับปอดเพราะเคยสูบบุหรี่มานาน น้าปรางขอให้หมอตรวจปอดอย่างละเอียด คืนนั้นน้าปรางรอฟังผลจากหมอนานหลายชั่วโมง สุดท้ายก็พบว่าปอดของตาไม่ได้เป็นอะไร

แต่หัวใจของตาเต้นผิดปกติ...

หมอจำเป็นต้องตรวจให้ละเอียดมากกว่านี้ จึงต้องให้ตานอนโรงพยาบาลแบบฉุกละหุกมาก

การตรวจของตาใช้เวลานานมากกว่าปกติ เพราะช่วงนั้นมีผู้ป่วยจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ จำนวนมาก แม่ น้าปุ้ม กับน้าปรางอยากให้ตาพักรักษาที่ห้องพิเศษ แต่หมอปฏิเสธ แนะนำให้ตานอนห้องฉุกเฉินรวมกับผู้ป่วยอีกหลายคนแทน หมอบอกว่าตาต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ ต้องมีพยาบาลคอยดูแลอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา นับจากนั้นตาของฉันก็ไม่ได้กลับมานอนที่บ้านอีกเลย

ตลอดสามวันที่ตาอยู่โรงพยาบาล น้าปรางไปเฝ้าทุกวัน บางวันก็มียาย น้าปุ้ม น้าสิงห์ กับน้องปูนปั้นไปเยี่ยม พ่อแม่ กับฉันไปเยี่ยมตาสองครั้ง น่าเสียดายที่มาตรการของโรงพยาบาลไม่ให้ญาติเข้าเยี่ยมผู้ป่วยในห้องฉุกเฉิน ทุกครั้งที่ครอบครัวเราไปเยี่ยมตาพยาบาล

จะให้เฝ้าดูตาผ่านกระจกกั้นเท่านั้น

ภาพที่ฉันเห็นคือชายชราผิวสีคล้ำผมขาวคนหนึ่ง เดินออดแอดผ่านผู้ป่วยมากมายที่อยู่รวมกันมาหาฉันและครอบครัวที่หน้าประตูห้องฉุกเฉิน ชายชราคนนั้นคือตาของฉันเอง ตาในชุดคนไข้สีชมพูอ่อนจะเดินมาหน้าประตูห้องฉุกเฉินด้วยใบหน้ายิ้มแย้มดีใจ ตาจะแง้มบานประตูเล็กน้อยเพื่อพูดคุยกับพวกเราทุกคน ฉันจะจับมือเหี่ยวย่นของตาที่ยื่นออกมาทางประตู พร้อมกับพูดให้กำลังใจตาทุกครั้ง แต่คุยกันไม่กี่ประโยคพยาบาลก็จะมาห้ามพวกเราบอกให้ตากลับไปนอนที่เดิม บางทีฉันก็ได้ยินเสียงพยาบาลดุตาด้วย

“ลุงออกไปไม่ได้นะคะ”

“ลุงกลับไปนอนเตียงตัวเองค่ะ”

“ลุงลุกมาทำไมคะ”

“ลุงเดินมาตรงนี้อีกแล้วนะ”

ลุงห้ามทำอย่างนั้น ลุงห้ามทำอย่างนี้ ตาโดนห้ามแบบนั้นเรื่อย ตารู้ดีว่าสิ่งที่ทำนั้นฝืนกฎของห้องฉุกเฉิน แต่ตาอยากเดินมาหาพวกเราทุกคน เพราะตาไม่เคยต้องอยู่เฉย ๆ เลยสักครั้ง ตาไม่เคยถูกห้ามไม่ให้อยู่กับยาย การเห็นภาพตาถูกพยาบาลคอยห้ามแบบนั้นทำให้ฉันทรมานใจ ไม่อยากจะคิดเลยว่าตาจะเหงาแค่ไหนที่ต้องอยู่คนเดียวในที่แบบนี้ ตาจะคิดถึงยายแค่ไหนเพราะท่านทั้งสองไม่เคยห่างกันเลย

เย็นวันที่สี่ของการรักษา ฉันกำลังทำงานอยู่ที่หอพักมีสายโทรศัพท์จากแม่โทรมาหา ฉันยอมรับว่าช่วงนี้ไม่อยากรับสายโทรศัพท์จากญาติคนไหนเลยเพราะกลัวเหลือเกินกลัวว่าข่าวร้ายที่สุดในชีวิตของฉันจะเกิดขึ้น กลัวว่าฉันจะได้ยินสิ่งที่ไม่อยากได้ยิน แต่ต่อให้ไม่อยากรับสายแค่ไหนสุดท้ายฉันก็ต้องรับ ฉันต้องรับความจริงให้ได้ การพูดกันเพียงไม่กี่ประโยคของแม่ทำให้ตัวฉันสั่นไปหมด รู้สึกถึงความเปียกชื้นของน้ำตาที่เริ่มเอ่อท้น ฉันรู้สึกชาไปทั้งหน้า รู้สึกหัวใจกำลังเจ็บปวด แม่พูดแค่ประโยคสั้น ๆ ว่า

“ปราย หัวใจของตาหยุดเต้น ตอนนี้หมอกำลังปั๊มหัวใจอยู่”

...

ฉันนั่งลงเอามือปิดปากกั้นเสียงสะอื้น น้ำตาไหลพราก ผ่านร่องนิ้วผ่านคางหยดลงบนพื้นกระเบื้อง มันเกิดขึ้นแล้ว ความกลัวที่สุดในใจฉัน มันเกิดขึ้นจริง ๆ แล้ว

ฉันวิ่งเข้าห้องน้ำ กวักน้ำสาดหน้าแรง ๆ ไม่สนใจว่าเสื้อผ้าจะเปียก หยดน้ำมากมายผสมกับน้ำตาไหลลงจากหน้าฉันไปรวมกันในอ่างล้างหน้า ฉันยืนนิ่งอยู่ในห้องน้ำนานหลายนาที ลืมเรื่องงาน ลืมสิ่งที่จะทำต่อไปทุกอย่าง ในหัวมีแต่คำว่าไม่ใช่เรื่องจริง วันก่อนฉันยังเห็นตาเดินมาหาฉันหน้าประตูห้องฉุกเฉินอยู่เลย เมื่อภาพของตาทุกเวลาที่อยู่ด้วยกันย้อนเข้ามาในหัวอีกครั้ง น้ำตาก็ไหลออกมาอีกไม่มีวี่แววว่าจะหยุด ฉันนั่งลงบนพื้นห้องน้ำ กอดเข่าตัวเองแน่นพลางจิกเนื้อหัวเข่าแรง ๆ ราวกับจะปลุกตัวเองจากฝันร้ายนี้ แต่จิกเท่าไรฉันก็

ไม่ยอมตื่น ประโยคของแม่ดังก้องไปมาในหัว ฉันนั่งอยู่อย่างนั้นนานจนร่องรอยเล็บหายไป แต่ร่องรอยใจที่แตกสลายคงอยู่ฝังลึกอยู่ข้างใน ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรอีกต่อไปแล้ว

วันรุ่งขึ้นครอบครัวของฉันทุกคนไปอยู่ที่โรงพยาบาลกันตั้งแต่เช้ามืด ขาดแต่พ่อกับแม่ที่ต้องไปทำงาน พี่ปรอยผู้อยู่ต่างประเทศ และฉัน ฉันอยากออกไปหาตาแต่สภาพจิตใจย่ำแย่เกินกว่าจะขับรถไหว พี่ปีแฟนของฉันจึงอาสามารับ

ฉันยังไม่หยุดร้องไห้เลยตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงตอนนี้ เหมือนกับว่าต่อมน้ำตาเป็นช่องโหว่ เป็นรูใหญ่ ๆ ที่ผสานกันไม่ติด ทำให้น้ำตาพร้อมจะไหลได้ทุกเมื่อ พี่ปีคอยให้กำลังใจฉันตลอดทาง บอกว่าตาจะไม่เป็นอะไร ตาจะต้องกลับมา ฉันอยากให้เป็นแบบนั้นเหลือเกิน

เพียงหนึ่งชั่วโมงเราก็มาถึงโรงพยาบาลที่ฉันคุ้นเคยดี ฉันเคยมาตอนที่ปูนปั้นเกิดกับตอนที่ยายโรครักษามะเร็งลำไส้ใหญ่ ฉันไม่เคยคิดเลยว่าจะได้กลับมาอีกเพราะเรื่องนี้

มาถึงแล้วฉันรีบโทรหาน้าปราง จึงรู้ว่าตาไม่ได้อยู่ห้องฉุกเฉินแล้ว ถูกย้ายมาอยู่อีกตึกหนึ่งเป็นตึกเฉพาะทางโรคหัวใจห้องที่ตาอยู่เป็นห้องสำหรับผู้ป่วยวิกฤต

“ผู้ป่วยวิกฤต…” ฉันพึมพำกับตัวเอง ขณะยืนอยู่หน้าประตูห้อง ตึกนี้ช่างเงียบเหลือเกิน บรรยากาศแตกต่างจากห้องฉุกเฉินมาก ผู้ป่วยในห้องมีแต่คนนอนหลับตาอยู่บนเตียง ไม่มีชายชราคนไหนเดินมาหาฉันอีกแล้ว

“รอแป๊บนึงนะลูก พยาบาลจะเรียกให้เข้าเยี่ยมตามเวลา” น้าปรางแตะไหล่ฉัน น้ำ

เสียงฟังดูไม่ดีเลย

ฉันมองไปหน้าห้องผู้ป่วยวิกฤตด้วยตาแดงก่ำ ยาย น้าปุ้ม กับน้าสิงห์นั่งอยู่บนเก้าอี้ยาว ทุกคนพยายามยิ้มให้ แต่ดูหมองเศร้าไม่สดใสเหมือนที่เคยเห็น ยายตาแดงกระพริบตาถี่ ๆ ทุกครั้งที่มองประตู ยายคงร้องไห้มาเยอะไม่ต่างจากฉัน บางทีอาจร้องไห้จนกินไม่ได้นอนไม่หลับ ฉันหันไปหาน้าปราง น้ำตาเจ้ากรรมไหลลงมาอีกแล้ว

“หนูมาช้าไปหรือเปล่า” ฉันถาม

“ไม่หรอกลูก ไม่เลย มันกะทันหันจริง ๆ ไม่มีใครคิดว่าตาจะเป็นหนักขนาดนี้” น้าปรางตอบแผ่วเบา

สักพักนางพยาบาลก็เดินมาเปิดประตูให้ฉันเข้าเยี่ยม ฉันขอให้น้าปรางเข้าไปเป็นเพื่อน น้าปรางบอกที่หน้าประตูว่าอย่าร้องไห้ ฉันต้องยิ้มไว้ตาจะได้รับรู้ว่าฉันมาให้กำลังใจ ฉันพยายามกลั้นน้ำตาเอาไว้ตลอดทาง

ฉันเดินผ่านผู้ป่วยหลายคนที่นอนอยู่บนเตียง บางคนมีสายระโยงระยางต่อกับร่างกาย บางคนมีเครื่องช่วยหายใจ และเครื่องมือพยุงชีพห้อมล้อมมากมาย เดินไปเรื่อย ๆ ก็ถึงเตียงที่มีคนนอนหลับตานิ่ง มีเครื่องช่วยหายใจครอบปากกับจมูก เมื่อเห็นว่าคนที่นอนใส่เครื่องช่วยหายใจคนนี้คือตาของฉัน ความอดทนอดกลั้นทั้งหมดก็พังทลาย

ภาพที่เห็นตานอนหลับตานิ่งทำฉันใจสลาย ครั้งนี้ตาไม่เห็นเลยว่าฉันมาหา เมื่อฉัน

จับมือ ตาก็ไม่ตอบสนองเลย น้าปรางถอยไปยืนห่าง ๆ ให้ฉันได้อยู่กับตาสองคน ฉันโน้มตัวลงไปกอดตา ไม่รู้ว่าพยาบาลอนุญาตให้ทำแบบนี้ไหม แต่ฉันต้องกอดตาให้ได้ เพราะมันอาจจะเป็นกอดสุดท้ายของฉันกับตา

ฉันผละออกมามองใบหน้าซีดเผือด ตาดูผ่ายผอมลงมาก ผิวหนังก็เหี่ยวย่นลงกว่าเก่า ฉันกุมมือเย็นเฉียบของตา พยายามสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อพูดกับตา

“ตาจ๋า”

ตาไม่ตอบ ไม่มีเสียงตอบรับติดปากของตาว่า ‘เอ้อ’ เหมือนที่ฉันเคยได้ยินประจำ น้ำตาไหลอีกครั้งเพราะคิดถึงเสียงของตา

“หนูปรายฟ้านะคะ หนูมาเยี่ยมตาแล้ว”

ฉันหยุดพูดแล้วก็ไม่รู้จะพูดอะไรต่อ พอหันไปหาน้าปรางก็เห็นว่าน้าปรางหันหน้าไปทางอื่นพลางปาดน้ำตา

“ทำไมตาไม่รอให้หนูรับปริญญาก่อนละ ไหนบอกว่าจะอยู่ดูความสำเร็จของหนูไง…หนูยังไม่ได้ทำงาน ยังไม่ได้แต่งงาน ยังไม่ได้ทำอะไรเลย ทำไมตาไม่รอหนูอีกสักนิด ตาบอกว่าเป็นหลานตาต้องเข้มแข็ง หนูขอโทษนะที่ตอนนี้หนูทำไม่ได้…”

“ปรายฟ้า ต้องไปแล้วลูก” น้าปรางเดินมาบอกฉันเบา ๆ

“หนูอยากพูดอะไรอีกเยอะเลยน้าปราง หนูอยากบอกอะไรตาอีกเยอะมาก”

น้าปรางพยักหน้าให้ฉันด้วยรอยยิ้มแสนเศร้าโศก

“หนูขอพูดอีกสักประโยคนะคะ”

น้าปรางพยักหน้า

“ตาจ๋า หนูรักตามากเลยนะ”

ฉันไม่รู้เลยว่าตอนที่โทรแบบวิดีโอกับตา จะได้ยินตาบอกรักฉันเป็นครั้งสุดท้าย เย็นวันที่เจ็ดของการรักษา แม่ไปนอนค้างอยู่เป็นเพื่อนยาย น้าปุ้มกับน้าปรางก็ด้วย กลางดึกคืนนั้นมีสายโทรศัพท์เข้าซึ่งเป็นสายแม่ที่ไม่อยากรับที่สุด

โรงพยาบาลโทรมาบอกว่าตาลิ้นหัวใจรั่ว ความดันลดลง และค่าไตต่ำมาก หมอถามพวกแม่ว่าอยากจะรักษาตาต่อไหม หากรักษาต่อต้องฟอกไตและผ่าตัดหัวใจ หมอบอกอีกว่ารับประกันไม่ได้ว่าตาจะหาย อย่างดีที่สุดก็เป็นเจ้าชายนิทรา

พวกแม่รู้ดีว่าตาคงไม่อยากมีชีวิตแบบนั้น คงไม่อยากเป็นภาระใคร ทุกคนจึงตัดสินใจยุติการรักษาเพื่อไม่ให้ตาทรมานอีก ในที่สุดหมอก็เอาเครื่องช่วยหายใจออก ความดันของตาลดลงเรื่อย ๆ ไม่นานตาก็จากพวกเราทุกคนไป

จากไปไม่หวนคืน...

แล้วพบกันใหม่ที่ปลายแหลมสน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

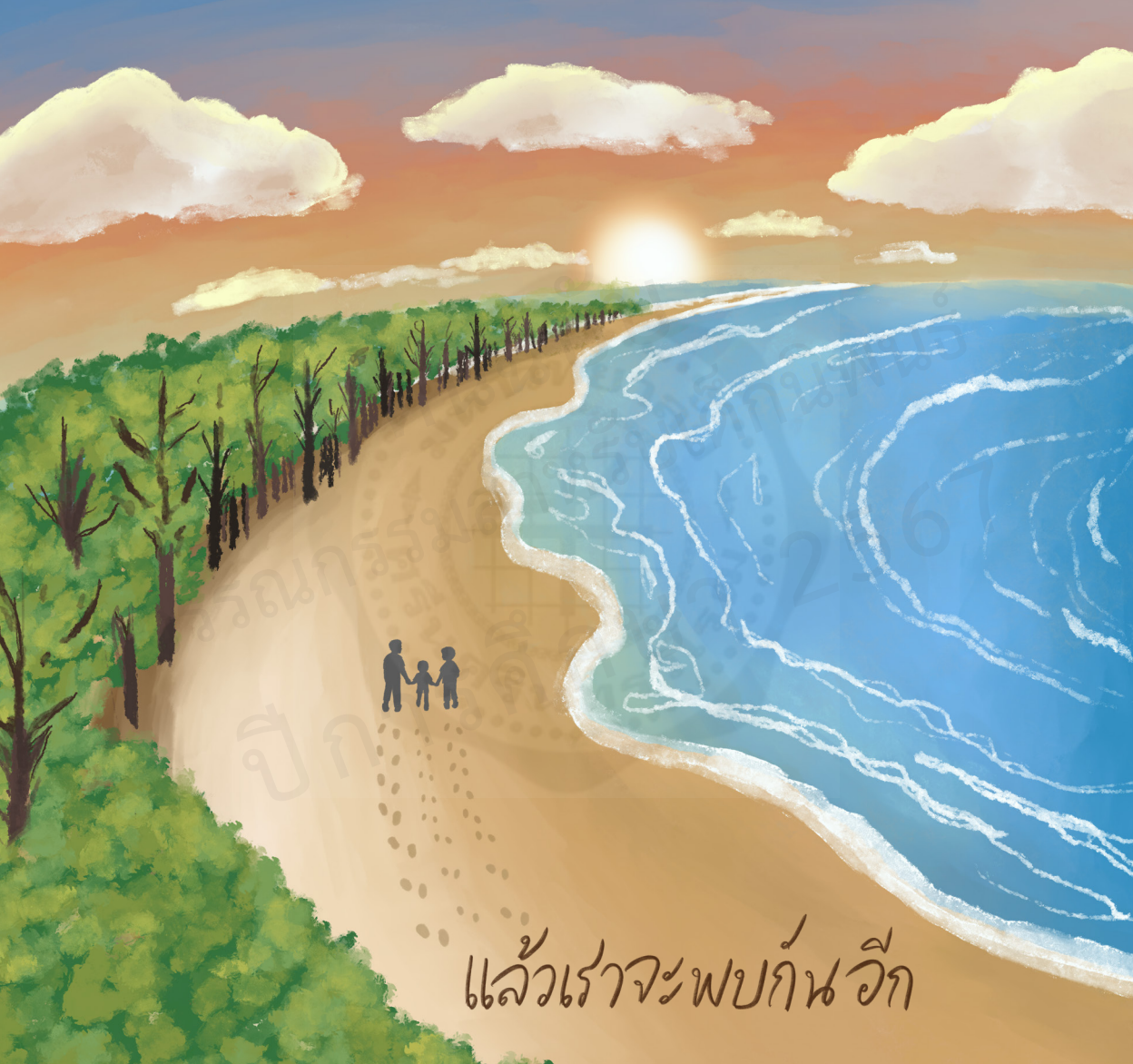
แล้วเราจะพบกันอีก

“วันนี้วันเผาตาของหนูค่ะ” ฉันสูดหายใจลึก เม้มปากแน่น ฝืนยิ้มอย่างเศร้าสร้อย

ลุงไม่พูดอะไร สายตายังมองไปที่ศาลา แต่ฉันได้ยินเสียงสูดน้ำมูกเบา ๆ

“ลุงบอกว่าอยากฟังเรื่องช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดของหนูใช่ไหมคะ หนูขอโทษนะคะ เรื่องมันกลับเศร้าไปได้” ฉันพยายามหัวเราะรีบปาดน้ำตาลวก ๆ

“ไม่หรอก เรื่องของหนูทำให้ลุงมีความสุขจริง ๆ” ลุงหันมาหาฉันพลางยิ้มอย่างอ่อนโยนที่สุด ทำให้ฉันน้ำตาไหลอีกอย่างไม่รู้ตัว ฉันยิ้มบาง ๆ ให้ลุง หันหน้าไปมองที่ศาลาจัดงาน

“ตลกดีนะคะ วันนี้ตาแต่งตัวทำผมหล่อมากเลย แต่ตาไม่อยู่ถ่ายรูปตอนหนูสวมชุดครุยแล้ว อีกแค่สามปีเอง ตาไม่รอหนูเลย” ฉันเม้มปากแน่นเงยหน้ามองขึ้นข้างบน หวังว่าทำแบบนี้แล้วจะไม่ร้องไห้

“น่าเสียดายจริง ๆ ด้วย” ลุงพูดเสียงเบาก้มหน้าลง

เรานั่งเงียบกันอีกสักครู่ลุงก็พูดขึ้นมาอีก

“หนูคิดว่าตาจะรับรู้ไหมว่าตอนเป็นเด็กหนูมีความสุขแค่ไหน”

“รู้ค่ะ ตอนนั้นหนูยิ้มและหัวเราะเยอะมากที่สุดในชีวิตเลย”

“แล้วตาจะรู้ไหมว่าตอนนี้หนูกำลังเสียใจมาก”

ฉันเงียบไปครู่หนึ่ง

“ไม่รู้หรอกค่ะ หนูไม่อยากให้ตารู้ด้วย ตาบอกเสมอว่า-”

“เป็นหลานตาต้องเข้มแข็ง ไม่อ่อนแอ ใช่ไหม”

ฉันหัวเราะเบา ๆ ลุงคงนั่งฟังฉันเล่านานจนจับทางได้แล้วว่าฉันจะพูดอะไร

“ใช่ค่ะ”

“รู้ไหม ลุงก็คิดเสมอว่าหากลุงตายไป ลุงอยากเห็นลูกหลานมีความสุขกับชีวิตต่อไป มากกว่าจะเห็นพวกเขาร้องไห้เสียใจ ตาของหนูก็คงคิดแบบนั้น”

ฉันไม่ตอบ น้ำตายังไหลไม่หยุด

“เอาละ เปลี่ยนเรื่องกันดีกว่า ลองคิดดูเล่น ๆ ไหมว่าหลังจากนี้ตาของหนูจะไปอยู่ที่ไหน”

นั่นสินะ ไม่เคยคิดเลย ฉันคิดในใจพลางขมวดคิ้วคิดหนัก ฉันก้มหน้ามองโทรศัพท์อีกครั้งก็เห็นชื่อเพลงที่เปิดค้างไว้เมื่อกี้นี้ ฉันตอบไปว่า

“แหลมสนมั้งคะ”

“ทำไมเป็นที่นั่นล่ะ”

“หนูฟังตาร้องเพลงนี้กล่อมนอนทุกคืน มันดูเป็นสถานที่สวยงามและสงบมาก ตา

คงมีความสุขที่ได้ไปที่นั่น…”

ลุงไม่ตอบ

“หนูเพิ่งมารู้ทีหลังจากยายด้วยนะคะว่าทำไมตาถึงร้องแต่เพลงนี้กล่อมหนู ยายบอกว่าตอนเล็ก ๆ หนูหลับยากมาก ตากับยายพยายามร้องหลายเพลงให้หนูหลับ แต่หนูก็ไม่หลับแถมยังร้องไห้เสียงดังขึ้นด้วย จนตาร้องเพลงแหลมสน...”

ฉันหยุดพูด พยายามกลั้นก้อนสะอื้น

“พอตาร้องเพลงนี้หนูจะค่อย ๆ หลับ หลังจากนั้นตาก็ไม่เคยร้องเพลงอื่นอีกเลย”

ฉันหัวเราะทั้งที่น้ำตาไหลพรากอีกเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้

“ถ้าเป็นที่แหลมสน ตาอาจจะคิดถึงหนูบ้าง” ฉันยิ้มน้อย ๆ เมื่อนึกภาพตาเดินอยู่บนหาดทราย มียายกับฉันเดินอยู่ข้าง ๆ ในภาพของฉันเราสามคนยิ้มและหัวเราะกันอย่างมีความสุข

“ดีจังเลย ตาของหนูคงจะมีความสุขมาก” ลุงตอบเบา ๆ

ฉันหันไปหาลุงเพื่อจะถามเขาบ้าง แต่เพียงชั่วพริบตาฉันเห็นน้ำตาของลุงไหลบนแก้มเขารีบเช็ดมัน

“ลุงต้องไปแล้วละ”

“อ้อ ค่ะ ให้หนูเดินไปส่งนะคะ ลุงอุตส่าห์นั่งเป็นเพื่อนหนูตั้งนาน” ฉันรีบเก็บ

โทรศัพท์เข้ากระเป๋าจัดแจงเสื้อผ้าเอามือลูบหน้าลูบผมให้ดูเรียบร้อย

“ลุงดีใจที่เห็นหนูพูดเรื่องตอนเด็กแล้วยิ้มอย่างมีความสุข หนูอย่าลืมช่วงเวลาตอนนั้นนะลูก มันเป็นช่วงเวลาที่มีค่ามากจริง ๆ ทุกครั้งที่คิดถึงตาก็ให้คิดถึงช่วงเวลาตอนนั้นไว้ ลูกจะได้มีความสุข แล้วพบกันอีกนะลูก”

ฉันชะงักเมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายที่ลุงพูด แต่ยังไม่ทันจะหันไปถามก็มีเสียงเรียกชื่อฉันมาแต่ไกลจึงหันไปมอง

“ปรายฟ้า กลับมาได้แล้วลูก ไปลาตาครั้งสุดท้ายก่อนจะเผาเถอะ” แม่นั่นเองที่เดินมาเรียก

ฉันรีบหันกลับไปก็เห็นว่าลุงก็ไม่อยู่แล้ว ฉันลุกไปเดินมองหาครู่หนึ่งแต่ก็ไม่เห็น จึงวิ่งกลับไปศาลาเพื่อทำพิธีฌาปนกิจให้เสร็จ

“เมื่อกี้คุยกับใครอยู่ลูก” แม่ถามหลังเมื่อวางดอกไม้จันทน์ให้ตาเสร็จ

ฉันไม่ตอบ ในหัวยังคิดถึงลุงคนนั้น ระหว่างที่ญาติคนอื่นกำลังวางดอกไม้จันทน์ ฉันขอแม่กลับไปที่โคนต้นไม้ตัวเดิม แต่ฉันวิ่งไปยังศาลาข้าง ๆ ก่อนเป็นอันดับแรก ฉันตกใจเมื่อไม่มีใครเลย ไม่มีการจัดงานศพด้วยซ้ำ ฉันยืนนิ่งด้วยความรู้สึกสับสน รีบวิ่งกลับไปยังที่นั่งรอบต้นไม้ใหญ่ตัวเดิม นั่งลงจุดเดียวกับที่ลุงนั่งและมองไปข้างหน้า ภาพที่ฉันเห็นเป็นมุมเดียวกับที่ลุงเห็น ตรงมุมนี้ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากยายของฉันที่นั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติก

สีน้ำเงิน

ทันใดนั้นฉันก็เข้าใจแจ่มแจ้ง ทุกสิ่งปะติดปะต่อกันในหัวทันที ตลอดเวลาที่ลุงมองไปยังศาลา ลุงไม่ได้มองที่ศาลาข้าง ๆ แต่จ้องมองดูยายของฉันที่นั่งอยู่ในศาลา ลักษณะภายนอกของลุงคนนั้น ทั้งผิวคล้ำ ผมหยักศกดำสนิท ใส่แว่นซึ่งไม่ใช่แว่นสายตาแต่เป็นแว่นตากันลม ฉันก็เม้มปากแน่นโกรธตัวเองที่จำไม่ได้

ทำไมถึงจำไม่ได้นะ...

ลุงคนนั้นดูคล้ายกับตาของฉันเมื่อสิบสองปีที่แล้วมาก มากเสียจนฉันคิดว่าคือคนเดียวกันทั้งที่เป็นไปไม่ได้ น้ำตาไหลอีกแล้ว แต่คราวนี้เป็นน้ำตาแห่งความสุข ฉันลุกขึ้นมองที่นั่งปูนตัวนั้น ยิ้มกว้างให้มันเหมือนจะขอบคุณ แล้วเดินไปหายายกับแม่อย่างทรมานใจน้อยลง ฉันเผ้ามองควันดำที่ลอยล่องออกจากปล่องเมรุขึ้นสู่ท้องฟ้าสีคราม ตาคงเริ่มเดินทางไกลไปแหลมสนแล้วสินะ ฉันคิดในใจ ยิ้มออกมาแล้วพูดเบา ๆ อย่างตั้งใจฝากให้ประโยคนั้นลอยไปกับสายลม

“ตาจ๋า แล้วพบกันอีกนะคะ”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

คำขอบคุณจากใจ

หากวันนั้นเมื่อสิบห้าปีที่แล้วฉันไม่ได้สัญญากับตาเอาไว้ว่า สักวันหนึ่งฉันจะมีหนังสือสักเล่มเป็นของตัวเองเพื่อสานต่อความฝันของตา หนังสือเล่มนี้คงไม่เกิดขึ้น...

ฉันขอบคุณ ‘ตาหวัด’ หรือ ‘ตาสวัสดิ์ กระจ่าง’ ผู้เป็นแรงบันดาลใจหลักที่ทำให้ฉันสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องนี้จนสำเร็จ ฉันขอบคุณความรักอันแสนบริสุทธิ์และความทรงจำดี ๆ มากมายที่ตามอบให้ฉันตั้งแต่วันที่ฉันเกิดมาจนอายุสิบเก้าปี ปัจจุบันฉันอายุยี่สิบสองแล้ว แต่ความรักและภาพความทรงจำของตาก็ยังคงหนักแน่นอยู่ในใจของฉันไม่ไปไหน และจะคงอยู่ตลอดไป

บุคคลสำคัญอีกคนหนึ่งที่ฉันขอบคุณคือ ‘ยายเปี๊ยก’ หรือ ‘ยายพรรณวดี กระจ่าง’ ผู้หญิงที่แข็งแกร่งที่สุด ทำอาหารอร่อยที่สุด และรักครอบครัวมากที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมา ยายเคยบอกฉันว่ายายจะสนับสนุนฉันตลอดไป แล้วเมื่อวันใดวันหนึ่งที่ฉันรับผิดชอบชีวิตตัวเองได้แล้ว ยายก็ยังยืนยันจะอยู่ข้างหลังฉันจนกว่ายายจะหมดลมหายใจ ปัจจุบันยายอายุแปดสิบสองแล้ว แต่ยายก็ยังแข็งแรงและมีความจำเป็นเลิศ หากไม่มียายคอยเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฉันฟัง วรรณกรรมเล่มนี้คงไม่มีทางสมบูรณ์

ฉันขอบคุณแม่กับพ่อผู้คอยอยู่เคียงข้าง ให้ความช่วยเหลือทุกอย่าง และสนับสนุนฉันอย่างเต็มที่ ขอบคุณพี่สาวที่ถึงแม้จะอยู่ไกลแต่ก็เป็นแรงบันดาลใจและกำลังใจให้กัน

เสมอ ขอบคุณน้าสาวทั้งสองคนที่ช่วยให้ข้อมูลและคำปรึกษาทุกครั้งที่ฉันต้องการ ขอบคุณพี่โป้ที่อยู่ข้างกันเสมอและคอยให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ ในยามที่ฉันเหนื่อยล้าหรือต้องการที่พักพิง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์จากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์อัจฉรา ประดิษฐ์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่มอบทั้งความรู้ ประสบการณ์ และคำแนะนำอันทรงคุณค่าแก่ฉัน

ขอบคุณเพื่อน ๆ ที่น่ารักของฉันทุกคนที่คอยรับฟังปัญหาน้อยใหญ่ คอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และผลักดันให้ฉันเดินหน้าสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องนี้จนเสร็จสมบูรณ์ รวมถึงหมาน้อยน่ารักทั้งสองตัว ด๊อบบี้ วิงกี้ ที่แม้จะไม่รู้เรื่องแต่ก็เป็นพลังบวกที่ทำให้ฉันยิ้มได้ในวันที่เหนื่อยล้า

สุดท้ายนี้ฉันขอมอบหนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งในการระลึกถึงตาผู้จากไป แม้ตาจะไม่ได้อยู่ตรงนี้แล้ว แต่ภาพความทรงจำของตายังอบอวลอยู่ในทุกตัวอักษร ในวันที่คิดถึงตา ฉันจะหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเปิดอ่านและให้หัวใจได้ย้อนกลับไปหาตาอีกครั้ง

ด้วยรักและคิดถึงตาเสมอ

ขัตติยา ทัศนพงศ์ ๒๕๖๘

ประวัติผู้เขียน

ขัตติยา ทัศนพงศ์

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี ปัจจุบันเป็นนักศึกษาสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังจะสำเร็จการศึกษาใน พ.ศ. ๒๕๖๘

ชื่นชอบในการเขียนเรื่องและวาดภาพตั้งแต่อายุเจ็ดปี หลงรักภาพยนตร์แอนิเมชันทุกเรื่องจากค่ายดิสนีย์และพิกซาร์ นอกจากนั้นยังรักการอ่านหนังสือนิทาน หนังสือภาพและหนังสือทุกประเภทที่มีภาพมากกว่าตัวอักษร กระทั่งอายุสิบสี่ปีได้รับวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *เจ้าชายน้อย* จากพี่สาว ซึ่งเป็นวรรณกรรมเรื่องแรกที่เปิดใจอ่านและอ่านจนจบ จากนั้นเป็นต้นมาจึงเริ่มรักในการอ่านวรรณกรรมเยาวชนมาเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน

วรรณกรรมเรื่องโปรดคือ *เจ้าชายน้อย* โดย อองตวน เดอ แซงเตก-ซูเปรี, *ต้นส้มแสนรัก* โดย โจเซ่ เมอโร เดอ วาสคอนเซลอส และ *วินนี เดอะพูห์* โดย เอ. เอ. มิลน์

หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานเขียนเล่มแรก ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากชีวิตวัยเด็กกับตาและยาย เรื่องราวที่เรียบง่ายแต่เปี่ยมด้วยความหมายเล่มนี้ ถูกเขียนขึ้นด้วยความรักและความตั้งใจ เพื่อให้ผู้อ่านได้อ่านแล้วมีความสุขเล็ก ๆ ในใจเช่นเดียวกัน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ไม่มีใครหายไปไหน
พวกเขาแค่แปลงร่าง
เป็นความทรงจำ
ที่อยู่ในทุกลมหายใจของเรา